

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

*Itoshii
hito...*

สุดที่รัก
ของหัวใจ
เด็กทะเล

Itoshii hito... สุดที่รักของหัวใจ
เด็กทะเล

"ราตรีสวัสดิ์ครับ...ที่รัก"

"ราตรีสวัสดิ์ฮายาโตะ...itoshii hito...สุดที่รัก"

ประตูห้องนอนปิดลงแล้ว แต่มาร์คยังไม่อาจลบรอยยิ้มจากใบหน้าลงได้

...ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน เขาก็ยังคงแพ้ให้เธออยู่ดี

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

เมื่อเอ่ยชื่อ 'เด็กทะเล' นักอ่านที่เป็นแฟนของเด็กทะเลอยู่แล้วก็คงมีผลงานจากนามปากกานี้ผุดขึ้นมาในใจมากมาย แน่نونว่า 'Itoshii hito... สดที่รักของหัวใจ' ก็เป็นหนึ่งในผลงานที่ถูกพูดถึงอยู่เสมอๆ สำหรับนักอ่านใหม่ๆ ที่ยังไม่เคยสัมผัสกับผลงานของเด็กทะเลมาก่อน แจ่มใสอยากชวนให้มาพบกับเรื่องราวของ 'ชาคริยา' สาวไทยตัวเล็กๆ ที่มาเรียนต่อปริญญาโทไกลถึงญี่ปุ่น มีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เธอเจออดีตคนอารมณ์ร้อนๆ ใส 'ซาคุระอิ ฮายาโตะ มาร์ค' หนุ่มลูกครึ่งตาฟ้าผู้เป็นเพื่อนบ้านเข้าจนเขาแอบตั้งฉายาให้เธอว่า 'นามิ' และนั่นเองได้กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นให้เขาต้องมารับบทเป็นสารคดีที่จักรยานไปส่งเธอที่มหาวิทยาลัย ท่ามกลางบรรยากาศดีของเกาะฮอกไกโด... ความใกล้ชิดทำให้ความรู้สึกดี ก่อตัวขึ้นในหัวใจของทั้งคู่ว่าแล้วคลื่นลูกนี้จะสาดซัดให้หัวใจของชายหนุ่มหวั่นไหวได้ขนาดไหน ไปติดตามกันได้เลยค่า

ประวัตินักเขียน

เด็กทะเล

เด็กทะเลเป็นคนชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก พออ่านมากๆ เข้าก็เริ่มอยากเขียน เลยเริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกตอนอยู่ ม.ต้น จากนั้นก็เขียนมาเรื่อยๆ ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว เขียนให้เพื่อนๆ อ่าน แรกที่เริ่มเขียนคือใช้ลายมือตัวเอง เขียนในสมุด จากนั้นก็มาเริ่มใช้พิมพ์ดีดแต่งนิยาย พอเรียนปริญญาตรี ช่วงปีท้ายๆ มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเองก็แต่งนิยายโดยใช้คอมฯ สมัยนั้นเว็บไซต์พันทิปมีเว็บบอร์ดที่ชื่อถนนนักเขียน ก็เลยเอาผลงานที่ปกติเขียนให้เพื่อนๆ อ่านไปลงไว้ และในที่สุดแจ่มใสก็ติดต่อมา

นามปากกา 'เด็กทะเล' เป็นนามปากกาที่เริ่มใช้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เพราะตอนนั้นเรียนภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล คณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็เลยเป็นเด็กทะเลละ ปัจจุบันเรียนจบระดับการศึกษาสูงสุดทางด้านทะเลที่ญี่ปุ่นมาได้หลายปีมากๆ แล้ว แต่ก็ยังคงรักที่จะเป็น 'เด็กทะเล' อยู่เหมือนเดิม

แนะนำตัวละคร

ชาקרระอิ ฮายาโตะ มาร์ค

หนุ่มลูกครึ่งสายเลือดญี่ปุ่น-เยอรมัน รูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวยุโรป ดวงตาสีฟ้าสด ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวถูกมัดเป็นหางม้าเป็นประจำ ทำให้ชาคริยาแอบเรียกกลับหลังตลอดเวลว่า 'ซามูไรตาฟ้า' มาร์คเป็นคนเงียบๆ ไม่ค่อยพูดมาก ชอบวาดรูปการ์ตูนเป็นงานอดิเรก มีจักรยานสีฟ้าคันเก่าคู่ใจ เพราะความใจดีเลยทำให้ต้องผูกติดกับสาวไทยข้างห้อง จนเผลอตกหลุมรักคนตัวเล็กกว่าโดยไม่รู้ตัว

ชาคริยา (ลูกซบ)

สาวไทยนักเรียนทุนเรียนต่อปริญญาโทที่ญี่ปุ่น นิสัยร่าเริง ไม่ค่อยเกรงกลัวใครหรืออะไรเท่าไร เป็นลูกสาวก้านั้นตัวจริง แม้จะโกรธง่ายหงุดหงิดง่ายตามคนที่ม้อารมณ์ราวกับคลื่นอย่างที่มีมาร์คเคยนิินทา (ในใจ) เอาไว้ แต่ก็ยังมีน้ำใจต่อคนรอบข้างเสมอ เพราะจักรยานหายเป็นคันที่สอง เธอเลยได้เอาชีวิตไปผูกติดไว้กับซามูไรตาฟ้าคนข้างห้องที่เข้ามาก่อความรู้สึกแปลกๆ ให้หัวใจ

รุ่งรวิน (วิน)

เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเด็กของชาคริยา รูปร่างหน้าตาหล่อเหลา นิสัยดี เรียนดี กีฬาเก่ง เป็นรักแรกของชาคริยา ตอนนั้นรุ่งรวินคิดว่าตนไม่ได้รักชาคริยาจึงปฏิเสธเธอ ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเขาก็พบว่าคนที่อยู่ในหัวใจของตนมาตลอดก็คือบอสลูกซบของเขาคนเดียว รุ่งรวินจึงคิดจะกลับมาสานสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทสมัยเด็กอีกครั้ง และหวังว่าครั้งนี้ความสัมพันธ์จะพัฒนาไปไกลได้มากกว่าแค่เพื่อนอย่างที่เคยเป็น

ชนวีร์ (ผักบุง)

น้องชายของชาคริยา อ่อนกว่าพี่สาวแค่ปีเดียว เป็นคนร่าเริง แม้จะชอบแกล้งแซวพี่สาว แต่ก็รักพี่มากๆ พร้อมจะสนับสนุนเธอเสมอ

•
บทที่
1

...หายไปแล้ว...มันหายไปแล้ว...ทั้งๆ ที่เมื่อเช้ามันยังจอดอยู่ตรงนี้ ตอนที่เธอเปิดประตูออกมาหยิบต้นไม้หน้าบ้านไปเปลี่ยนกระถาง เจ้าสีเงินก็ยังคงนั่งสงบอยู่ใต้เงาแดด

...หากแต่... ตรงที่เคยเป็นที่จอดเจ้าสีเงินกลับมีไซ้สีดำวางอยู่แทน หญิงสาวร่างโปร่งบางก้มลงหยิบเจ้าไซ้ดำที่ถูกประทุษร้ายตัดคอขาดขึ้นมาดูด้วยอาการเลื่อนลอย

...หมดกัน...มันตัดเจ้าดำแล้วเอาเจ้าเงินไป

"ไว้ย ไอ้บ้า"

เสียงตะโกนดังอย่างเหลืออดของเธอทำคนร่างสูงที่เพิ่งเปิดประตูบ้านออกมาสะดุ้งเฮือก นัยน์ตาคมสีดำสนิทของหญิงสาววัดดวง อารมณ์ที่เพิ่งเสียของรักที่ซื่อมาได้แค่สองอาทิตย์ก็ทำเอาพาลโกรธไปเสียหมด

"มองหน้าทำไม มีปัญหาหรือไง"

ชายหนุ่มร่างสูงเกินกว่ามาตรฐานหนุ่มๆ ในประเทศนี้สะดุ้งอีกรอบด้วยไม่นึกว่าสาวเจ้าอารมณ์คนนี้จะหันมาพูดด้วย เขาขยับปากจะปฏิเสธหากแต่ไม่ทันสาวน้อยอารมณ์ลมกรด เพราะร่างโปร่งบางผลุบหายเข้าไป

ในห้องแล้วปิดประตูกระแทกใส่หน้าเขาเสียงดังปัง

"ยายเหรอ หนูเองนะยาย จักรยานหายอีกแล้ว หายไปแล้ว" เสียงโอดครวญดังฟุ้งข้ามขอบฟ้า

"อะไร หายอีกแล้วเหรอ คันที่สองแล้วนะ" คนทางปลายสัญญาณร้องดังอย่างตกใจ ยิ่งทำซากริยาเดือดในอารมณ์ คิ้วเรียวขมวดมุ่นอย่างซัดใจ

"ใช่สิยาย หายไปอีกแล้ว คันที่สองแล้ว คันแรกหายต้นเดือน คันที่สองหายปลายเดือน จะบ้าเปล่าเนี่ย ใครนะที่บอกว่าญี่ปุ่นปลอดภัย ปลอดภัยกับผีนะติ โอ๊ยยยยยย อยากรฆ่าคน"

ไม่พูดเปล่า เพราะตุ๊กตามีตัวกลมที่ตั้งโชว์อยู่หลังโทรทัศน์ถูกพาไป กระแทบข้างฝาระบายอารมณ์

"แล้วเจ้าจะทำไง"

"ไปแจ้งตำรวจ แคนี่ก่อนนะยาย หนูไปแจ้งตำรวจก่อนละ"

รวดเร็วราวกับพายุหมุน เธอก็กดปุ่มตัดสัญญาณ ก็มลงคว่ำหมิที่ถูกล้างไปนอนแค้นบนพื้นมาตั้งไว้ที่เดิม หันไปเอื้อมหยิบหมวกเก็บมาสวมกันแดดอันจัดจ้าของหน้าร้อน แล้วเปิดประตูเดินจำพรวดตรงไปยังป้อมตำรวจที่จำได้ว่าเคยเห็นอยู่แถวๆ หน้ามหาวิทยาลัยในทันที

ซากริยาย้ายมาอยู่เมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสามของเกาะฮอกไกโดได้เกือบสี่เดือนแล้ว ย้ายมาจากเมืองเล็กๆ บนเกาะเล็กสุดของญี่ปุ่น เกาะชิโกกุ ...มันเป็นความผกผันของชีวิต

เธอเคยบอกตัวเองว่าอย่างนั้น หลังจากที่จำต้องเปลี่ยนมหาวิทยาลัย เรียนต่อระดับปริญญาโทอย่างฉุกเฉินทุกครั้งที่เลือกที่เรียนไปเรียบร้อยแล้ว นับตั้งแต่ได้รับการตอบรับเรื่องทุนมาเรียนต่อ ในตอนแรกซากริยาเลือก

เรียนในมหาวิทยาลัยเล็กๆ บนเกาะเล็กๆ แห่งนั้น และเธอก็เตรียมพร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเรียนภาษาหกเดือนในเมืองใกล้ๆ มหาวิทยาลัยที่เลือกเรียนจบหลักสูตรภาษาก็เข้าไปเป็นนักวิจัยเพื่อสร้างพื้นฐานความรู้ในแล็บของอาจารย์ที่หมายตาไว้ว่าจะเรียนต่อปริญญาโทด้วยอีกครั้งปี ทั้งยังเฝ้าทำคะแนนสร้างสัมพันธ์อันดีกับเด็กๆ ในแล็บ รวมทั้งการหาห้องพักแสนสบายที่เธอจะต้องอยู่ไปอีกสองปีตลอดเวลาการเรียนระดับปริญญาโท

แต่แล้ว... มันก็เป็นความพลิกผันของชีวิตจริงๆ ที่ทำให้อาจารย์ที่ตอบรับเธอเข้าเรียนเกิดเปลี่ยนใจไปทำวิจัยที่ต่างประเทศกะทันหัน ก่อนจะมีการสอบเข้าปริญญาโทตามระเบียบของมหาวิทยาลัย นัยว่ามีสาเหตุมาจากการต่อสู้ขัดแย้งกับอาจารย์คนอื่นในภาคของตัวเอง นั่นทำให้เธอต้องเสาะแสวงหาที่เรียนใหม่อย่างทุลักทุเล ก่อนจะมาจบลงที่แล็บของอาจารย์ที่นี่ ที่เมืองนี้ เมืองเล็กๆ บนเกาะที่หนาวเย็น

...และคนชื่อโมเม

เธอต่อให้ในใจอย่างแค้นเคือง ก็จะไม่ให้แค้นได้อย่างไร จักรยานคันแรกๆ ที่เธอซื้อมาขี่ชมใช้งานได้แค่สามเดือนกว่าๆ เป็นต้องอันตรธานหายไพล่หลังจากที่เธอจอดมันทิ้งไว้หน้าบ้าน แล้วเร็นท์จักรยานประจำทางไปขี่อปปิ้งแผลกในตัวเมือง ชื่อของเพลินจักรยานประจำทางหมดต้องนั่งรถไฟมาลงที่สถานีซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไม่น้อยแล้วเดินกลับบ้านเพื่อพบว่าเจ้าสีเงินนัมเบอร์วันได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

ครั้งนั้นซาคริยาอมทำใจแต่โดยดี หลังจากที่โทรไปโวยวายกับที่บ้านและเพื่อนคนไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยกันก่อนหน้านี้ จนทุกคนต่างหุบขาไปตามๆ กัน หมิงสาวเผ่ารออยู่สองอาทิตย์เผื่อว่าโจรจะกลับใจเอาจักรยานมาคืน แต่เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น โจรไม่มีทางกลับใจแน่ๆ เธอจึงตัดใจควักเงินในกระเป๋าซื้อจักรยานใหม่อีกคัน...เจ้าสีเงินนัมเบอร์ทู

ซาคริยายังไม่ทันจะได้ซื้อสีสเปรย์มาพ่นสร้างลวดลายเวียนหัวตาม

คำแนะนำของพ่อที่เมืองไทย ยังไม่ได้เอาค้อนมาทุบให้มันบุบบี้ หรือ เอาอะโรมาซูดให้สึดลอกดูเหมือนจักรยานเก่าๆ ตามคำแนะนำของเพื่อนๆ เจ้าสี่เงินนัมเบอร์ทูก้อันตราหนายไปอีกครั้งภายใต้ระยะเวลาการใช้งานไม่ถึงสองอาทิตย์

...แล้วอย่างนี้จะไม่ให้แค้นได้ยังไง... จริงมั๊ย

ป้อมตำรวจที่ตั้งอยู่ระหว่างร้านขายข้าวกล่องกับร้านเสริมสวย เจียบสงบไร้เงาคนที่เธอต้องการพบ ซาคริยาหันซ้ายแลขวาหาเงาตำรวจ สักนายที่พอจะให้เธอแจ้งความจักรยานหายได้

"หายไปไหนกันหมดเพี้ย ไม่อยู่รับใช้ประชาชนเลย"

อดไม่ได้ต้องพูดระบายอารมณ์ที่เหมือนจวนเจียนจะระเบิด ยืนรออยู่ เสียวนาทีที่ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ว่าจะตะโกนเรียกออกไปทั้งสามภาษาไทย อังกฤษ และญี่ปุ่น หากในห้องเล็กๆ นั้นก็ยังเงียบร้างผู้คน เธอเลย ถีอวิสาสะเดินตรงไปลองหมุนลูกบิดประตูที่ต่อเชื่อมห้องทางด้านหลังทันที

...ลือก

...ไวย์ แล้วหายไปไหนกันหมดพะ ไม่รู้หรือไงว่าประชาชนตาดำๆ กำลังเดือดร้อน

เพราะทั้งเตีอดทั้งร้อนจนทนรออยู่เฉยๆ ในห้องแคบๆ ของป้อมตำรวจ เล็กๆ นั้นไม่ได้ ซาคริยาจึงเลื่อนเปิดประตูกระจกแล้วออกมายืนข้างนอก เฝงสายตามองไปรอบๆ เพื่อตำรวจจอมอู้อจะหลบไปนั่งสูบบุหรี่อยู่ตรงไหน หากแล้วสายตาเธอกลับไปปะทะเข้ากับใครบางคนที่เพิ่งรองรับอารมณ์ ของเธอไปเมื่อไม่ถึงชั่วโมงที่ผ่านมา

...ซามูไรตาฟ้า

นั่นละ คำเรียกขานที่เธอตั้งให้หนุ่มช่างห้องในอพาร์ทเมนต์ที่อาศัยอยู่ ซามูไรตาฟ้า...ชายหนุ่มเจ้าของเรือนร่างสูงใหญ่เหมือนชาวตะวันตก

เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสลวยแบบที่ไม่ต้องย้อมตามสมัยนิยมเหมือนวัยรุ่นคนอื่น ๆ ถูกมัดไว้เรียบร้อยที่ท้ายทอย โครงหน้าคมเข้ม จมูกโด่งผิวดำสวย ชาวเอเชียบวกเข้าไปกับตาสีฟ้าใสแบบที่ถ้ามองอย่างเดียวก็คงจะคิดว่า เป็นนักเรียนต่างชาติมากกว่าเจ้าของประเทศ แต่เจ้าหนุ่มคนนั้นนะเจ้าของประเทศแน่... เพราะเขามีทั้งนามสกุลและชื่อตัวเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างชัดเจน เพียงแต่เธอไม่เคยสนใจจะอ่านและจำเท่านั้นเอง

จักรยานสีฟ้าอ่อนคันเก่าโทรมจอดลงตรงหน้าเธอ ซามูไรตาฟ้าชะงักนิดๆ ราวกับตัดสินใจจะพูดอะไรสักอย่าง หากมันก็ช้าเหลือเกิน ในความรู้สึกเธอ ดังนั้นคำถามห้วนๆ จึงหลุดออกไปจากปากก่อนที่เขาจะได้พูดอะไรออกมา

"มีอะไร"

"คือ..."

คิวเรียขมวดคิ้ว...อยากจะทำอะไรก็พูดออกมาสิเพี้ย มาคือมาแค่ออยู่ได้

"มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ" เสียงถามเป็นภาษาญี่ปุ่นที่คนพูดคงจะพยายามพูดช้าๆ ดังมาอย่างมีน้ำใจ และนั่นก็ทำเอาคิ้วที่ขมวดมุ่นคลายลงก่อนจะพยักหน้าไปยังป้อมตำรวจทางด้านหลัง

"มาหาตำรวจ แต่ไม่อยู่สักนาย ไม่รู้ไปอยู่อยู่ที่ไหน"

ชายหนุ่มตีหน้าลำบากกับภาษาลุ่นๆ ที่พวกผู้ชายชอบใช้กันของเธอ หากเขาก็ไม่เอ่ยท้วงอะไร นอกจากจะจอดจักรยานเข้าข้างทางพร้อมล็อกกุญแจเรียบร้อย แล้วเดินเข้าไปในป้อมตำรวจนั้นโดยมีหญิงสาวตามหลังเข้าไปติดๆ

"ต้องโทรเรียกครับ" ซามูไรตาฟ้าบอก พร้อมกับชี้มือไปทางโทรศัพท์รุ่นเก่าที่ตั้งโดดเด่นอยู่บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ตัวเดียวของห้อง "เขาเขียนป้ายบอกอยู่ตรงหน้าถ้าต้องการพบตำรวจให้กดเลขศูนย์"

นิ้วเรียวยาวเลื่อนขึ้นไปยังแผ่นป้ายกระดาษแข็งที่เขียนภาษาญี่ปุ่น เป็นพืดให้ดู คนเจ้าอารมณ์หน้ามุ่มอีกแล้ว

"อะไร จะช่วยแต่คนญี่ปุ่นหรือไง คนต่างชาติอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่ออก นี่จะไม่ให้ความช่วยเหลือเลยใช่ไหม"

คนฟังดูเหมือนจะอึ้งๆ กับคำพูดของเธออีกแล้ว หากชายหนุ่มก็ใจเย็นเกินกว่าจะโกรธ

"ตรงนั้นมีภาษาอังกฤษเขียนอยู่ครับ" เขาอธิบายพร้อมกับชี้ให้เห็น ภาษาอังกฤษตัวเล็กแสนเล็กที่เขียนอยู่บนป้ายกระดาษอีกอันที่ตั้งอยู่ในมุมอับของห้องที่เธอกวาดสายตามองไปไม่เห็นในตอนแรก หญิงสาวเซิดหน้าทำเป็นฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ กลบเกลื่อนความหน้าแตกของตัวเอง ชายหนุ่มลอบถอนหายใจก่อนจะเอ่ยถามต่ออย่างปลงตก

...ไหนๆ ก็หลวมตัวมาช่วยแล้ว ก็คงต้องช่วยให้ถึงที่สุด

"ผมโทรให้มั๊ยครับ"

"ไม่ต้อง ฉันโทรเอง" ไม่พูดเปล่า เพราะมือเล็กยกหูโทรศัพท์ที่ขึ้นมา กดเบอร์โทรทันที ชายหนุ่มก้าวถอยมายืนด้านหลัง ด้วยความมีน้ำใจทำให้ผลจากไปไม่ได้เพราะก็ไม่รู้ว่าเธอจะมีอะไรให้ช่วยอีกหรือเปล่า

หากพอเขาฟังบทสนทนาภาษาญี่ปุ่นแสนคล่องของสาวชาวต่างชาติที่กำลังวินตากับเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วก็อยากจะล่าถอยเสียเป็นกำลัง ด้วยว่าเจ้าของร่างบางดูจะเก่งเกินกว่าขนาดรูปร่างไปมากนัก ไม่รู้ว่าคุณตำรวจดวงกุดที่ปลายสายว่าอย่างไร หากทำยสุดเธอก็วางสายแล้ว ทรุดตัวลงนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้หน้าโต๊ะใหญ่ตัวนั้น ส่วนเขาก็ยังยืนนิ่งแบบไม่รู้จะทำอะไรกับตัวเองดีจนเธอกวาดสายตามาเจอ คิ้วเรียวยาวจึงเลิกขึ้นอย่างแปลกใจ

"อ้าว ยังอยู่หรือ นี่กว่ากลับไปแล้ว"

เจอคำถามแบบนี้เขาก็อยากจะแทรกตัวหายไปในาอากาศโดยทันที

แต่ยังไม่ทันได้ตอบอะไร คนที่คงมีอารมณ์เป็นจรวดก็เอ่ยสวนออกมาอีก

"อีกห้านาทีเดียวตำรวจจะเข้ามา ตำรวจประจำที่ป้อมเขาออกไปลาดตระเวน"

เสียงใสๆ พุดเชิงบอกเล่า เขาพยักหน้ารับและชวนคุยฆ่าเวลา เพราะดูท่าว่าหากปลีกตัวไปตอนนี้คงจะไม่เหมาะนัก

"ไม่ทราบว่าจะอะไรหายหรือครับ"

คำถามนั้นเข้าไปจุดรอยโกรธในใจเธอให้ลุกโชน เพราะหน้าใสๆ ที่ดูเหมือนจะผ่อนคลายลงกลับบึ้งตึงขึ้นมาทันที

"จักรยานหาย หายไปเป็นคันที่สองแล้ว บ้าจริงๆ เลย"

"ไม่ได้ล้อหรือครับ"

ก่อนถ่าสนี่คำสนิทสองกอนติดไฟลุกพื้เข้มนมองมาทางเขาโดยทันที

"ล้อกลี ไม่ใช่ล้อที่จักรยานอย่างเดี่ยว แต่ล้อด้วยไซ่ต่างหากอีกด้วยแล้วเป็นใจรู้มัย"

เธอถามใส่อารมณ์ เขาสายหน้าปฏิสเสธ ไม่กล้าพูดอะไรเพราะเกรงตัวเองจะมอดไหม้ไปด้วยสายตาเธอ

"มันตัดเจ้าดำทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้าแทนเจ้าสีเงินนมเบอร์ฑูของฉิน"

ทั้งๆ ที่สงสารคนที่ของเพ็งจะหาย หากเขาก็ต้องกลั้้นหัวเราะอย่างสุดความสามารถกับคำเรียกขานไซ่กุกุญแจและจักรยานของเธอ

"แยเลยนะครับ"

"แยสิ คุณคิดว่ามันสบายหรือไง"

สาวเจ้าอารมณ์พาลใส่คนที่ไม่รู้เรื่องไปอีกหนึ่งดอก ชายหนุ่มยี่หนึ่งไม่กล้าเถียง ได้แต่ภาวนาให้ตำรวจรีบๆ มาก่อนที่เขาจะถูกอารมณ์ของเธอเผาเป็นจุณ และแล้วคำภาวนาของเขาก็เป็นผล เมื่อรถตำรวจคันเล็กกะทัดรัดเคลื่อนเข้ามายั้งที่จอดรถข้างๆ ป้อมตำรวจทันเวลาก่อนที่เขาจะถูกเผาเป็นเถ้าธุลี

มาร์คยื่นมองสาวน้อยร่างโปร่งบางเพื่อนข้างห้องให้การกับตำรวจ
ร่างอ้วนที่คอยซักถาม และมีตำรวจคู่หูร่างผอมเป็นคนคอยเขียน
รายละเอียดเอกสารแจ้งความ สาวน้อยชาวต่างชาติควักเอาหลักฐาน
ประกอบคดีของหายมาวางเรียงตรงหน้าตำรวจหนุ่ม เริ่มด้วยกุญแจ
รถจักรยานสองคัน ต่อด้วยเจ้าตำโฉบล่องต่างหากที่ถูกตัดขาดกันเห็นๆ
แล้วตามมาด้วยเอกสารการซื้อขายจักรยานที่ได้รับจากร้านค้า
ซึ่งมีหมายเลขประจำตัวรถเขียนกำกับอยู่ ชาคริยาอธิบายเรื่องราวและ
ตอบคำถามเป็นภาษาญี่ปุ่นได้คล่อง แถมบางคำตอบยังมีเหน็บแนมนิดๆ
ให้เจ้าของประเทศพอเจ็บใจเล่น หากก็มีบางครั้งที่ฟังคำศัพท์ยากๆ และ
ไม่ค่อยได้ใช้บ่อยนักไม่เข้าใจจนต้องหันมองมาทางเขาเป็นเชิงถาม มาร์ค
จึงอธิบายกลับไปด้วยคำง่ายๆ ให้เธอเข้าใจ มาร์คตัวอีกครั้งเขาก็กลายมา
เป็นผู้ช่วยของเธอเต็มตัวเมื่อลงมานั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้กันแบบนี้

"มันขโมยไปสองคันแล้วคุณตำรวจ เจ้าสีเงินนมเบอร์วันเมื่อตอน
ต้นเดือน แล้วที่เพิ่งหายไปนี่ก็เจ้าสีเงินนมเบอร์ทู"

เสียงใสๆ เล่า ปลายเสียงยังมีรอยแค้นเคืองไม่จาง ตำรวจคนอ้วน
หันไปมองสบตาตำรวจคนผอมอย่างลำบากใจ ก่อนจะถอนหายใจแล้ว
พูดขึ้นมาอย่างเกรงใจคนที่กำลังอยู่ในอารมณ์โกรธจนอาจจะเห็นข้าง
เป็นหนูได้ถ้าเกิดพูดอะไรไม่ถูกหูคุณเธอเข้า

"ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเขียนคำร้องแจ้งความสองใบครับ ว่าแต่ทำไม
ตอนที่คันแรกหายไปถึงไม่มาแจ้งความล่ะครับ"

"ก็ไม่นึกว่ามันจะหายอีกคัน ตอนคันแรกหายไปนี่กว่าฟาดเคราะห์
ทำบุญทำทานคนอดอยาก แต่ไม่นึกว่าที่นี่คนอดอยากจะมีเยอะขนาดนี้"

เธอลอยหน้าพูดก๊อให้คนฟังได้สบาย คันๆ อีกแล้ว มาร์คมองสบตา
เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายก่อนจะยิ้มแหยๆ เป็นเชิงขอโทษ

...ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองทำผิดอะไร แต่ยิ้มขอโทษแทนคนข้างตัว

ไปก่อนคงจะดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

"คนญี่ปุ่นไม่ใช่ขโมยทั้งหมดนะครับ"

ตำรวจคนอ้วนแก้มตัวอ่อยๆ หญิงสาวตอบรับ แต่คำบ่นยังตามมาอีกยาวเหยียด ก่อนที่คุณตำรวจจะดึงกลับเข้าไปซักถามยังหัวข้อที่ต้องการต่อ

ราวสี่สิบนาทีการเขียนเอกสารแจ้งความจึงเสร็จ ซาคริยาเซ็นชื่อรับรองเรียบร้อย แถมมาร์คยังต้องเซ็นชื่อตัวเองเป็นพยานด้วยอีกคน

"อ้าว คนญี่ปุ่นหรือ นึกว่าคนต่างชาติ...ซาคุระอิ ฮายาโตะ*"
คุณตำรวจคนผอมถามชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ซาคริยาก็อึ้งจะรู้ว่าเพื่อนข้างห้องชื่อ 'ซาคุระอิ ฮายาโตะ' เอาตอนนี้นี่ละ หลังจากที่เห็นหน้ากันมานานหลายเดือน

"ครับผม เป็นลูกครึ่งครับ พ่อเป็นคนญี่ปุ่น แม่เป็นคนเยอรมัน" ชายหนุ่มอธิบายเสียงเรียบๆ ไม่แสดงความรู้สึกอะไร

"เออละ เตียวช่วยไปชี้ตำแหน่งที่จดทะเบียนให้ด้วยนะครับ ว่าแต่ มากันยังไงครับ" คุณตำรวจคนอ้วนถามอย่างมีน้ำใจ

"เดินมาค่ะ จักรยานถูกขโมยไปแล้วนี่" เสียงใสสะบัดตอบ มาร์คแทบอยากจะส่ายหน้าด้วยความระอ

...มีเห็นใบทุกคำเลย ทำไมเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้

"งั้นไปด้วยกันมั๊ยครับ แต่รถอาจจะแคบไปหน่อย"

หญิงสาวทอดสายตามองตามสายตาดำตรวจหนุ่มคู่หูต่างไซส์ รถยนต์คันเล็กแบบมินิคาร์สี่ประตูสีขาวแถบดำ บนหลังคารถมีไฟฉุกเฉินสีแดงติดตั้งพร้อมด้วยตราตำรวจติดหราอยู่ด้านหน้าดูคันกระจัดจายจนคุณตำรวจตัวโตไม่น่าจะยัดร่างเข้าไปได้

"ไม่เป็นไรค่ะ แคบก็นั่งได้" เธอรีบรับคำก่อนคุณตำรวจจะเปลี่ยนใจ

* คนญี่ปุ่นเวลาเขียนชื่อนามสกุล จะใช้นามสกุลขึ้นก่อนแล้วค่อยตามด้วยชื่อตัว

...ก็เรื่องอะไรจะต้องเดินให้เมื่อย แถมยังจะได้นั่งรถตำรวจในต่างประเทศอีกด้วย ประสบการณ์ชั้นเยี่ยม คว่าเอาไว้แล้วไปเล่าหากินได้อีกนาน

ซาคริยาติดอย่างกระหึ่ม ลืมไปแล้วว่าเพิ่งเคืองจากที่จักรยานหาย ความรู้สึกมันคงจะฉวยชดออกมาทางดวงตา คนที่คอยเหลือบมองจับสังเกตอาการเธอมารค์จึงเห็นดวงตาดำสนิทคู่สวยเป็นประกายวาววับ เขาเปลอขมวดคืออย่างแปลกใจ

...มีเรื่องอะไรถูกใจ

"แล้วคุณซาคุระอะล่ะ"

"เดี๋ยวผมขอแยกไปเลยได้มั๊ยครับ"

"อย่าเพิ่งเลย ไปด้วยกันก่อนดีกว่า เผื่อมีอะไรให้ช่วย" คุณตำรวจรีบรี้งหาพวกรองรับอาการคนของหาย ลองตำรวจพูดออกมาอย่างนั้น เขาจะปฏิเสธได้อย่างไร ถึงแม้จะอยากปฏิเสธใจแทบขาดก็ตามที

"แต่ว่า...สงสัยจะยัด เอ๊ย นั่งกันไม่หมด" คุณตำรวจคนอ้วนพูดออกมาอย่างไม่แน่ใจ เพราะหนุ่มลูกครึ่งร่างสูงตัวใหญ่เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมขี่จักรยานตามไป" เขาบอกเบาๆ เหลือบมองคนร่างโปร่งบางที่ตอนนี้ไปยืนอยู่ข้างรถตำรวจมองสำรวจสิ่งต่างๆ ด้วยความสนใจเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มทั้งสามคนมองสบตากันโดยมิได้นัดหมาย แล้วต่างก็เปลอถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน

...สงสารก็สงสาร แต่หัวใจในผีปากก็หนักอยู่ไม่แพ้กัน

•
ตอนที่
2

ซาคริยาซึ่งจุดเกิดเหตุให้คุณตำรวจทั้งสองดูอย่างละเอียด แถมยังมีการสาธิตวางเจ้าดำที่ถูกตัดคอขาดไว้ตรงตำแหน่งที่เจอเมื่อตอนเที่ยงให้ดูเพื่อช่วยยืนยันว่าขโมยคนนี้นั้น 'เถื่อน' จริงๆ โดยที่เธอไม่ได้โกหก แล้วคุณตำรวจก็จดโน้มนัดนี้ ก่อนจะสเก็ตซ์ภาพที่เกิดเหตุคร่าวๆ บนกระดาษขาวเพื่อประกอบคำแจ้งความ เมื่อเสร็จกิจเรียบร้อย คุณตำรวจก็เอ่ยล่ำลา

"ถ้ามีความคืบหน้าเจอจักรยานยังไงจะรีบโทรมาบอกครับ"

"จะรอรับโทรศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลาเลยคะ ขอบคุณมากนะคะ" ซาคริยาจบคำพูดด้วยรอยยิ้มหวานประจบที่พอจะทำให้คนมองชื่นใจได้บ้าง หลังจากที่หวาดผวากับคำเห็บแถมเป็นระยะๆ ของหญิงสาวมาแล้ว

"ครับ ถ้าได้ข่าวยังไงจะรีบโทรมาแจ้งทันทีเลยครับ ไปก่อนนะคะ"

ซาคริยาและมาร์คยื่นรถส่งจนรถตำรวจคันเล็กแล่นลับหายไปตรงหัวมุมถนน หญิงสาวหันกลับมาจะเปิดประตูเข้าบ้าน หากสายตาก็ไปปะทะกับร่างสูงใหญ่ของเพื่อนข้างห้องที่ตกกระไดพลอยโจนมาร่วมขบวนแจ้งความด้วย เขากำลังก้าวคร่อมจักรยานเตรียมขี่ออกไป

"หิวข้าว..." เสียงใสเอื่อยขึ้นมาลอยๆ ทำคนที่กำลังจะลาจากชะงักกึก แล้วรอคำพูดต่อไปของเธอด้วยใจเด่นระทึก

...จะทำไมไหนอีกนี่

"ป้ายสองกว่าแล้วยังไม่ได้กินข้าวกลางวันเลย หิวข้าว"

"แล้ว..." อดไม่ได้ต้องถามออกมา และรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ฉายชัดบนริมฝีปากบาง

"ไปหาอะไรกินกัน เตี่ยฉันเลี้ยงเอง ขอขอบคุณที่ช่วยอยู่เป็นเพื่อนใจ" มาร์คอดยิ้มออกมาไม่ได้...นึกว่าคำ 'ขอบคุณ' จะไม่หลุดออกมาจากปากเธอซะแล้ว

"หรือว่ากินข้าวแล้ว?" เธอถามอย่างไม่แน่ใจ เขาส่ายหน้า

"ยังไม่ได้กิน ว่าแต่..."

"ดีเลย งั้นไปหาไรกินกัน ฉันอยากกินชีสเบอร์เกอร์ของแมศฯ"

สั่งโดยไม่ถามความเห็นคนที่กำลังจะถูกเลี้ยง และไม่พูดเปล่า เพราะร่างบางกระโดดตบขึ้นมาซ้อนท้ายจักรยานเขาทันที มาร์คเหลือมองคนที่นั่งอย่างสบายอารมณ์อยู่บนตะแกรงด้านหลังอย่างงงๆ ในความรวดเร็ว ดวงตาโตมองสบตาสีฟ้า รอยโกรธบนดวงตาสวยเริ่มวิ่งมาเป็นริ้วๆ แบบที่ทำเอาเขาสะท้านเยือกในอก

"ทำไม หรือจะให้ฉันเดินไปแล้วนายขี่จักรยาน จะไม่แล้งน้ำใจไปหน่อยหรือ"

"ไม่ใช่ครับ ผมไม่ได้จะให้คุณเดินไป แต่ว่าการซ้อนท้ายจักรยานมันผิดกฎหมาย เตี่ยตำรวจจับ" เขารีบปฏิเสธพร้อมกับอธิบายเสียงอ่อย

"ช่างสิ ผิดก็ช่าง ถ้าตำรวจจับฉันจะบอกว่าจักรยานถูกขโมยไป เพราะงั้นฉันก็มีสิทธิ์ซ้อนจักรยานนายจนกว่าตำรวจจะตามจักรยานฉันเจอ"

มาร์คอ้าปากค้างกับคำพูดประโยคนั้น เกิดมาก็เพิ่งเคยเจอคนแบบนี้ เขาขยับปากจะค้าน หากคิดดูแล้วก็น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไร เขาเลย

ทำเพียงแค่อบระบายลมหายใจพร้อมกับคิดคำนวณระยะทางจากบ้านไป
ร้านแมคโดนัลด์ที่ใกล้ที่สุด

...ปั่นจักรยานยี่สิบนาที

ชายหนุ่มแอบกลืนน้ำลาย อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองคนที่นั่งซ้อนอีกที
ก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนจักรยานออกไป

...ว่าแต่เขาเข้าไปเกี่ยวอะไรกับเธอตอนไหนกันนะเนี่ย ยังไม่เข้าใจ
ตัวเองเลยจริงๆ

ปั่นจักรยานจนเหงื่อตกโดยมีดนตรีประกอบเป็นเสียงป่นของคน
นั่งข้างหลังดังมาเป็นระยะๆ ถึงความแข็งแรงและเจ็บของตะแกรงซ้อนท้าย
เขาก็พาเธอมาถึงร้านแมคโดนัลด์ที่ตั้งอยู่ในศูนย์การค้าที่รวมเอาร้านค้า
หลายๆ ร้านเข้าไว้ด้วยกันโดยปลอดภัย ดูเหมือนคนร่างบางจะหิวไม่น้อย
เพราะคอยยื่นเรียงเขายิกๆ ตอนที่เขากำลังล็อกจักรยานด้วยกุญแจอันโต
รูปตัวยูที่ใช้ล้อกรดมอเตอร์ไซค์

...เมืองนี้สถิติจักรยานหายบ่อย หากไม่ใช้กุญแจล็อกต่างหากแบบนี้
ก็คงจะหายไป...แบบของคนตรงหน้านี้นี่ล่ะ

"อยากกินอะไร" ซาคริยาเอ่ยถามคนร่างสูงระวางที่เดินตรงไปยัง
ร้านแมคฯ เพื่อประหยัดเวลา

"แมคนักเก็ตครับ"

"อา ดีจัง แบบนี้ก็ซื้อแฮปปี้เซต* ได้ คราวนี้ก็เก็บตุ๊กตาของเซตนี้
ครบซะที"

เสียงร้องดังอย่างดีใจทำให้เขาต้องก้มมองหน้าคนข้างๆ ซ้ำอีกครั้ง
ดวงหน้าสวยที่ดูจะเข้มกว่าสาวญี่ปุ่นทั่วไปฉายรอยเบิกบาน นัยน์ตาสวย
จับจ้องตุ๊กตาตัวแรกของแถมที่ตั้งแต่เนิ่นเป็นสง่าเห็นมาแต่ไกลไม่วางสายตา

* แฮปปี้เซต (Happy Set) เป็นอาหารชุดเด็กที่แถมของเล่น ที่เมืองไทยจะเรียกว่าแฮปปี้มีล (Happy Meal)

เมื่อเห็นแวตตาเธอแล้วเขาก็ถอดใจในเรื่องที่อยากจะพูด

...ก็...ไม่มีอะไรมากหรอก แต่อยากจะบอกเธอว่า...ตุ๊กตาที่จะแถมนะ
เขาก็อยากได้...เพราะกำลังเก็บสะสมอยู่เหมือนกัน

ทะเลเมืองหนาวเป็นสีเทาไม่ฟ้าใสฟ้าสดหรือเขียวมรกตเหมือน
เมืองไทย แดงลมทะเลยังพัดแรงจนทำให้อากาศไม่ร้อนมากอย่างที่น้ำจะ
เป็นสำหรับฤดูร้อนในตอนนี้ เรือเฟอร์รี่ลำโตกำลังขับเคลื่อนตรงไปยัง
ท่าเรือของอีกจังหวัดที่ตั้งอยู่ตอนเหนือสุดของเกาะฮอนชูที่มองเห็นอยู่ไกลๆ
นกนางนวลบินร่อนอยู่เหนือพื้นน้ำสอดส่ายสายตาทหาปลาผิวน้ำชะตาขาด
มาเป็นอาหาร

ซาคริยาเดินลึ่วๆ นำชายหนุ่มร่างสูงที่ถือถุงแมคโดนัลด์ตามต้อยๆ
มาทางตัวนั่งบนชั้นบันไดลงชายหาดที่ถูกสร้างทอดยาวขนานไปกับชายฝั่ง
ทะเล มาร์คเดินตามมาหนึ่งลงข้างๆ อดไม่ได้ที่จะคลี่ยิ้มออกมาเมื่อเห็น
คนผมสั้นหัวยุ่งกระเจิงด้วยแรงลม ยังกดีที่เธอมีแต่กำลังวุ่นกับการเปิด
คันหาของกินในถุงพลาสติกที่เพิ่งรับไปจากมือเขา เลยไม่ทันได้เห็นรอยยิ้ม
ของมาร์ค หากไม่เจ้าแม่คงจะได้มีน้ำโหอีกเป็นแน่

"เอานี้ นักเก็ต ซีสเบอร์เกอร์ แล้วก็โค้กกับมันฝรั่งสองถุง"

ใช่...เธอซื้อแซ่ปี่เซ่ตให้เขาสองชุด ชุดซีสเบอร์เกอร์กับชุดนักเก็ต
โดยเธอให้เหตุผลว่าเขาตัวโตต้องกินเยอะๆ แต่มาร์คก็รู้ว่าเหตุผลจริงๆ ที่
เธอซื้อให้เขาสองชุดนี่คืออะไร เจ้าตุ๊กตาสนูปี้ในชุดอวกาศกับชุดดำน้ำนั้น
อย่างไรที่ชวนใจให้เธอซื้อของกินให้เขาสองชุด อ้อ รวมเจ้าตุ๊กตาสนูปี้สำหรับ
ชุดซีสเบอร์เกอร์ของเธอเข้าไปด้วยอีกตัว ตอนนั้นคนที่ปั่นหัวแสนหัวก็เลย
กำลังชื่นชมยิ้มกว้างกับเจ้าสนูปี้สามตัวในมือ

...เขายังไม่มีตุ๊กตาสนูปี้

มาร์คอดมองอย่างเสียดายไม่ได้ แต่ก็จำต้องตัดใจ แกะซีสเบอร์เกอร์

ออกมากินเงียบๆ ไม่มีปากเสียง เขาทอดสายตามองไปยังทะเลกว้างเบื้องหน้า
ซึกเห็นด้วยกับความคิดของเธอหลังจากที่ซื้อแฮปปี้เซ็ทสามชุดเสร็จ

"ไปนั่งกินริมทะเลกัน บรรยากาศดีๆ จะทำให้อาหารอร่อยกว่าที่เป็น"

"ซาทุระอิซัง...ว่า ยาวจัง เรียกชื่อสั้นๆ ได้มั๊ย แบบซาทุระจังอะไร
ทำนองนั้นนะ" ซาคริยามขณะที่หิบบันฝรั่งทอดเข้าปากหลังจาก
ชื่นชมกับตุ๊กตาของแถมจนพอใจแล้ว มาร์คแทบจะสำลักน้ำโค้กที่กำลัง
ดื่มอยู่

...ซาทุระจัง...ซาทุระจังกับเขานี้ละ? สุดจะเข้ากันดีเสียเหลือเกิน

เขาคัดผ้าเซ็ทหน้าจากกระเป๋าเสื้อมาเซ็ทน้ำโค้กที่หกเปื้อนก่อนจะ
ตอบเบาๆ แบบเกรงบารมี

"เรียกผมว่ามาร์คก็ได้ครับ คนอื่นเขาก็เรียกกันแบบนี้"

"อ้าว มีชื่อมาร์คอีกชื่อเธอ" เธอถามอย่างแปลกใจ เขาพยักหน้ารับ

"ใช่ครับ ซาทุระอิ ฮายาโตะ มาร์ค"

"อืม มาร์คเธอ..." ดวงตาสวยฉายรอยครุ่นคิด มือก็เกาะกระดาด
ห่อซิสเบอร์เกอร์ไปด้วย "คนอื่นเรียกกันเยอะแล้ว ไม่เอาดีกว่า..."

คำบอกนั้นทำเขาสะดุ้ง ฝ้าภาวนาไม่ให้เธอคิดแผลงๆ เรียกเขา
ด้วยชื่อ 'ซาทุระจัง'

"เรียกฮายาโตะแล้วกันนะ ได้ไหม้มั๊ย"

แล้วคำภาวนาก็เป็นผล เขาริบบพยักหน้ารับก่อนที่เธอจะเปลี่ยนใจ
"ได้ครับ ฮายาโตะก็ได้"

...ดีกว่าซาทุระจังเป็นไหนๆ

"ว่าแต่คุณล่ะครับ จะให้ผมเรียกคุณว่าอะไร"

"ฮิเมะซามะ"*

เขามองเธอตาค้าง ซาคริยามองท่าทางพิลึกๆ ของซามูไรตาฟ้าแล้ว

* ฮิเมะซามะ (Hime-sama) แปลว่าเจ้าหญิง

หัวเราะเสียงดังลั่น

"ล้อเล่น โห ทำเป็นตกใจใหญ่หลวง"

"ไม่ใช่..." เขาอุบอิบตอบ "จะให้เรียกเป็นเจ้าหญิงก็ได้"

...เจ้าหญิงซุซุในเรื่องอิกคิวซังนะ

เขาได้แต่นึกต่อในใจ ไม่กล้าพูดออกไป ก็บอกแล้วว่ากลัว

"แหม ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้อ ฉันชื่อซาคุริยา เรียก 'ซา' สั้นๆ ก็พอ"

"ครับ... คุณซา"

"ดีจ้ะ กินต่อเถอะ เย็นหมดแล้ว เดี่ยวมันฝรั่งเหี่ยว ไม่อร่อยนะ"

เธอเร่งเมื่อเห็นเขาดูเหมือนจะจมอยู่กับความคิดของตัวเองโดยลืมที่จะกินต่อเหมือนอย่างเธอ

มาร์คปั่นจักรยานมาส่งหญิงสาวเพื่อนข้างห้องที่หน้าประตูห้อง ซาคุริยาไม่ยอมลงจากรถจักรยานทั้งๆ ที่รถจอดเรียบร้อยแล้ว เธอยังนั่งหน้าตาเฉยอยู่อย่างนั้น จนเขาจำต้องพูดออกมา

"ถึงบ้านแล้วครับ"

"รู้แล้ว" ลอยหน้าลอยตาตอบ แถมมือยังเกาะตะแกรงเหล็กซ้อนท้าย เอาไว้แน่น ซากุริยาไม่ยอมเอียงตัวลงแตะพื้นช่วยพยุงรถ ปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายรับน้ำหนักเองคนเดียว

"แต่ฉันจะไปมหาวิทยาลัย"

มาร์คนึกเดาคำสั่งต่อไปออกทันที

...เขากลายเป็นสารพัดจำเป็นไปเมื่อไหร่

เขาเริ่มปั่นจักรยานตรงไปยังมหาวิทยาลัยที่เห็นอยู่ไกลๆ เบื้องหน้าทันที โดยที่ไม่ต้องรอให้เธอพูดอะไร ซาคุริยาก็มั่งว้างอย่างพอใจ

"ดีมาก รุ่งาน ไม่ต้องให้พูดมาก"

ดูท่าคนซ้อนคงจะสบายอารมณ์ไม่เบา เพราะเสียงฮัมเพลงทำนอง

คันทูตหงุหงิงพอให้เขาได้ยิน มาร์คอดยืมออกมาไม่ได้

...แม่สาวอารมณ์ราวกับคลื่น...เดี๋ยวก็ซัดสาดเข้ามาไม่ทันให้ตั้งตัว
ราวกับมีพายุ แต่บางทีก็แค่คลื่นอ่อนมากระทบชายฝั่งเบาๆ ราวกับเสียงดนตรี
...ซาคเรีย...นามิ...คลื่นเจ้าอารมณ์

มาร์คไขกุญแจเปิดประตูห้องพักเข้ามาเมื่อฟ้าจางแสงอาทิตย์แล้ว
แม้จะเป็นช่วงปิดเทอม หากเขาก็ไม่ได้หยุดไปมหาวิทยาลัยเหมือนคนอื่นๆ
ด้วยเพราะงานทดลองที่ทำค้างอยู่ยังไม่เสร็จ เขาก็เลยต้องไปมหาวิทยาลัย
ทุกวัน

...นี่ยังดีที่ไม่ต้องคอยเฝ้าการทดลองทั้งวันเหมือนเมื่อช่วงเดือนก่อน
เขายัดข้าวกล่องที่ซื้อติดมือมาจากร้านสะดวกซื้อข้างมหาวิทยาลัย
เข้าตู้ไมโครเวฟ กดปุ่มตั้งเวลาก่อนจะเปิดตู้เย็นหยิบนมขึ้นมารอกปากดื่ม
แบบไม่ต้องพึ่งพาแก้วให้เสียเวลา ครบหนึ่งนาที่ครึ่งพอดี อาหารกล่อง
ที่เป็นข้าวหน้าเนื้อกล่องใหญ่ก็ร้อนและหอมกรุ่นควันฉุยเตรียมพร้อมที่
จะลงไปนอนอุ่นอยู่ในท้องเขาแล้ว มาร์คใช้เวลาไม่ถึงห้านาที เจ้าอาหาร
ในกล่องก็หายเกลี้ยงลงไปใกระเพาะเขาจนหมด กำลังเอนตัวนั่งฝั่งพุง
บนเก้าอี้แบบปรับระดับได้ เสียงตึงตึงก็ดังลอดมาจากข้างห้องทางด้านขวา
มาร์คขมวดคิ้ว

...แม่คลื่นสาว...นามิ...ซาคเรีย

มาร์คคลีดยืมเมื่อนึกถึงหน้าใสผมสั้นยุ่งเหยิงและดวงตาเจ้าอารมณ์
คิดถึง...แล้วก็อดไม่ได้ที่จะคว้ากระดาษดินสอขึ้นมาร่างรูปวาดลงไปอย่าง
เจเนจิด

...เขาชอบวาดรูป

มันก็เริ่มมาจากการชอบอ่านการ์ตูนนั่นล่ะ อ่าน...แล้วก็ซึมเข้าไป
ในความรู้สึก ใครจะรู้ว่าตอนเด็กๆ เขาฝันอยากจะเป็นนักวาดการ์ตูน

หากแต่พอโต ฝีมือแค่ว่าไปวัดไปวาได้ก็ทำให้เขาตัดใจ หันมาหาสิ่งที่ชอบ
รองลงมา...ทะเล เขาชอบทะเล ก็เลยมาเรียนอะไรที่เกี่ยวกับทะเลแทน
หากแต่เขาก็ไม่เคยทิ้งในสิ่งที่รัก...การวาดรูป

เพียงครู่เดียวกระต๊ากขาวที่ว่างเปล่าก็ปรากฏชัดเป็นรูปร่าง เขา
ยิ้มอย่างพอใจยามมองรูปนั้น แม่สาวข้างห้องยื่นทำหน้าบูด ในดวงตา
มีกองเพลิงลุกโชนอยู่ข้างกุญแจสีดำอันโตกว่าปกติที่วางอยู่แทบเท้า
เขาหัวเราะออกมาเบาๆ ลงเส้นอีกสองสามครั้ง ควันแห่งความโกรธก็
พวยพุ่งออกจากหูทั้งสองข้าง

...นี่ละ เธอในวันนี้

เสียงตึงตังข้างห้องเงียบไปแล้ว แต่มาร์คยังไม่หยุดยิ้ม มองหน้า
คนในรูปวาดแล้วก็ต้องหัวเราะออกมาอีก

...บันจี้จายานเหนียวไปหน่อย แต่ก็ยังดีได้กินชีสเบอร์เกอร์ แกรมด้วย
นักเก็ตอีกห้าชิ้น แต่เสียดาย...สนูปี้สามตัวที่เธอได้ไป เขาก็อยากได้
ไม่แพ้กัน

•
บทที่
3

ซาคริยาเปิดประตูห้องออกมาพบกับแสงแดดจัดจ้าของท้องฟ้า
กลางฤดูร้อน เธอคว้าหมวกออกมาใส่กันแดด สะพายกระเป๋าเป้กระชับตัว
แล้วก้าวเดินตรงไปยังมหาวิทยาลัย หากก็อดเหลือบตามองไปยังที่ที่เคย
จอดเจ้าสีเงินนมเบอร์วันและทุไม่ได้

...ไม่มีแล้ว...เจ้าโจรร้ายคงไม่กลับใจ

ตัดใจแบบไม่เหลือความหวัง แล้วเธอก็ออกเดินต่อไปทันที

จักรยานสีฟ้าคันคุ้นตาขี่ผ่านหน้า แถมร่างสูงผอมยาวของชายหนุ่ม
เจ้าของรถก็คุ้นเสียจนเธอต้องตะโกนเรียก

"ฮายาโตะ"

ดูเหมือนเสียงจะเบาไปเขาเลยไม่หยุดรถ เธอเลยตัดสินใจตะโกนเรียก
อีกที

"ฮายาโตะ"

...ยัง ยังไม่หยุดอีก

ซาคริยาก็ตริมฝีปากอย่างขัดใจ ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์

"ซาคุระจัง รอก่อน"

ได้ผล รถจักรยานสีฟ้าอ่อนคันนั้นเบรคฟรีด และซามูไรตาฟากิหันขวับมามองหน้าเธอทันที หญิงสาวยิ้มกว้างหัวเราะร่าก่อนจะวิ่งตรงเข้าไปหาคนที่ยื่นคร่อมจักรยานทำหน้าที่บั้งนิดๆ พอเป็นพิธี

"ไปมหา'ลัยใช้ปะ ไปด้วยนะ"

และโดยไม่รอคำตอบรับเหมือนเดิม ร่างโปร่งบางก็กระโดดไปนั่งบนตะแกรงซ้อนด้านหลังทันที มาร์คส่ายหน้าอย่างระอา หากก็ไม่พุดอะไรออกมา นอกจากขี่จักรยานตรงไปมหาวิทยาลัย โดยมีชาคริยานั่งกินแรงอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้านหลัง

"ซาจัง"

ชาคริยาขมวดคิ้วนิดๆ กับคำเรียกขานของสาว ๆ เพื่อนร่วมแล็บ
...ไม่ได้ซาพี่ๆ ไม่ได้ซาอะไรเลย

เธอได้แต่คิดโวยวายอยู่ในใจ เพราะยังไม่ชินสักทีกับคำว่า 'ซาจัง' ที่เพื่อนๆ เรียก ความจริงชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้เธอก็มี 'ลูกซุบ' ชื่อออกจะน่ารักน่ากิน แต่คำที่มันออกเสียงยากลำบากเหลือเกินสำหรับคนญี่ปุ่นพวกนั้นก็เลยตกลงใจเรียกเธอสั้นๆ ว่า 'ซาจัง' แทน

"ซาจัง วันนี้ไปตีหมกกันมั๊ย มีร้านเปิดใหม่ตรงใกล้ๆ โชนางาโตะ* นะร้านน่ารักมากเลย" มาริโกะ สาวน้อยร่างเล็กในชุดเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงบานสีส้มสดใสรับหน้าร้อนเอ๋ยชวน

"เป็นบาร์เล็กๆ คนไม่เยอะนะซาจัง แถมนบรรยากาศยังดีมากด้วย" ฝ่ายสนับสนุนอย่างอาเคมิตามมาติดๆ และเจ้าคนผมม้าหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม...ทาเอโกะก็ยื่นหน้าเข้ามาช่วยโหมหน้าอีกคน

"ที่สำคัญนะ บาร์เทนเดอร์หล่ออย่างจังเลย" ทำมือให้ดูเป็นการยืนยันว่าหล่อหล่อ...หล่อจริงๆ ไม่ได้โกหก ชาคริยาหัวเราะเบาๆ

* โชนางาโตะ (Shotenkai) ย่านช้อปปิ้ง

"ไป อยากเห็นบาร์เทนเดอร์หล่อๆ เพื่อชีวิตจะมีสีสันขึ้นมาบ้าง
เห็นแต่หน้าสาวๆ อย่างพวกเธอจนจะเฉาตายอยู่แล้ว"

สามสาวค้อนควัก ซาคริยาหัวเราะลั่นกับท่าที่นั้น

...ถึงแม้เมืองนี้จะไม่มียุทธินิยมให้คนไทยให้คลายเหงา แต่เด็กๆ ในแล็บที่
น่ารักก็ก๊ากก็ก๊ากก็ทดแทนกันได้ไม่น้อยเหมือนกัน

...ซามูไรตาฟ้า!

ซาคริยาร้องเอ็ดอึ้งในใจเมื่อเห็นบาร์เทนเดอร์ที่สาวๆ ในแล็บการันตี
ตลอดการเดินทางเต็มตา ชายหนุ่มในชุดสูทผูกหูกระต่ายที่กำลังเขย่า
เชกเกอร์ด้วยมัตเทโต้แสงสลัวน้อยแรงเทียนนั้น ให้ดูยิ่งงี้ก็เหมือนซามูไร
ตาฟ้าหนุ่มคนข้างห้องไม่ผิดเพี้ยน

"หล่อไซ้มียะซาจัง" มาริโกะกระซิบถาม ส่งสายตาวานเอี่ยมไปให้
บาร์เทนเดอร์หนุ่มแล้วทรุดตัวลงนั่งบนแท่งเหล็กรูปโค้งหน้าเคาน์เตอร์

"เขาเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเราด้วยนะ ซาจังเคยเห็นมั๊ย" ข้อมูลยืนยัน
มาจากอีกหนึ่งสาว ทาเอโกะ

"โห มองตาค้างเลย อย่าเพิ่งตกหลุมรักนะจ๊ะ คนนี้นะสาวๆ จงกัน
ให้เพียบ" อาเคมิท้วงเบาๆ ซาคริยากะพริบตาถี่ ก่อนจะคลี่ยิ้มบาง

"ไม่ตกหลุมรักหรอก ก็แค่...กำลัง...ทิ้ง"

"เห็นหน้าฝรั่งอย่างนั้นแต่จริงๆ แล้วเป็นคนญี่ปุ่นนะจ๊ะ พุดญี่ปุ่น
คล่องเลย"

"ก็ลูกครึ่งนี่"

แล้วข้อมูลส่วนตัวของหนุ่มคนนั้นก็ตามมาอีกมากมาย จนเมื่อ
บาร์เทนเดอร์หนุ่มเป้าหมายหันมารีบออเดอร์ วงนินทาจึงหยุดชั่วคราว

"ยินโทนิคคะ" อาเคมิถือโอกาสสั่งก่อนด้วยรอยยิ้มหวาน ชายหนุ่ม
ยิ้มตอบนิตๆ ทำซาคริยามองอึ้งไปเหมือนกัน

...ซามูไรตาฟ้า นายนั้น... ยิ้มเข้กซี่ชะมัด

"มาร์ตินี่คะมาร์ค" มาริโกะทอดเสียงหวาน ซามูไรตาฟ้าแจกรอยยิ้ม ทรงเสน่ห์อีกแล้ว

"สกรูไดรเวอร์เหมือนเดิมนะคะมาร์ค" ทาเอโกะก็สั่งเสียงหวานไช่ย่อย ชายหนุ่มรับคำด้วยเสียงทุ้มเบาแบบที่ซาคุริยาฟังแล้วขนลุกตั้ง แต่สำหรับสาว คงจะแสนริ้วจวนหัวใจจนทำเอาตาปรอยไปตามๆ กัน บาร์เทนเดอร์หนุ่มหันมองลูกค้าคนสุดท้ายแล้วเลิกคิ้วเข้มเป็นเชิงถาม ไม่มีที่ท่าแปลกใจ ประหม่า หรืออะไรเลย

ซาคุริยายิ้มนิดๆ ที่มุมปาก ก่อนจะส่งสิ่งที่ต้องการออกไป "เอาค็อกเทลอะไรก็ได้ ผสมให้หน่อยนะบาร์เทนเดอร์"

คำสุดท้ายย้ำเสียงหนัก เขาพยักหน้ารับคำ กำลังจะหันกลับไปจัดการผสมเครื่องดื่ม เสียงใสก็ร้องห้ามไว้เสียก่อน

"เดี๋ยวก่อน รู้แล้วหรือว่าฉันอยากได้เครื่องดื่มรสอะไร"

มาร์คก็บรอยผวาซ่อนไว้ในสีหน้าเรียบเฉยและมาดนุ่มๆ ได้เป็นอย่างดี

"เอารสออกหวานนำ แต่เปรี้ยวนิดๆ ที่ปลายลิ้น เค็มไม่เอานะ พวกที่มีเกลือเคลือบปากแก้วนะไม่ต้องเอามา ไม่ชอบเค็ม แล้วยัง...ไม่เอาไบมินต์หรือกลิ่นมินต์นะ ไม่ชอบ อ้อ สี...ค็อกเทลต้องสีสวยๆ ขอสีฟ้าใสๆ เหมือนตาคุณนั่นละ ทำได้...ไช้มั้ย"

หยอดเสียงหวานลงท้ายให้คนถูกสั่งได้เจ็บใจเล่น มาร์ครับคำก่อนจะหันกลับไประดมความคิดปรุงค็อกเทลตามความต้องการของคนเรื่องมาก ซาคุริยากลั้นหัวเราะอย่างยากลำบาก

...ก็ช่วยไม่ได้ อยากทำเป็นไม่รู้จักรักกันทำไม พ่อซากระดอกโต

มาร์คล้มตัวนอนแผ่บนเตียงกว้างมุมห้องอย่างหมดแรง งานพิเศษที่ทำวันนี้ทำไม่ถึงได้เห็นน้อยกว่าทุกวันก็ไม่รู้ หากแล้วตัวต้นเหตุก็เหมือนกับ

จะวิ่งเข้ามาในห้วงคำนึงอย่างรวดเร็ว

...คนตัวบางๆ แต่ตาโตโต ผมสั้นยุ่งเหยิงคนนั้นนั่นแหละ... ซาครียา...
หรือนามิ... คลื่นเจ้าอารมณ์

หลังจากที่คิดจนหัวแทบจะปวดตายกับค็อกเทลแก้วแรกที่คุณเธอสั่ง
แก้วที่สอง สาม สี่ และห้าก็ตามมาติดๆ พร้อมกับคำสั่งพิเศษแบบที่ทำให้เขา
มีหน้าหัวตีบ

...ผู้หญิงใจร้าย

เขาลงความเห็นอย่างไม่มีข้อแย้ง ว่าแล้วก็พลิกตัวคว่ำดินสอขึ้นมา
ลากเส้นลงไปบนกระดาษ วาดไปก็อดยืมไปไม่ได้ และเหมือนเดิม...
ด้วยเวลาไม่นาน ภาพก็เห็นเป็นโครงร่างชัดเจน

...คนใจร้ายมีเขี้ยวใจตาปรี๊ดด้วยความเมา เพราะแก้วค็อกเทล
หลายขนาดนอนกลิ้งอยู่ข้างๆ

เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ติดนิ้วใส่หน้าคนที่อยู่ในรูปเสียทีเป็น
การระบายอารมณ์ ก่อนจะบิดเบิ้ลอีกตาลงแล้วแทบจะหลับไปในทันที

...เชื่อเรื่องเวรกรรมมั๊ย

คนอื่นอาจจะไม่เชื่อ แม้แต่มาร์คก็เพิ่งจะมาเชื่อเมื่อเร็วๆ นี้เอง
เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำเวรทำกรรม หรือทำบุญทำทานร่วมกับคนข้างห้อง
มาตั้งแต่ชาติปางไหน ผลบุญผลกรรมที่ไม่เคยจะแสดงผลก็กลับมา
แฝงฤทธิ์ติดๆ กันแทบทุกวันในช่วงนี้ เพราะทุกครั้งที่เขากับนั้จกรยาน
ออกจากบ้าน เป็นต้องเจอสาวน้อยเดินต๊อกๆ ไปตามทางอยู่ข้างหน้าทุกที
และเขาก็ต้องกลายเป็นสารตีจำเป็นขี่จักรยานไปส่งที่ตึกของเธอทุกครั้ง
เพราะถึงแม้จะอยู่คนละเดียวกัน แต่เรียนกันคนละภาควิชาเลยทำให้แล็บ
ของเธอกับเขาอยู่คนละตึก หากอย่างหนึ่งที่เขาอดแปลกใจไม่ได้... เธอ
ไม่เอ่ยถามเกี่ยวกับเรื่องที่เจอเขาในบาร์แห่งนั้นเลยสักคำ

"ยังไม่เจอจักรยานหรือครับ"

เขาทำใจกล้าเอ่ยถามขึ้นมาในวันหนึ่ง หลังจากที่เขาขี่จักรยานให้เธอ ซ่อนท้ายมาได้อาทิตย์กว่าๆ แล้ว

"ยังไม่เจอ" ทำเสียงขึ้นจมูกเป็นเชิงบอกให้รู้ว่าอารมณ์ไม่ดี ไม่อยากคุยเรื่องนี้ แต่เขาก็กังอยากถามต่อ

"แล้วไม่ซื้อใหม่หรือครับ"

"ซื้อใหม่ทำไม ซื้อมาให้หายใหม่ล่ะเธอ ไม่มีทาง ตอนนี้นัดอยู่ในโหมตทรมานตัวเอง"

...ทรมานเขาละมากกว่า มาร์คคิดอย่างปลงๆ

"ว่าแต่ถามทำไม ถ้าไม่อยากให้ฉันซ่อนจักรยานบอกกันตรงๆ ก็ได้ไม่ต้องมาอ้อมค้อมเสียเวลา"

น้ำเสียงที่แหวม่าแผงรอนน้อยใจชัดเจนทำเอาเขาต้องละล้าละลัก ปฏิเสธ หัวรู้ไม่ว่าคนเจ้าเล่ห์แอบยิ้มอยู่ข้างหลัง

"ไม่ใช่อย่างนั้น แค่ถามดูเฉยๆ"

"งั้นก็ดี บ่นจักรยานเร็วๆ หน่อยสิ วันนี้ฉันมีสัมมนาเข้า นี่อีกห้านาที่เอง"

แล้วเธอก็กลับมาเป็นคนเดิม... น้ำเสียงที่สั่งไม่มีร่องรอยเกรงอกเกรงใจสักนิด เขาสายหน้า นึกตาตัวเองอยู่ในใจ

...ไม่น่าไปใจอ่อนให้เลย ยายนามิลูกโตเลยได้ใจ

บ่นในใจไปอย่างนั้น หากเขาก็เร่งฝีเท้าในการปั่นให้เร็วขึ้นตามความต้องการของเธอแต่โดยดี

"ซาจัง" เสียงใสๆ ตะโกนเรียก หญิงสาวละลายตาจากการอ่านเอกสารทางวิชาการก่อนจะหันไปยิ้มรับสาวร่างเล็กมาริโกะ

...ดูสาวญี่ปุ่นแต่งตัวก็เพลินตาดีแฮะ

เธอคิดอย่างรื่นรมย์ ตามองสาวน้อยตั้งแต่หัวจรดเท้า วันนี้เสื้อเกาะอกสีน้ำเงินเข้ม แต่ยั้งดีที่มีเสื้อคลุมโปร่งๆ ทับอยู่พอไม่ให้คนแก่หัวใจวายกับกางเกงขาสวมส่วนสีฟ้าสด

"มีอะไรมารีโกะจัง"

"เมื่อเช้าเห็นนะ ข้างนั่งซ้อนจักรยานมาร์คมาเธอ" ไม่พูดเปล่า เพราะมีการค่อนข้างมาด้วย ชาคิริยากะพริบตาปริบ ลืมไปว่าซามูไรตาฟ้าเป็นขวัญใจสาว

"ก็จักรยานมันหาย"

"แล้วทำไมต้องซ้อนจักรยานมาร์คด้วยละ"

นั่น...เสียงพูดยังไม่วายมีรอยงอน

"ก็พอดีตอนเช้าออกจากห้องมาแล้วก็เจอ...มาร์ค...เข้าพอดี เขาใจดีก็เลยให้ซ้อนจักรยานมาด้วย"

เธอพูดแบบลืมนึกความจริงที่ว่าตัวเองเป็นฝ่ายมัดมือชกเจ้าของจักรยานต่างหาก หาได้เป็นเขาที่เสนอตัวไม่

"ข้างไม่ได้ชอบมาร์คแน่ะ"

คราวนี้เธอหัวเราะดังกับคำถาม เพราะไม่เคยมีความคิดนั้นอยู่ในสมองในหัวใจเลยด้วยซ้ำ

"ไม่ละ ไม่ขอรับประทาน ผู้ชายอะไรตัวโตอย่างกับตึก"

"เท่าจะตายตัวโตๆ ถ้าหากมีอะไรก็น่าจะปกป้องเราได้" มาริโกะพูดด้วยดวงตาเคลิ้มฝัน เธอกลั้นหัวเราะไม่อย่างทำลายภาพเจ้าชายของหญิงสาว

...ก็ไม่แปลกที่สาว ๆ จะเห็นนายซามูไรตาฟ้าเป็นเจ้าชาย...รูปลักษณ์มันให้ขนาดนั้น

"ไม่ละ ไม่ต้องห่วงหน้ามาริโกะ เราไม่ได้ชอบเขาหรอก ไม่อย่างแน่นอน"

เธอยืนยันหนักแน่นให้สาวน้อยเบาใจ คนฟังคลี่ยิ้มหวานสดใส

เมื่อได้คำตอบที่พอใจแล้วร่างเล็กก็เดินจากไป

...นายซามูไรตาฟ้านั้นเสน่ห์แรงจริงแฮะ

ซาคริยาติดอย่างอ่อนใจ ก่อนจะสายหน้าเลิกสนใจ แล้วก็ลงอ่าน
เอกสารทางวิชาการที่ค้างอยู่ต่อ

•
คนที่
4

มหาวิทยาลัยช่วงกลางเดือนสิงหาคมเจียบเหงา ด้วยว่าเป็นช่วงปิดเทอมบวกกับหยุดช่วงโอบงซึ่งเป็นเทศกาลกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดเพื่อไหว้บรรพบุรุษที่เสียชีวิตแล้ว ถ้าให้เทียบ...ก็คงคล้ายช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่เมืองไทยกระมัง ซาคริยาเดินออกมาจากตึกประจำลับด้วยอารมณ์เหงาๆ มองไปรอบด้านที่ร้างผู้คนก็ยิ่งทำอาการหงอยและเหงากำเริบหนัก เธอมองโทรศัพท์มือถือในมืออย่างขังใจ อยากโทรไปหาเพื่อนคุยแก้เหงา แต่ทั้งเพื่อนทั้งที่บ้านต่างถูกโทรไปก่อกวนเรียบบร้อยจนครบหมดทุกคนแล้ว เธอเลยตัดใจหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋าสะพายตามเดิม

เดินปล่อยอารมณ์เหมือนเดินจงกรมไปรอบๆ สวนหลังมหาวิทยาลัย อยู่หลายรอบ ก็มมองสบตาปลาคาร์พตัวยักษ์สีทองสีแดงสามสีตัวที่ว่ายวนอยู่ในแอ่งน้ำเล็กๆ โกล้นน้ำตกเทียมกลางสวนอยู่นั้นนาน ก่อนจะดึงสายตาขึ้นไปกวาดมองหาเหยื่อแก้เหงา พลันร่างสูงคุ่นตาของชายหนุ่มคนที่พักนี้โผล่มาให้เห็นบ่อยๆ ที่กำลังปั่นจักรยานอย่างซ้าๆ สบายอารมณ์ออกมาจากที่จอดรถระหว่างอาคารในมหาวิทยาลัยก็ทำเธอยิ้มออกอารมณ์เหงาในหัวใจเหมือนจะถูกโยนทิ้งทะเล ร่างโปร่งบางริบวิ่งตรง

เข้าไปหาชายหนุ่มคนนั้นทันที

"ฮายาโตะ"

เสียงเรียกแล้วๆ ที่ดังมาทำมาร์คนี่ก็อยากจะมีประตูไปไหนก็ได้ของ
โตรอาเอมอน หาก...โตรอาเอมอนก็ยังคงอยู่แค่ในการ์ตูน และเขาก็ไม่ใช่
โนบิตะ ชายหนุ่มจึงจอตจักรยานแล้วหันไปมองทางต้นเสียงด้วยดวงหน้า
เรียบเฉยไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่หญิงสาวจะรู้สึกตัวสักนิดก็หาไม่ เพราะ
หน้าสบานแฉ่งด้วยรอยยิ้มกว้างจนเขาอดแปลกใจไม่ได้

...ดีใจอะไรนักหนาที่ได้เจอเขา

"จะกลับบ้านหรือ"

...วันนี้มาแปลก พุดดีเสียงหวานเซียว

เขาคิดอย่างแปลกใจ แต่ก็ไม่ลืมที่จะตอบคำถามเธอ "ใช่ครับ กำลัง
จะกลับบ้าน ซากี่เหมือนกันหรือ กลับพร้อมกันมั๊ยละ" เขาชวนอย่างใจดี
หรือพลังปากก็ไมรู้ แต่นั่นยิ่งทำให้รอยยิ้มที่กว้างอยู่แล้วขยายกว้างออกไปอีก

"กลับ"

ว่าแล้วก็กระโดดขึ้นมานั่งที่ประจำ เขาเริ่มปั่นจักรยานต่อหลังจาก
ที่เห็นว่าเธอนั่งเรียบร้อยแล้ว

"ฮายาโตะไม่กลับบ้านเกิดหรือ ช่วงนี้โอบงนี่"

...อะ แปลกอีกแล้ว วันนี้ชวนคุยดี

คิดอย่างฉงนในใจก่อนจะตอบออกไปด้วยไม่กล้าทิ้งช่วงนาน เพราะกลัว
ถูกเหน็บ

"ไม่ครับ ค่าตัวเครื่องบินแพง"

"บ้านฮายาโตะอยู่ที่ไหนละ"

"อยู่คุมาโมโตะครับ"

เขาตอบเรียบร้อย ยังไม่รู้อารมณ์เธอจะมาประมาณไหน แต่จากที่
สังเกตดู...สงสัยวันนี้ทะเลสงบคลื่นเลยไม่ค่อยแรงเท่าไร

"คิวชุนะเธอ โอ มาไกลเลยนะ"

ไม่ต้องหันไปมอง ก็พอจะรู้ว่าตาโตๆ คงจะโตขึ้นอีกเป็นสองเท่าตามเสียงที่ตื่นเต้น

"ว่าแต่ค่าตัวแพงมากเธอ"

"ก็ถ้าช่วงนี้จะแพงมากครับ แพงกว่าปกติถึงสามเท่าเลย..." เขาบอกราคาออกมา ทำหญิงสาวตาโตอีกรอบ

"จริงอะ แพงกว่าค่าตัวกลับเมืองไทยอีก"

"ใช่ครับ แพง... เพราะนั้นก็เลยขอกลับตอนอื่นดีกว่า แล้วพอดีตอนนี้ผมลงการทดลองไว้ ต้องตรวจเช็คผลทุกวัน เลยยังไม่ไหนไกลๆ ไม่ได้"

เธอพยักหน้าหงึกหงักเป็นเชิงตอบรับว่าเข้าใจ หากคนที่ปั่นจักรยานคงมองไม่เห็น เพราะไม่ได้หันมาดู

"เอล่ะครับ ถึงแล้ว" เขาร้องบอกเมื่อจักรยานจอดที่หน้าบ้านของคนทั้งคู่ ซาคริยาก้าวลงจากจักรยานอย่างอ้อยอิ่ง มองประตูห้องอย่างหวาดๆ

...ถ้ากลับเข้าไปแล้วคงต้องไปผจญกับความเหงาคนเดียวอีกแน่ๆ...

ไม่อยากเลย

"ไปกินแมคคย กันมั้ยฮยาาโตะ" เธอชวน เขากำลังจะส่ายหน้าปฏิเสธ หากพอสบเข้ากับดวงตากระตือรือร้นรอความหวังของเธอ คำว่า 'ไม่' ก็ติดอยู่แค่ลาคอ พลันนึกได้ว่าทำไมวันนี้คลื่นถึงได้ลูกเล็กนัก

...เหงา... ความรู้สึกนั้นมันแฝงอยู่ในดวงตาเธออย่างชัดเจน

...เหงา... เขารู้พิษร้ายของมันดี จึงไม่อาจทำใจแข็งพอที่จะปล่อยให้เธอไปเผชิญกับมันเพียงลำพังในห้องแคบๆ เขาหลบถอนหายใจกับความใจอ่อนของตัวเอง

"ไปก็ไป แต่..." คำสุดท้ายของเขาหยุดชะงักทำที่ตืออกดีใจของเธอ นัยน์ตาสวยมองมาอย่างเคลือบแคลง มาร์คมองหน้าใสที่รอคอยคำตอบ

ก่อนจะเสمينสายตาดาลบ

"ถ้าสั่งแอปปีเซ็ดผมไม่ยกของเล่นให้คุณนะ"

ซาคริยาอ้าปากค้างกับประโยคนั้น ก่อนจะได้สติหัวเราะออกมา
มือเรียวยวบว่าเขาตั้งป้าบ มาร์คขมวดคิ้วมุ่น

...ผู้หญิงอะไร ตัวแค่นี้แต่มีมือหนักเป็นบ้า

"ไม่ต้องห่วง คราวนี้ของแถมไม่ค่อยน่ารักเท่าไรหว่า ฉันเช็คจาก
อินเทอร์เน็ตแล้ว เพราะงั้นถ้าอยากได้เดี๋ยวจะยกส่วนของฉันให้ด้วย...ดีปะ"
เธอพูดอย่างใจป้า แถมยังยกคิ้วข้างเดียวส่งมาให้อย่างแสนกวน แล้ว
ร่างบางก็กระโดดแผล้วขึ้นมา นั่งซ้อนท้ายจักรยานเขาอย่างที่เคยทำมาเป็น
ประจำหลายวัน

"ซาคริยา อาทิตย์หน้าไปออกเรือมั๊ย"

หลังจากที่กลับมาจากเยี่ยมบ้านช่วงโอบงแล้ว อาจารย์ทามุระก็ถามขึ้น
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในช่วงประชุมทีมชาตอนบ่ายสามโมงเย็นที่ทุกคนในแล็บ
อยู่กันพร้อมหน้า ซาคริยาทำตาโตมองหน้าอาจารย์อย่างแปลกใจ

"ออกเรือหรือคะ"

"ใช่ เรือสำรวจของคุณะ เรือออกจากท่าเรือที่นี่..." อาจารย์ลุกจาก
โต๊ะเดินอ้อมไปชี้ตำแหน่งของเมืองนี้บนแผนที่เกาะฮอกไกโดตรงผนังห้อง
โดยมีซาคริยาก้าวเข้าไปยืนข้างๆ ส่วนสามสาวในแล็บนั่งกินขนมตีมชาอยู่
ไม่ยอมมลุกตามมา "...แล้ววิ่งอ้อมไปทางทิศตะวันตก ขึ้นไปถึงวังกะโนแล้ว
ก็อ้อมข้างบนนี้ไปอีกนิด ก่อนจะวกกลับมาที่เดิม"

อาจารย์ลากนิ้วชี้ลงไปยังเมืองต่างๆ อันเป็นเส้นทางเดินเรือของ
ทวีปนี้ นับตั้งแต่เธอเข้ามาเรียนที่นี่ได้เกือบครึ่งปี มีการออกเรือสำรวจของ
ที่แล็บสำหรับครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว แต่ในครั้งแรกเธอไม่ได้ร่วมเดินทาง
ไปด้วยเพราะติดไปเก็บตัวอย่างอีกที่หนึ่งอยู่

"รวมระยะเวลาเดินทางทั้งหมดก็สิบวันพอดี ครั้งนี้ไปเก็บตัวอย่างไม่เยอะ มีแค่หกเจ็ดสถานีเท่านั้น ถือว่าเป็นการล่องเรือเที่ยวเกาะฮอกไกโดช่วงหน้าร้อนก็ได้" อาจารย์พูดอย่างใจดีตามแบบฉบับ "ว่าไงเรา...จะไปมั๊ย"

"ไปค่ะ" "ไม่ต้องคิดอะไรมากมาย ซาคริยาก็ตอบรับได้อย่างเต็มปากเต็มคำ

"ซาจังเคยออกเรือนานเท่าไร่หรือ" มาริโกะร้องถาม เธอยิ้มชินๆ ก่อนตอบ

"ตอนสมัยเรียนอยู่เมืองไทยเคยไปฝึกงาน ค้างบนเรือแค่คืนเดียวเท่านั้นเอง"

"จ้ะครั้งนี้ก็นานที่สุดนะสิ ซาจังเมาเรือหรือเปล่า" ทาเอโกะถามอย่างห่วงใย

"ไม่เคยมีประวัติว่าเมาเรือมาก่อนนะ แต่ก็ไม่เคยอยู่ที่ทะเลนานๆ เลย ยังไม่รู้เหมือนกัน"

"ไม่เป็นไร อาเคมิมียาแก้เมาเรือ เต็มจะแบ่งให้" อาเคมิพูดอย่างใจดี เธอมียาแก้เมาเรือติดตัวไว้เป็นประจำเพราะว่าเป็นคนที่เมาคลื่นได้ง่ายที่สุดในกลุ่มสามสาว ซาคริยาพยักหน้ารับ รอยยิ้มกว้างยังแถมบนริมฝีปากบาง ตอนนี้ใจกำลังจดจ่อกับการออกเรือครั้งแรกในชีวิตยิ่งนักแล้ว

เรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์ของคณะจอดทอดสมออย่างเงียบสงบอยู่บนผิวน้ำสีฟ้าเข้มของท่าเรือในตัวเมือง เรือลำนั้นมีขนาดเล็กกว่าที่เธอคาดไว้ หากก็ไม่เล็กเกินไปกว่าเรือสำรวจที่เธอเคยออกไปฝึกงานเมื่อสมัยเรียนปริญญาตรีที่เมืองไทย เรือลำขนาดกลางสีขาวที่มีชื่อเรือเขียนเป็นตัวอักษรฮิราคะนะ* กับคันจิ** ติดอยู่ก่อนมาทางด้านหัวเรือ 'Ushio-maru'

* ฮิราคะนะ (Hiragana) คือลักษณะตัวอักษรแบบหนึ่งของญี่ปุ่น

** คันจิ (Kanji) คือตัวอักษรภาษาจีน เป็นอีกหนึ่งรูปแบบของตัวอักษรในภาษาญี่ปุ่น

คือชื่อเรือที่เธอจะต้องอาศัยอยู่เป็นเวลาสิบวัน หญิงสาวทอดสายตามองเรือลำนั้นอยู่นานราวกับจะจดจำภาพการพบกันครั้งแรกระหว่างเธอกับเรือให้ขึ้นใจ จนมือเล็กของมาริโกะต้องเอื้อมมาสะกิดแขนเธอเบาๆ ซาคริยาจึงหันกลับไปส่งยิ้มให้ แล้วช่วยเตี๊ยกๆ ยกของลงจากรถบรรทุกคันเล็กของมหาวิทยาลัยที่มีอาจารย์เป็นคนขับหลังจากที่ยืนอยู่ชื่นชมเรืออยู่หลายนาที

วันนี้เป็นวันก่อนออกเรือหนึ่งวัน ซึ่งเป็นวันที่ทำการขนข้าวของและจัดเครื่องมือเครื่องมือต่างๆ ที่จะใช้บนเรือให้เรียบร้อยก่อนออกเรือจริงในวันพรุ่งนี้ ขนของลงเรืออยู่เกือบยี่สิบนาทีจึงเสร็จ โดยมีเจ้าหน้าที่ของเรือมาช่วยด้วยเนื่องจากสงสารที่เห็นแรงงานคราวนี้มีแต่สาว ๆ ทั้งนี้เครื่องกรองน้ำทะเลรวมทั้งอุปกรณ์เก็บดินตะกอนจากใต้พื้นทะเลถูกจัดเซตอย่างชำนาญด้วยฝีมือที่ผ่านการฝึกฝนเรื่องเก็บตัวอย่างมาแล้วอย่างชำนาญของทั้งซาคริยาและสาว ๆ สามคน อีกครึ่งชั่วโมงต่อมาการเตรียมงานต่างๆ สำหรับวันพรุ่งนี้ก็เสร็จเรียบร้อย คนทั้งหมดตกลงเวลาเจ้าหน้าที่ของเรือพร้อมกับนัดหมายเวลาขึ้นเรือในวันพรุ่งนี้เป็นอันเหมาะสม ตอนที่กำลังจะก้าวขึ้นรถเพื่อเตรียมกลับมหาวิทยาลัย มาริโกะที่เดินนำขบวนก็กลับหยุดฝีเท้า ทำเพื่อน ๆ อีกสองคนรวมทั้งซาคริยาชะงักตามและเปลวเดินชนคนข้างหน้ากันเป็นแถว

"หยุดทำไมนะมาริโกะจัง"

ทาเอโกะต่อว่า มือคล้ำจมูกบี้ย ที่ชนหลังเพื่อนเมื่อกี้ไม่ได้เบาเลยตอนนี้จมูกแหลมๆ จึงแดงขึ้นมาทันตา มาริโกะไม่ตอบอะไรแต่พยักหน้าให้เพื่อน ๆ หันไปดูชายหนุ่มร่างสูงคนที่ก้าวลงจากรถสีน้ำเงินเข้มที่เพิ่งจอดเทียบรถของพวกเขา

"มาร์ค"

เสียงใครบางคนที่เธอคิดว่าเป็นทาเอโกะร้องขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

และไม่รั้งรอที่จะก้าวเข้าไปหา โดยมีเพื่อน ๆ อีกสองคนสาวเท้าตามแบบ ไม่ยอมน้อยหน้า ส่วนซาคิริยาได้แต่ยืนมองตามด้วยความประหลาดใจว่า ทำไมซามูไรตาฟ้าคนนั้นถึงมาอยู่ที่นี้ได้

"มาร์คออกเรือด้วยหรือคะคราวนี้"

เสียงใส ๆ ของสาวน้อยมาริโกะถามดังมาให้เธอได้ยิน มาร์คยิ้มรับนิด ๆ ที่มุมปาก หากมาดแสนเทในความรู้สึกของสาว ๆ ญี่ปุ่นกลับดูแสนเก๊ก ในความรู้สึกของสาวไทยยิ่งนัก

"ใช่ครับ ออกเรือไปเก็บตัวอย่างด้วยครับ ผมกับยามาตะ" เขา หันไปหาเพื่อนที่ร่างเตี้ยกว่ากันเกือบครึ่งที่รีบมายืนเสนอหน้าด้วยรอยยิ้ม หว่านเสน่ห์ให้ใส่สามสาวข้าง ๆ

"ไม่เห็นรู้เลย ในตารางการเดินทางก็ไม่เห็นมี" อาเคมิอ้างถึงตาราง รายละเอียดการออกเรือสำรวจที่ได้รับแจกมาเมื่อสามวันก่อน มาร์คยิ้ม อีกครั้ง...ยิ้ม...ที่ทำเอาสาว ๆ หัวใจแทบจะละลาย

"พอดีอาจารย์ผมเปลี่ยนแผนกะทันหันนะคะ ตอนแรกว่าจะออกเรือ เก็บตัวอย่างต้นเดือนหน้า แต่พอดีเห็นทางนี้ก็ออกเรือเหมือนกัน เลยไป พร้อมกันดีกว่า ประหยัดค่าน้ำมันด้วย"

เขาอธิบายก่อนจะเอ่ยขอตัวไปชนของต่อ โดยมีสายตาอาลัยอาวรณ์ ของสามสาวมองตาม

"ออกเรือคราวนี้ต้องสนุกแน่ ๆ" อาเคมิว่าตาลอยบนรถที่กำลังแล่นตรง กลับไปยังมหาวิทยาลัย ซาคิริยามองเขม่น...ไม่ใช่เขม่นสาวอาเคมิ หาก เขม่นคนที่ไม่ได้อยู่ตรงนี้ต่างหาก ซามูไรตาฟ้าคนนั้น

"ทำไมต้องสนุก" เสียงถามแสนกวนแต่สาว ๆ ไม่มีเวลานั่งสนใจ เพราะตอนนี้หน้าคมเข้มที่เป็นผลพลอยได้ของการผสมผสานเข้ากันอย่างดี ระหว่างเลือดตะวันตกกับตะวันออกของชายหนุ่มตาสีฟ้าคงจะลอยไปลอยมา

อยู่ในห้วงคำนึงของคนทั้งหมด

...แต่ยกเว้นเธอ

"โอ้ ซาจัง ก็ออกเรือตั้งสิบวัน เห็นแต่น้ำทะเล ฟ้า แผ่นดินไกลลิบๆ พวกคุณลุงคุณน้าในเรือ อาจารย์...อาจารย์เป็นช้อยกเว้นก็ได้ คือ...สรุปว่าอยู่กับอะไรที่ไม่ค่อยน่าสนใจนะนะ" มาริโกะอธิบายคล่อง ทาเอโกะพยักหน้าก่อนจะรับหน้าที่อธิบายต่ออย่างเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย

"ครั้งแรกซาจังไม่ได้ลงด้วย ไม่รู้หรือกว่าน่าเบื่อแค่ไหน แต่...คราวนี้...มีหนุ่มหล่อมาให้มองสบตาตั้งสิบวัน...สวรรค์กลางน้ำจริงๆ"

"ใช่" อาเคมิสนับสนุนเป็นขลุ่ยเข้ากับปีไปอีกหนึ่งเลา ซาคริยาถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างไม่เกรงใจ ชี้เกียจจะต่อปากต่อคำด้วย หากแต่ในใจก็คิดต่อต้านอย่างหนัก

...อะไรมันจะขนาดนั้น สวรรค์กลางน้ำ...เวอร์ชะไม่มี แม่สามสาวนักฝัน

บานประตูห้องข้างๆ เปิดออกทันทีที่เขาล็อกกุญแจสี่ด้ามอันโตเข้ากับล้อจักรยานเสริจ ดวงหน้าสวยใสคุ่นตาโผล่ออกมามอง ดวงตาโตมองจ้องเขาหนึ่ง มาร์คยืนนิ่งรอให้เธอเป็นฝ่ายพูดก่อนโดยไม่เอ่ยอะไรออกมา

มาร์คคิดว่าเธอน่าจะมีเรื่องอยากพูดกับเขา เพราะดูแล้วสาวข้างห้องน่าจะกำลังรอฟังเสียงการกลับมาของเขาอยู่ หาไม่แล้วคงไม่เปิดประตูออกมาเจอกันได้อย่างพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้หรอก

"จะไปออกเรือหรือ" เธอถามตรงเป้าหมายทันที เขาพยักหน้ารับก่อนจะเอ่ยตอบบ่นบ่นอ้อมระวังตัว

...ก็ไม่ว่าวันนี้ทะเลมีคลื่นแรงหรือเปล่า อารมณ์สาวเจ้าไม่มีพยากรณ์ อากาศลวงหน้าเสียด้วยสิ

"ใช่ครับ ออกเรือ"

"ไปทำไม"

มาร์คทำหน้าที่เหลือหลากับคำถามนั้น และคงจะอึ้งไปนาน เพราะ
คิวเรียวสวยราวกับวาดของหญิงสาวขมวดมุ่นอย่างเริ่มขจัดใจ

"ก็...เก็บตัวอย่าง...ครับ"

"เก็บอะไร" เธอซักต่อราวกับทนาย เขาหลบถอนหายใจเบาแสนเบา
ด้วยกลัวว่าเธอจะจับได้ ก่อนจะค่อยๆ ตอบออกมา

"เก็บตัวอย่างหมึกครับ พวกอิกะ* นะครับ ผมทำวิจัยเกี่ยวกับ
หมึกทะเลที่ฮาโกะดาเตะ"

"หรือ" ตอบราวกับไร้อารมณ์ด้วยซ่อนอาการตื่นเต้นไว้ภายใน
อย่างมิดชิด

...วิจัยหมึก อย่างนี้ก็ต้องมีตักหมึก...จับหมึก และเธอก็ต้องได้กินหมึก
...หมึกสดๆ จากทะเล...

"แล้วไม่ทำพวกทาโกะ** ด้วยหรือ" เธอถามต่ออย่างมีความหวัง
เพราะอยากให้เห็นวิธีการปล่อยหม้อดินลงทะเลล่อหมึกยักษ์ให้เข้ามาติดกับ
เหมือนกับที่เคยเห็นในสารคดี

...อยากกินทาโกะซาซิมิ*** ด้วย

เธอคิดอย่างกระหึ่ม หากแล้วความฝันก็พังทลายเมื่อชายหนุ่มข้างห้อง
ตอบกลับมา

"แต่อิกะอย่างเดียวครับ"

เธอพยักหน้ารับรู้ ซ่อนอาการผิดหวังไว้อย่างแนบเนียน "เข้าใจละ
หลับฝันดี พรุ่งนี้เจอกัน"

ลมพัดเอาคลื่นจางหายไปแล้ว เมื่อเธอปิดประตูใส่หน้าเขาหลังจากที่
พูดประโยคนั้นจบ มาร์คมองตามอย่างงงๆ ก่อนจะส่ายหน้าแล้วยิ้มออกมา

* อิกะ (Ika) หรือ Squid คือหมึกกล้วย มีขนาด 10 เซ็น

** ทาโกะ (Tako) หรือ Octopus คือหมึกยักษ์หรือหมึกสาย มีขนาด 8 เซ็น

*** ทาโกะซาซิมิ (Tako sashimi) คือหมึกดิบ

มือใหญ่ไขกุกุญแจเปิดประตูห้องของตัวเองบ้าง

...สาวข้างห้องมีเรื่องให้สนใจและน่าติดตามอยู่ทุกวันสิเล่า

• บทที่ 5

เรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์เริ่มเคลื่อนออกจากท่าทันทีเมื่อเวลาเก้าโมงเช้า เครื่องยนต์ขนาดใหญ่ที่ชาคริยาเองก็ไม่ว่ามันมีขนาดสักกี่แรงม้า...แล้วเขาวัดกันเป็นแรงม้าหรือเปล่า เธอก็ไม่รู้อีกนั่นละ เรือเดินเครื่องเสียงดังอย่างเต็มที่จนผิวน้ำทะเลสีน้ำเงินเข้มพร่างพรายไปด้วยฟองคลื่นขาวที่เห็นเป็นทางยาวตามหลังเรือมาไม่ขาดสาย เรือแล่นห่างออกจากท่าได้นานเกือบสิบห้านาที อาจารย์ท่ามระผู้คุมการออกเรือคราวนี้ก็เรียกประชุมในห้องพักผ่อนเล็กๆ ที่ใช้เป็นทั้งที่กินข้าวเช้ากลางวัน และเย็น รวมทั้งยังเป็นห้องสังสรรค์ดูทีวีอีกด้วย เด็กๆ นักศึกษาเกาะกลุ่มเดินตามไปเป็นพรวน ชาคริยามองสำรวจนักศึกษาผู้เป็นลูกเรือทั้งหมดคราวนี้ด้วยความสนใจ

...เด็กสาวจ จากแล็บเธอสามคน รวมตัวเธอด้วยเป็นสี่คน ชายหนุ่มอีกสี่ ซึ่งนอกจากพ่อชาโมไรตาฟ้าและหนุ่มที่แทบจะไร้เงาในสายตาของสามสาวเด็กๆ ของเธอ...ยามาตะ...อีกหนึ่งคน ก็ยังมีรุ่นพี่ที่เรียนอยู่ปริญญาเอกของแล็บข้างๆ ที่อาจารย์ประจำแล็บสนิทกับอาจารย์ของเธอ มาร่วมด้วยช่วยเป็นแรงงานในการเก็บตัวอย่างครั้งนี้อีกสองคน...ไซโต้

และซาซากิ นัยว่าอาจารย์ไปล็อกตัวขอให้มาช่วย เพราะพอเห็นรูปร่าง บอบบางของลูกศิษย์สาวแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือกด้วยความสงสาร เมื่อรวมอาจารย์ผู้คุมเรือ...ซึ่งคืออาจารย์ทามะ ทรูปการเก็บตัวอย่างครั้งนี้ จึงมีสมาชิกทั้งหมดเก้าคนพอดิบพอดี

"อันนี้เป็นห้องน้ำนะชาจัง" เสียงแจ้วๆ ของมาริโกะอธิบายเมื่อ เดินผ่านห้องน้ำที่มีสัญลักษณ์บ่งบอกว่าเป็นห้องน้ำหญิงติดอยู่ข้างหน้า เธอพยักหน้ารับ ก่อนจะกวาดสายตามองไปห้องข้างๆ ที่มีลักษณะเป็น ห้องอาบน้ำ และในนั้นก็มีย่างอาบน้ำแบบญี่ปุ่นตั้งอยู่ด้วย

"อันนั้นห้องอาบน้ำจะ ปกติเขาจะให้อาบวันเว้นวันนะสำหรับ พวกนักศึกษา แต่อาจารย์ได้อาบทุกวัน"

ทาเอโกะรับหน้าที่อธิบาย พร้อมกับชี้ให้ดูห้องอาบน้ำขนาดใหญ่กว่า ห้องอาบน้ำนักศึกษาที่อยู่ถัดไปอีกห้อง

"นี่ห้องของพวกอาจารย์และเจ้าหน้าที่บนเรือละ"

"แล้วจะรู้ได้ไงว่าวันไหนอาบได้ วันไหนอาบไม่ได้" ซาคิริยามถาม อย่างสงสัย หม่อมหน้าคมตาฟ้าที่เดินนำหน้าลอบยิ้มกับความช่างซัก ของสาวน้อยชาวต่างชาตินั้น

...ไม่ได้ตั้งใจฟังหรอกนะ แค่มุ่มนั้เผลอไปได้ยินก็แค่นั้นเอง

"เขาจะเขียนติดไว้ที่บอร์ดในห้องกินข้าวนะ หรือไม่ก็อาจจะมียาย มาแขวนติดไว้ที่หน้าห้องอาบน้ำ นี่ห้องล้างหน้ากับเครื่องซักผ้า ถ้าอยาก ซักผ้าก็เอามาซักได้นะ"

ห้องที่ได้รับการอธิบายเป็นห้องที่มีเครื่องซักผ้าและเครื่องอบผ้า อย่างละสองเครื่องวางซ้อนกันแบบประหยัดพื้นที่ ด้านที่ติดกับประตูทางเข้า มีอ่างล้างหน้าสองอ่างพร้อมด้วยกระจกบานใสบริการไว้สะดวกพร้อม

...สมกับเป็นญี่ปุ่นจริงๆ

ซาคิริยาอดคิดอย่างหม่นไ้สินิจๆ ไม่ได้ ประเทศพัฒนาแล้วอะไรๆ มันก็

สะดวกอย่างนี้เอง ขนาดไม่ใช่เรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์ขนาดใหญ่นะนี่ "อันนี้ห้องครัว" ไกด์สาวจำเป็นอธิบายต่อ ซาคริยายื่นหน้าเข้าไปดูห้องสำคัญ เครื่องครัวขนาดใหญ่ยักษ์สำหรับทำอาหารให้คนจำนวนมาก ถูกล้างแว่นไว้อย่างสะอาดเรียบร้อยและเป็นระเบียบ กลิ่นอาหารหอมๆ ที่ตั้งอยู่บนเตาเริ่มโชยมาให้ห้องเธอร้อง แม้เวลาเพิ่งจะเก้าโมงกว่าและเธอฟังจะยัดขนมปังสองก้อนตามด้วยนมหนึ่งกล่องเข้าท้องไปแล้วเมื่อตอนแปดโมงก็ตามที่

"ส่วนนั้นห้องอาหารเจ้าหน้าที่บนเรือ"

โต๊ะตัวใหญ่หนึ่งตัวที่มีเก้าอี้หลายตัวรายล้อมตั้งอยู่หน้าโทรทัศน์เครื่องใหญ่ ภาพละครตอนเช้าในโทรทัศน์ซัดราวกับอยู่บนฝั่ง ในห้องนั้นมีเจ้าหน้าที่ของเรือในชุดสีน้ำเงินเข้มนั่งจับกาแปดที่ว้อย่างสบายอารมณ์อยู่สองสามคน ห้องอาหารสำหรับนักศึกษาที่ถูกใช้เป็นห้องประชุมในตอนเช้านี้อยู่ด้านในสุดของทางเดิน ที่หากมองจากนอกตัวเรือก็จะตั้งอยู่ในส่วนของหัวเรือ ซาคริยาและพรรคพวกก้าวเข้าไปแล้วทรุดลงนั่งบนเก้าอี้ยาวสีเขียวอ่อนบุเบาะบางนึ่มพอให้ไม่เจ็บก้นถ้าต้องนั่งนาน ส่วนโต๊ะด้านหน้าตัวที่ติดทีวีถูกจับจองด้วยสีห์หนุ่มสี่สไลด์

"สวัสดิ์ทุกคน" อาจารย์ทามูระร้องทักด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เสียงทักตอบสวัสดิ์ตอนเช้าดังมาเบาๆ อาจารย์กวาดสายตามองหน้าเด็กทุกคนด้วยรอยยิ้ม

"ออกเรือคราวนี้แล็บของอาจารย์จะมีเก็บตัวอย่างแค่นี้และที่นี้ อย่างละสามจุดเท่านั้น" อาจารย์ชี้ลงไปบนแผนที่ขนาดใหญ่ที่ถูกตรึงติดกับไวท์บอร์ดด้วยแม่เหล็กตัวเล็กๆ เป็นลวดลายการ์ตูนหน้ายิ้มสีเหลืองอยู่ตรงมุมทั้งสี่ด้าน "ส่วนตัวอย่างสัตว์พื้นทะเลเราจะเก็บแค่นี้เท่านั้น"

จุดเก็บตัวอย่างสามจุดกลางทะเลที่ห่างออกจากชายฝั่งของเมืองเทชิโอะร่วมสามกิโลเมตรถูกชี้ และปลายปากกาที่ถูกใช้แทนไม้ชี้ก็เลื่อนไปเคาะอยู่

ที่สถานีเก็บตัวอย่างที่ด้านเหนือสุดของเกาะเลยเมืองวัคกะโนไปนิดหนึ่ง

"ส่วนที่นี้เก็บแค่ตัวอย่างน้ำเท่านั้น"

"มีงานแค่นี้เองหรือคะอาจารย์" เสียงใสของซาคริยาร้องถามขึ้น
อาจารย์ส่ายหน้า

"มีอีกอย่างหนึ่ง เก็บตัวอย่างน้ำทุกสี่ชั่วโมงตลอดเวลาที่เรือวิ่ง
ไปกำหนดผลัดเวรกันเองในระหว่างพวกคุณสี่คนนะ" อาจารย์สั่ง และ
สาว ๆ ทั้งสี่ก็พยักหน้ารับ

"นอกจากนั้นก็จะมีเก็บตัวอย่างหมึกทะเลของซากูระอิและ
ยามาตะด้วย การเก็บตัวอย่างหมึกจะทำเฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น"
อาจารย์อธิบาย ทำให้เป้าสายตาของคนทั้งหมดเปลี่ยนไปมองที่ชายหนุ่ม
หน้าตาชวนมองที่นั่งทำหน้าเฉยอยู่

"ถ้าไม่เป็นการรบกวนอยากให้ออกมาช่วยอธิบายแผนการเก็บตัวอย่าง
ของคุณหน่อยได้มั๊ย ซากูระอิ" อาจารย์ทามุระถาม มาร์ครับคำเบาๆ
ก่อนจะลุกแล้วเดินออกไปยืนแทนที่อาจารย์ทามุระที่ถอยกลับมานั่งรวมกลุ่ม
กับเด็กสาวในแล็บ

"การเก็บตัวอย่างของผมจะเก็บเฉพาะทะเลที่อยู่ในเขตเมืองฮาโกะดาเตะ
อย่างเดียวครับ เพราะผมทำการสำรวจเฉพาะหมึกในบริเวณนี้" นิ้วเรียวยาว
กวาดลากไปรอบๆ พื้นที่ในทะเลบริเวณใกล้ๆ เมืองที่อาศัยบนแผนที่แผ่นนั้น
"เพราะอย่างนั้นการเก็บตัวอย่างของผมจะเริ่มตั้งแต่คืนนี้และคืนพรุ่งนี้
ก่อนที่จะหยุดพักและเริ่มเก็บอีกครั้งตอนที่เรือแล่นวนกลับมาในตอนขากลับ
ซึ่งจะมีเก็บอีกสองครั้งเช่นกัน"

"เก็บตัวอย่างหมึกมาทำอะไรบ้างคะ" มารีโกะถามเสียงหวานด้วย
แววตาใสใจ มาร์คสงยิ้มนิดๆ ไปให้

"วัดขนาดความยาวของตัว ความยาวของหนวด แล้วก็ซั้งน้ำหนักรับ
พร้อมทั้งดูระยะการแพร่พันธุ์ด้วย งานวิจัยของผมพยายามจะหาแหล่งวางไข่

และช่วงระยะเวลาแพร่พันธุ์ของหมึกน่ะครับ อย่างที่รู้กันว่าหมึกเป็นสินค้ามีชื่อของเมืองฮาโกดาเตะ แต่การวิจัยในส่วนของ การแพร่พันธุ์และแหล่งของมันยังมีไม่มากนัก รวมทั้งจากการสำรวจจากภาพถ่ายผ่านดาวเทียม เราพบว่าจุดสว่างในทะเลแถบฮาโกดาเตะมีความสว่างมาก ซึ่งเราคาดเดาว่าน่าจะเป็นแสงสว่างจากเรือตกหมึกในทะเลครับ" ซามูไรตาฟ้าอธิบายเพลิน ยิ่งเห็นสาว ๆ มีท่าที่ตั้งใจฟัง รวมทั้งสาวนามิคลินเจ้าอารมณ์ ลุกขึ้นด้วย เขาก็ยิ่งพูดยาว

"ถ้ามีอะไรให้พวกเราช่วยบอกได้เลยนะคะ ยินดีช่วยอย่างเต็มที่ค่ะ" ทาเอโกะไม่ยอมอ่อนน้อมหน้าเพื่อนสาวบอกเสียงหวานอีกคน โดยมีเสียงสนับสนุนจากเพื่อนๆ อีกสองคนไม่ขาดปาก ยกเว้นซาคริยาที่เหมือนทำปากหล่นหายไป ในทะเลตั้งแต่ที่เขาเริ่มพูด มาร์คยิ้ม พยายามไม่ใส่ใจคนที่มักจะดึงความสนใจเขาให้พุ่งตรงไปหาทุกครั้ง

"ช่วยดูดีกว่าครับ งานไม่มีอะไรมาก เจ้าหน้าที่บนเรือก็คอยช่วยอยู่แล้ว"

"ช่วยเป็นกำลังใจก็ดีครับ" ยามาตะคนที่ถูกลืมส่งเสียงหวานตาปรอยมาให้ แต่เสียงนั้นก็ลอยผ่านหูสาว ๆ ไปเกือบหมดเหมือนเคย มาร์คจบการอธิบายของเขาด้วยการเดินกลับมาหนึ่งที่ตามเดิม อาจารย์ทามูระลุกขึ้นยืนเพื่อเตรียมอธิบายกฎระเบียบต่างๆ บนเรือให้นักศึกษาทราบ

"ข้าวเช้าจะทานตอนเวลาเจ็ดโมงเช้า ข้าวกลางวันตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง และข้าวเย็นตอนเวลาห้าโมงเย็น จะมีเสียงเคาะระฆังบอกเมื่อถึงเวลาอาหาร ขอให้มาทานอย่างตรงเวลาด้วยนะทุกคน ถ้าใครไม่อยากทาน ทานไม่ลงเพราะเมาเรือหรืออึ้มแล้วหรืออะไรก็ตามที่ กรุณาเขียนชื่อบอกไว้ที่กระดานนี้ด้วย ทางเรือจะได้ไม่เตรียมส่วนของคนที่ไม่ทานไว้ ส่วนเวลาในการเก็บตัวอย่าง ครั้งต่อไปที่จะมาถึง ผมจะเขียนบอกไว้บนกระดานนี้เช่นกัน ยังไงก็ขอให้หมั่นมาดู"

อาจารย์สั่งเป็นชุด มีนักศึกษาที่นั่งพยักหน้าหงิกหงักเข้าใจกันเป็นแถว เมื่ออาจารย์กวาดสายตามาถึงหน้าใสของลูกศิษย์สาวชาวต่างชาติ ก็อดสั่งสำหรับออกมาไม่ได้

"ตอนกลางคืนห้ามออกไปนอกตัวเรือคนเดียวเด็ดขาด ห้าม... เพราะไม่รู้ว่าคุณจะไปไหน โดจะโถมเข้ามาพัดพวกคุณหายไปตอนไหน หรือถ้าจำเป็นต้องออกไปจริงๆ ก็ต้องหาคนออกไปเป็นเพื่อน จำเอาไว้ให้ดีนะ"

เสียงเข้มๆ สำหรับอีกทีและสายตาก็ทิ้งมาที่ลูกศิษย์ตัวดีราวกับบอกว่าจงใจจะสั่งใคร ซาคริยายัมกว้างทั้งยังทำท่าตะเบ๊ะรับคำ อาจารย์สายหน้าอย่างระอา แต่ก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ มาร์คมองแล้วลอบยิ้มตาม

...ดูท่าอาจารย์ทามุระจะรู้ฤทธิ์ลูกศิษย์สาวของตัวเองดีอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

หลังเสร็จจากการประชุม กลุ่มสาว ๆ สีคนก็ตกลงกันเรื่องเวรเก็บตัวอย่างน้ำทุกสี่ชั่วโมง เริ่มต้นด้วยมาริโกะ ตามด้วยทาเอโกะ อาเคมิ และสุดท้ายคือซาคริยา ตกลงกันเรียบร้อยแล้วก็พากันยกขบวนไปล้อมรอบหน้าจอร์แดนที่บ่งบอกตำแหน่งของเรือที่กำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วแปดน็อตหรือแปดไมล์ทะเลต่อชั่วโมง มารีโกะชี้ตำแหน่งของจุดเก็บตัวอย่างจุดแรกที่จะเก็บซึ่งเป็นสถานีเก็บตัวอย่างของมาร์คให้ซาคริยาดู พร้อมกับสอนว่าตำแหน่งเก็บตัวอย่างจะถูกทำเครื่องหมายเอาไว้ในจอร์แดนเรียบร้อยหมดแล้ว อีกทั้งยังสามารถเช็กดูได้ตลอดเวลาว่าต้องใช้เวลานานเท่าไรกว่าที่เรือจะแล่นไปถึงจุดเก็บตัวอย่างที่เป็นเป้าหมายล่าสุด สอนจนหมดไส้หมดพุงกับความรู้ที่สามสาวได้รับมาในการออกเรือครั้งแรก ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไปทำในสิ่งที่อยากทำ เพราะยังมีเวลาอีกนานกว่าจะไปถึงจุดหมายแรก และยังมีเวลาอีกราวหนึ่งชั่วโมงก่อนจะถึงเวลาอาหารกลางวันซึ่งเป็นอาหารมื้อแรกบนเรือ

หลังอาหารกลางวันถึงจะเป็นเวลาเริ่มเก็บตัวอย่างน้ำทะเลครั้งแรกที่ทุกคนตกลงใจว่าจะเริ่มดูพร้อมๆ กันก่อนว่าจะทำอะไรบ้าง แล้วค่อยผลัดเวรกันเก็บ

ชาคริยาและอาเคมิพร้อมใจกันลงไปนอนพักเอาแรงในห้องพักขนาดใหญ่หกคนที่มีเตียงสองชั้นสามเตียงตั้งอยู่อย่างประหยัดเนื้อที่ในห้องนอนที่กว้างที่สุดในเรือ ห้องนอนของลูกเรือและนักศึกษาจะตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน... หรือที่จริงต้องเรียกว่าเป็นชั้นท้องเรือถึงจะถูกที่สุด ซึ่งเป็นชั้นเดียวกับห้องเครื่องกับห้องเย็นที่ใช้เก็บตัวอย่างและวัตถุดิบทำอาหารต่างๆ ที่นอกเหนือจากตู้เย็นขนาดใหญ่สองตู้ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ห้องครัวด้านบนด้วย ในขณะที่ห้องครัวห้องอาหาร ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ และห้องทำวิจัยจะอยู่ชั้นด้านบนของเรือ และชั้นบนสุดที่ต้องขึ้นบันไดไปจะเป็นห้องบังคับการเรือนั่นเอง

ส่วนสองสาวทาเอโกะและมาริโกะต่างตกลงใจไปนั่งดูทีวีในห้องสังสรรค์แทน เพราะว่าเป้าหมายที่จะทำให้เรือสำรวจลำนี้กลายเป็นสวรรค์กลางน้ำกำลังนั่งเตรียมอุปกรณ์เก็บตัวอย่างคืนนี้ในห้องนั้นเช่นกัน

ชาคริยาไม่รู้่ว่าตัวเองเคลิ้มหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แต่ว่าคนที่หลับไปก่อนคือสาวน้อยอาเคมิที่นอนอยู่เตียงล่าง เพราะหลังจากที่คุยเรื่องละครเมื่อคืนกันอย่างเอาจริงเอาจังในความหล่อของพระเอกขวัญใจคนทั้งคู่... ทั้ก็... หนุ่มน้อยหน้าสวยยี่สิบที่มีชื่อจริงว่าอิเดอากิ ทาคิซาวะ* เสียงใสแถมเพ้อของอาเคมิหายไปก่อน และเมื่อเธอห้อยหัวลงไปดูจากเตียงข้างบน ก็เห็นสาวน้อยนอนตะแคงหลับสนิทไปเรียบร้อยแล้ว ชาคริยาเลยถอยกลับมานอนหลับตามเตียงของตัวเองตามเดิม

เสียงเคาะระฆังเรียกให้ไปกินข้าวกลางวันทำให้คนหลับสนิทลืมตาตื่น ชาคริยายกมือขึ้นเสยผมสองครั้งเป็นอันเสร็จพิธี แล้วกระโดดตบลงมายืนบนพื้นด้านล่างอย่างสวยงาม แถมยังอดไม่ได้ที่จะโพสท่าโค้งคำนับ

* นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นมาหลายปีมาแล้ว ตอนนั้นทั้งก็ยังเป็นหนุ่มน้อยวัยยี่สิบหมาดๆ อยู่ค่ะ

อย่างงตรงมารวกับนักยิมนาสติกที่มักจะพยายามกระโดดลงมาบนพื้นเรียบร้อยด้วยความเคยชินอย่างที่มักจะทำล้อเลียนอยู่กับเพื่อนๆ แต่เมื่อเหลือบมองออกไปนอกประตูที่เปิดอ้าเอาไว้ สายตาเธอก็ปะทะเข้ากับร่างสูงที่หยุดยั้งหนึ่งอยู่ แล้วเมื่อเลื่อนสายตาก็สบเข้าอย่างจังกับตาสีฟ้าที่ฉายแววขบขันอย่างปิดไม่มิดของคนที่เธอเริ่มอยากจะหาอะไรไปใส่หน้า ค่าที่มาเห็นเธอทำทำอะไรบ้าง เธอตอนนี้ มาร์คกลับหัวเราะสุดความสามารถ ทั้งที่อยากจะปล่อยเสียงหัวเราะออกไปให้ท้องแตกตาย แต่รู้ว่าถ้าขึ้นหัวเราะออกไป เขาคงไม่มีปากไว้ได้หัวเราะอีกแน่ๆ ก็ดวงตาสีดำสนิทคู่นั้น ลุกวาวโรจน์อย่างเอาเรื่อง หน้าใสแต่งกำแบบที่คงจะทั้งอายุทั้งโกรธ เขาก็มหัวให้เธอนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ยออกมาเรียบๆ พร้อมบังคับไม่ให้เสียงสั้นจากการกลับหัวเราะ

"ได้เวลาอาหารกลางวันแล้วครับ"

"รู้แล้ว"

เธอแทบจะกัดฟันตอบ สะบัดหน้าพริตไม่ยอมมองเขาอีกต่อไป มาร์คอมยิ้มแล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนทันที ร่างสูงยังไม่ทันล้มหายไปจากสายตา เสียงหัวเราะก็ดังมาให้ได้ยิน ซาคริยานึกอยากจะพาดมือลงกับอะไรสักอย่าง ถ้าเป็นหน้าต่างหล่อๆ ของนายซามูไรตาฟ้านั้นด้วยจะยิ่งดี... ดีที่สุดเลย เธอเหลือบตาไปมองเตียงล่าง อาเคมิยังนอนหลับอย่างสบายไม่มีทำที่ว่าจะได้ยินเสียงระฆังหรือเสียงพูดคุย ซาคริยามองอย่างเคืองนิดๆ

...ก็คนที่เสนอความคิดไม่ให้ปิดประตูก็สาวน้อยคนนี้นี่ละ

'เปิดไว้อากาศจะได้ถ่ายเทไปข้าง'

...นั่นละเหตุผลของเธอ

ซาคริยาหมายม่นในใจ

...จะไม่มีกรเปิดประตูห้องทิ้งไว้อีกแล้ว แม้จะต้องขาดอากาศหายใจ

ตายก็ตาม

...และเธอจะไม่ทำท่าเคารพกรรมกรของนักยิมนาสติกอีกแล้วเช่นกัน
...ไม่มีทาง!

อาหารมื้อกลางวันผ่านไปอย่างเอร็ดอร่อย แต่ซาคริยาทานไม่คล่องคอเท่าไรนัก เพราะเพียงผลอไปสบตาสีฟ้าสดของคนที่ชอบมองมายังเธอบ่อยครั้ง อากาารร้อนๆ ครั้นเนื้อครั้นตัวก็เกิดขึ้นทันที ถึงกระนั้นเธอก็ยังจัดการกวาดข้าวหน้าหมูทอดลงกระเพาะหมดเรียบร้อยไม่เหลือข้าวแม้สักเม็ดให้ละอายต่อเด็กที่ขาดแคลนอาหาร ก่อนจะเดินตามสามสาวไปยังห้องกรองน้ำเก็บตัวอย่าง

ช่วงเที่ยงลมพัดแรงมากกว่าตอนเช้าที่เรือเพิ่งเริ่มเคลื่อนออก อีกทั้งเรือยังแล่นห่างจากฝั่งมามากแล้ว ทะเลที่เคยสงบก็เลยมีคลื่นลูกโตมาโยกเรือเล่นให้เวียนใจ ซาคริยาเริ่มรู้สึกเหมือนข้าวกลางวันที่จัดการไปเมื่อครู่กำลังออกฤทธิ์ต่อสู้อยู่ในห้องยามที่พึ่งทาเอโกะสาธิตวิธีเก็บน้ำทะเลที่ง่ายตายเพียงแค่เปิดก๊อกน้ำในอ่างล้างหน้าออกมา เพราะท่อน้ำต่อไว้กับเครื่องสูบน้ำใต้เรืออยู่แล้ว ผืนใจพึ่งเสียงใสอธิบายวิธีการลงน้ำไปได้ อีกนิด อากาารหวิวๆ อยากรจะคายสิ่งที่เพิ่งกินเข้าไปก็มาก่อความรำลึก ซาคริยากัดฟันสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

"เดี่ยวขอตัวไปนอนก่อนนะสาวๆ มันเริ่มแล้ว..." ไม่เพียงแต่คำพูดที่บอกสถานการณ์ของซาคริยาได้ดี หากดวงหน้าใสที่ซีดจาดก็บอกกับทุกคนได้ว่าเธอกำลังเป็นแล้ว 'เมารือ'

"ให้ลงไปส่งมัยซางจัง" มาริโกะถามอย่างมีน้ำใจ ซาคริยาโบกมือห้ามก่อนจะค่อยๆ พยุงตัวเองเดินโยกไปมาตามความโคลงของเรือลงไปยังห้องนอนด้านล่างโดยมีสายตาห่วงใยสามคู่มองตาม

เรือเริ่มโคลงหนักขึ้นเมื่อซาคริยาเหยียบเท้าลงไปบนบันไดแคบๆ

ชั้นแรก และมันก็โยกแรงขึ้นไปอีกเมื่อเธอได้บันไดลงมา มือทั้งสองข้างคอยแตะผนังพุงร่างกายให้เดินอย่างมั่นคง หากวันนี้ไม่ใช่วันของซาคริยาเลยจริงๆ เพราะเหลือเพียงบันไดอีกแค่สามขั้นก็จะถึงพื้น แต่ร่างบางก็ดันถลาลงด้วยเพราะเหยียบขั้นบันไดแคบๆ นั้นพลาด หญิงสาวหลับตาแน่น กลั้นเสียงร้องอย่างตกใจไว้ในลำคอ เตรียมพร้อมที่จะรับความเจ็บปวดจากการกระแทกพื้นไว้แล้ว แต่สิ่งที่กระทบถูกกลับเป็นอะไรที่แข็งแต่นุ่ม ทั้งยังรับรู้ได้ถึงวงแขนที่กอดรัดรอบเอว ลมหายใจอุ่นๆ ซึ่งเป่ารดออยู่เหนือหัว และเสียงหัวใจเต้นรัวที่ข้างหู ซาคริยาลืมตาขึ้นทันควัน เพียงเงยหน้ามองเจ้าของอ้อมแขนที่อบอุ่นหรือ نرمเธอก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก ดวงตาสีฟ้าสดมองจ้องอยู่ก่อนแล้ว ในดวงตาคู่สวยฉายรอยห่วงใยอย่างชัดเจน

"เป็นอะไรหรือเปล่าครับ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า"

เขาถามด้วยน้ำเสียงกังวล ชั่วจิตใจ... หากกลับเนิ่นนานเหลือเกิน ในความรู้สึกของซาคริยา กว่าที่เธอจะหาเสียงตัวเองเจอแล้วตอบออกไป

"ไม่เป็นไร ขอขอบคุณ"

ว่าแล้วก็ดันตัวเองออกมาแล้วเดินผลุบหายเข้าไปในห้องนอนทันที อย่างผิดวิสัยจอมไววาย ทั้งๆ ที่เรือโคลงออกขนาดนั้น หากซาคริยา กลับไม่รู้สึกระไรนอกจากอาการสั่นไหวของหัวใจ ร่างบางผืนป็นขึ้นเตียงก่อนจะล้มตัวลงนอนคว่ำหน้าอย่างหมดแรง คราวนี้... เธอไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเองหมดแรงเพราะอะไร

...เพราะเมาคลื่น หรือเพราะเมา... แวตตา... และเสียงหัวใจ

...หยุดไม่ได้

เขาหยุดมันไม่ได้จริงๆ กับรอยยิ้มที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าในตอนนี่...

ร่างสูงยืนพิงผนังเรือสีขาวอยู่ตรงหัวเรือ นัยน์ตาสีสวยทอดมองไปยังห้องทะเลเบื้องหน้าที่เห็นเพียงเกลียวคลื่นขาวเป็นหย่อมๆ ทั่วพื้นทะเล

หากภาพที่ปรากฏชัดในห้วงความคิดกลับเป็นดวงหน้าสีแดงกำของใครบางคน เขาอดไม่ได้ที่จะก้มลงมองมือตัวเอง ความรู้สึกนุ่มนวลเหมือนจะยังติดอยู่ที่ปลายนิ้วสัมผัส กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ไม่เหมือนกับน้ำหอมกลิ่นใดที่เขาเคยรู้จักก็เหมือนกับจะลอยกรุ่นอยู่ตรงปลายจมูก

ไม่ได้ตั้งใจจะฉวยโอกาส แต่สถานการณ์มันบังคับจริงๆ เดินออกจากห้องพักของตัวเองก็พลันพบเข้ากับร่างบางที่กำลังลอยละลือลงมาจากบันไดแคบๆ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัดสินใจพุ่งเข้าไปปรับเรอตอนไหน เพราะเมื่อรู้ตัวอีกทีก็มีเธออยู่ในอ้อมกอดแล้ว

มาร์คอดไม่ได้ที่จะก้มมองมือตัวเองอีกครั้ง แล้วก็ผลอยิ้มกว้างออกมา ก่อนจะยกมือขึ้นเลื่อนแตะตรงตำแหน่งหัวใจ

...เมื่อครู่ก้มเธอแนบอยู่ตรงนี้ใช่ไหม

...ซาคิริยา...นามิ...ทำไมวันนี้กลิ่นลูกนั้นเข้ามาวังพืดเบาๆ ในหัวใจเขาได้ก็ไม่รู้

ฟ้าเริ่มมืดแล้วยามเมื่อซาคิริยาลืมตาตื่นแล้วเดินโผล่ขึ้นมายังห้องอาหารชั้นบน สามสาวนั่งล้อมวงมีชาบูโรตาฟ้าเป็นไข่แดงอยู่ตรงกลาง ในขณะที่ไข่แดงฟองอื่นๆ นั่งตัวลีบอยู่ตามมุมห้องโดยปราศจากไข่ขาวล้อมรอบแม่สักนิด

"ซางัง เป็นไงบ้าง" อาเคมิร้องทักขึ้นมาก่อน ทำให้เป่าสายตาของคนทั้งหมดเปลี่ยนมาจับจ้องที่หน้าของหญิงสาวชาวต่างชาติ ซาคิริยายิ้มกว้างไม่เหลือร่องรอยเมาเรืออีกแล้ว อาจเป็นเพราะฤทธิ์ยาที่กินเข้าไปก่อนหลับตานอน หรืออาจเป็นเพราะทะเลที่เริ่มสงบไร้คลื่นลมก็เป็นได้

...ไม่ใช่เพราะเสียงหัวใจใครบางคน

เธอบอกกับตัวเองอย่างหนักแน่นยามที่ผลอมองสบตาสี่สวยคู่่นั้น ซาคิริยาเมินไม่มองหน้าคมเข้มของไข่แดงฟองโตแล้วทรุดลงนั่งข้างๆ

ไข่แดงฟองอื่น

"ดีขึ้นแล้ว นี่กินข้าวกันหมดแล้วหรือ" เธอถามเสียงอ่อยๆ เพราะกลัวอดข้าวเย็น เนื่องด้วยเลยเวลาสำหรับอาหารเย็นไปนานแล้ว ทาเอโกะหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเลื่อนจานอาหารที่มีปลาซาบะทอดเคี้ยวด้วยผักดองและสลัดผักมาให้

"ของข้าจึงเก็บไว้ให้แล้วไม่ต้องห่วงหน้า ลงไปดูข้าจ้รอบหนึ่งแล้วละ เห็นยังหลับสบายอยู่ก็เลยไม่ได้ปลุกให้ลุกมากินพร้อมกัน จะกินเลยหรือเปล่าข้าจ้"

ซาคริยาพยักหน้ารับ หนึ่งในสาวบรรจงตั้งพลาสติกที่คลุมจานกับข้าวไว้ออก ส่วนอีกสาวตักข้าวใส่ถ้วยนำมาวางให้พร้อมตะเกียบ สาวคนสุดท้ายตักน้ำซุปรสขุบหอยอาซาริที่รสชาติคล้ายๆ หอยลายเมืองไทยวางเคียง ซาคริยาเอ่ยขอบคุณเบาๆ ก่อนจะลงมือจัดการทันที โดยแกล้งทำเป็นไม่เห็นว่ามีไข่แดงท่ามกลางสาวๆ เลื่อนถ้วยน้ำซามาให้ด้วย

"อิตะคะคิมัส"*

นั่งกินไปจนข้าวเกือบจะหมดถ้วย เธอถึงได้รับรู้ว่ามิสยาตาหลายคู่มองจ้องอยู่ ซาคริยาจึงเงยหน้าขึ้นจากจานอาหารที่กำลังเมามันในรสชาติขึ้นมอง คนเฝ้ามองยิ้มแหยส่งมาให้เมื่อเห็นแวตาสงสัยของคนถูกจ้อง

"เห็นข้าจ้กินแล้วน่าอร่อยจ้" มาริโกะว่ามาเสียงอ่อยๆ

"ใช่ เห็นแล้วหัวขึ้นมาทันทีเลย" ทาเอโกะสับสนุน ซาคริยาหัวเราะเบาๆ ก็มองปลาซาบะย่างที่เหลือแต่วิญญาณ

"จ้กินข้าวสิ ข้าวยังมี ซุปก็ยังมีอยู่ เตี้ยวแบ่งผักดองให้ชิ้นหนึ่ง" แกล้งทำเสียงตัดใจกับหัวไข่ทำตองสี่เหลี่ยมสดที่คีบออกวางห่างจานตัวเอง สองสาวขำกว้างค้อนส่งมาให้อย่างหมั่นไส้

* อิตะคะคิมัส (Itadakimasu) เป็นคำที่ใช้พูดก่อนรับประทานอาหาร หรือเวลามีคนให้ของมาแล้วเรารับของนั้นก็สามารถใช้คำนี้ได้เช่นกัน

"ไม่เอา พวกเราไม่ใช่พวกกินเท่าไรก็ไม่อ้วนเหมือนชาจ้งนี่ ชาจ้งนี่ดีนะ กินตั้งเยอะแต่ไม่เห็นอ้วนเลย"

"ไม่เห็นดีเลย ทำไมกินตั้งเยอะถึงไม่อ้วนก็ไม่รู้ สงสัยพยาธิจะเยอะ" เธอว่าก่อนจะคืบข้าวคำสุดท้ายเข้าปากพร้อมๆ กับหัวใช้เท้าตองที่เมื่อก็ทำท่าจะยกให้สองสาว แล้วตามด้วยยกถ้วยน้ำซุ้บขึ้นชดจนหมดเกลี้ยง

"โกจิโซซามะเดชิตะ"*

ชาคริยาลุกยืนพร้อมกับยกจานชามเตรียมจะไปล้างในห้องครัว หากอาเคมิกิเรียกไว้ก่อน

"ชาจ้ง อีกประมาณชั่วโมงจะถึงสถานีเก็บตัวอย่างของมาร์คนะ"

ชาคริยาพยักหน้ารับแล้วก็ดันแผลอไปมองสบตาสีฟ้าสดนั้นเข้า เธอจึงแก้มถึงตาสีเขาอย่างไรเหตุผล

...ก็แค่หมั่นไส้ล่ะ ไม่มีอะไรมากหรอก

* โกจิโซซามะเดชิตะ (Gochisousamadeshita) เป็นคำพูดหลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว แปลตรงตัวคือ ขอขอบคุณสำหรับอาหารมื้อนี้

• บทที่ 6

เรือจอดทอดสมอกลางท้องทะเลกว้างที่มีดสนิท เห็นเพียงแสงไฟของเรือลำอื่นกระจายอยู่ห่างๆ ชาคริยากำลังจะก้าวออกไปด้านนอกตัวเรืออย่างอยาก رؤ้อยากเห็น แต่มือใหญ่ของใครบางคนก็แตะแขนเธอไว้ก่อน

"เดี๋ยวกครับ" เสียงทุ้มร้องเรียก ชาคริยาหันไปทำตาเขียวใส้คนขัดจังหวะ ซามูไรตาฟ้าซึกมีอกกลับพยายามจะส่งยิ้มให้ หากชาคริยาเมินไม่มองเสียอย่างนั้น

"ต้องใส่เสื้อชูชีพกับหมวกนี่ก่อนครับ" เขาบอกพร้อมกับส่งเสื้อชูชีพสีส้มแปร์ดและหมวกนิรภัยสีเหลืองสดมาให้ ชาคริยาตั้งท่าจะเถียง หากเสียงดุกุ่นหูกี้ดังชัดมาก่อน

"ใส่ไปชาคริยา ห้ามมีข้อแม้ ไม่งั้นก็กลับลงไปนอนเล่นใต้ท้องเรือ"

อาจารย์ทามุระนั่นเองที่ขัดคอลูกศิษย์เสียจนคอเกือบหัก ชาคริยามองค้อนคนที่ยื่นยิ้มกว้างก่อนจะรับเสื้อและหมวกมาอย่างจำยอม ร่างสูงในเสื้อชูชีพและหมวกนิรภัยเดินออกไปจัดเตรียมการเก็บตัวอย่างของตัวเองโดยไม่สนใจหญิงสาวอีก ชาคริยาจึงจัดแจงสวมเสื้อและหมวกอย่างเรียบร้อย

แต่รู้สึกไม่คล่องตัวสักเท่าไรนัก

"ไม่ถนัดเลย" เธอบ่นเบาๆ กับสามสาวที่เพิ่งเดินออกมาสมทบด้วยชุดเตรียมพร้อม

"ทนเอาหน่อยนะซางจัง มันเป็นกฎ ถ้าไม่ใส่พวกคุณลงเจ้าหน้าที่บนเรือจะโกรธและว่าเอาได้" อาเคมิอธิบายด้วยรอยยิ้ม หากซาคิริยายังอดขัดใจไม่ได้ เพราะเธอเป็นคนชอบทำอะไรรวดเร็ว พอมีอะไรมาเกาะกระรุกรังก็ทำเอาหมดอารมณ์ได้เหมือนกัน

"ทำไมต้องใส่ด้วยก็ไมรู้"

"ต้องใส่สีซาคิริยา เสื้อชูชีพต้องใส่กันไว้เผื่อเวลาคุณพลัดตกจากเรือจะได้ไม่จมน้ำหายไป แล้วยูชีพนันก็มีนกหวีดอยู่ด้วย เกิดอุบัติเหตุอะไรคุณก็ไปเรียกคนมาช่วยได้ ส่วนหมวกนิรภัยก็ต้องมีไว้ เพราะเวลาเก็บตัวอย่าง พวกเครื่องมืออย่างพวกหลอดสลิ้งหรือเครนอันนั้นมันก็อาจจะเหวี่ยงมาโดนหัวคุณได้ เกิดหัวร้างข้างแตกพาไปหาหมอไม่ทันหรือกะนะ"

อาจารย์ทามูระร้ายยาวก่อนจะเดินไปสมทบกับมาร์คและยามาคะที่เริ่มลงมือเปิดเครื่องจับหมึกแล้ว ซาคิริยาหันไปทำหน้าที่แบ็ล้อเลียนอาจารย์กับสามสาวที่หัวเราะคิกคักตั้งแต่เธอเจออาจารย์เทศน์

"ไอ้เนี่ยมันจะจับหมึกได้ไงเธอ"

ซาคิริยาเลียบเคียงถามซามูไรตาฟ้าที่กำลังจดข้อมูลยุ่งอยู่ เขาละลายตาจากสมุดโน้ตหันหน้าเล็มเล็กในมือ เงยหน้าขึ้นสบตาสวยใคร่รู้ของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ก่อนจะยิ้มออกมา และรอยยิ้มนั้นก็แผ่ไปยังสาวอีกสามคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอด้วย

"แล้วจตอะไรอยู่เธอ"

ไม่ทันที่เขาจะตอบ เธอก็ยิงมาอีกคำถามแล้ว

"จระดับความลึกของน้ำครับ เมื่อรู้เป็นตอนที่เส้นเอ็นและโยทะกา* ถูกปล่อยลงไปจนถึงพื้นทะเล ผมก็เลยจระดับความลึกของน้ำเอาไว้ ส่วนตอนนี้เอ็นกำลังถูกดึงขึ้นครับ"

เขาชี้ให้ดูตัวเลขที่วิ่งย้อนกลับบนหน้าปัดของกล่องเครื่องยนต์สี่สั้มตอนนี้เส้นเอ็นสองเส้นกำลังถูกดึงม้วนกลับมาพันรวมกันที่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง ซาคริยามองเครื่องยนต์ที่ดึงเส้นเอ็นขึ้นแบบกระตุกๆ สองสามครั้งก่อนจะหมุนดึงกลับมารวดเดียวจนถึงผิวน้ำอย่างแปลกใจ

"ทำไมต้องกระตุก"

เขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะกับคำถามแปลกๆ ของเธอ หากหัวเราะไม่ได้นานนัก เพราะตาเขียวๆ เริ่มมองมาอย่างหาเรื่องอีกแล้ว

"คือเครื่องนี้ถูกสร้างมาเพื่อเลียนแบบการตกหมึกของมนุษย์นะครับ ถ้ายังง่ลองไปดูคุณลุงที่กำลังตกหมึกอยู่ตรงโน้นกันมั้ยครับ"

เขาพยักหน้าไปทางด้านท้ายเรือที่คุณลุงเจ้าหน้าที่บนเรือสองสามคนในชุดเสื้อกั๊กกันน้ำกำลังหย่อนสายเบ็ดลงไปใต้น้ำทะเลโดยปราศจากคันเบ็ด

"มาร์คไม่ต้องเฝ้าเครื่องหรือคะ" มารีโกะถามอย่างห้วงงาน

"ไม่ต้องครับ ถ้าหมึกติดเบ็ดขึ้นมามันก็จะหล่นมานอนกลิ้งอยู่บนพื้นนี่ละครับ ถ้าเห็นมันตกลงมาบนพื้นเรือเมื่อไหร่ค่อยจับก็ได้"

"อย่างนี้สะดวกดีเนอะ" อาเคมิพูดอย่างทิ้งๆ

"ใช่ครับ สะดวกมาก อย่างเรือจับหมึกที่เห็นแสงไฟสว่างอยู่แถบนั้นก็ใช้เครื่องมือแบบนี้เหมือนกันครับ เรือลำหนึ่งติดเครื่องแบบนี้ไว้รอบเรือเลย แล้วก็มีการคอยรองรับหมึกที่ติดเบ็ดมาให้หล่นไปรวมกันในห้องเก็บที่ห้องเรือได้เลย สะดวกมากๆ เรือลำหนึ่งใช้แรงงานคนแค่สองสามคนเท่านั้นเอง"

"คนคิดเก่งจังเลยนะคะ"

* โยทะกา คือเบ็ดสำหรับตกหมึก

"คนฮาโกะดาเตะเป็นคนคิดค้นขึ้นมาครับ ผมก็จำไม่ได้แล้วว่าชื่ออะไร"
 มาร์คตอบก่อนจะเดินนำสาวๆ ไปดูคุณลุงที่กำลังตกหมึกอยู่ คุณลุง
 ปล่อยสายเอ็นลงไปจนสุดความยาวที่ระดับพื้นทะเล ก่อนจะสาวขึ้นพร้อมกับ
 กระทบเป็นจังหวะเพื่อให้โยทะกาเกี่ยวหมึกขึ้นมา เมื่อจับความรู้สึกได้ว่า
 หมึกติดแล้ว คุณลุงก็สาวเอ็นด้วยความเร็วแบบที่ทำให้สาวๆ ตาโต และ
 หมึกตัวโตๆ สีน้ำตาลส้มก็ร่วงลงมากระทบพื้นเรือ ซาคริยาปราดเข้าไปใกล้
 จะจับใส่ถังน้ำที่วางข้างๆ ทันที แต่เจ้าหมึกชะตาถึงฆาตกลับสูบลมเข้า
 จนตัวพองโต ทำให้มือเล็กจับเจ้าตัวอ้วนที่ลื่นไปทั้งตัวไม่ถนัด ได้ยินเสียง
 คุณลุงหัวเราะอย่างขบขัน เธอรับรู้ได้ถึงเงาร่างใหญ่เดินมาย่อตัวนั่งอยู่ข้างๆ
 มือใหญ่คว้าจับหมึกตรงรอยต่อระหว่างหนดกับตัวอย่างชำนาญ

"ต้องจับตรงนี้ครับ เพราะปกติหมึกจะพองตัวสู้ อืม... ถ้าอยู่ในน้ำ
 ก็เหมือนกับจะพองตัวพุงหนีศัตรูนะครับ"

เขาอธิบายก่อนจะโยนหมึกตัวนั้นลงไปจนถึงสีฟ้าเรียบร้อย ซาคริยา
 พยักหน้ารับพร้อมกับเตรียมตัวรับมือกับหมึกที่ทยอยถูกจับขึ้นมาโดย
 ฝีมือระดับครูของเจ้าหน้าที่บนเรือ มาร์คมองซาคริยาที่จับหมึกหย่อนลงถึง
 อย่างสนุกสนานด้วยแวต่าอ่อนโยน หากไม่ทันจะได้ซึ่งอะไรนานนัก
 เสียงเรียกของยามาตะก็ดังชัดขึ้น

"หมึกติดแล้วมาร์ค"

เขาละสายตาจากร่างบางแล้วหันไปใส่ใจกับงานที่กำลังดาหน้าเข้ามาแทน

งานของมาร์คเสร็จเมื่อเวลาล่วงเข้าเกือบเที่ยงคืน เรือสำรวจถอนสมอ
 และเริ่มวิ่งอีกครั้ง มาร์คจัดการเก็บอุปกรณ์และตัวอย่างให้เรียบร้อยก่อนจะ
 เดินไปล้างมือ ส่วนยามาตะล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เรือทั้งลำเงียบสนิท ได้ยินแต่
 เสียงเครื่องยนต์ เนื่องจากสาวๆ ทั้งหมดทยอยหายกันไปหลังจากขึ้นชั่วโมง
 ที่สองในการเก็บตัวอย่างของเขาแล้ว ในแสงสว่างเลือนรางของห้องกรองน้ำ

"แล้วไม่รู้หรือครับ"

บพมาร์คจะยวนก็ทำเอาซาคริยามีนไปเหมือนกัน ไม่นึกว่าซามูไรตาฟ้าจะกวณโม่โม่ได้ขนาดนี้

...รอให้กลับไปก่อนเหอะ จะแกลังให้ปั่นจักรยานไปไกลๆ เลย

เธอคิดอย่างหมายมัน แถมยังมันใจว่าเธอสิ่งอะไรเขาต้องทำตามเหมือนอย่างที่ผ่านมา

"หนึ่งไมล์ทะเลก็เท่ากับหนึ่งจุดแปดห้าสองกิโลเมตร ถ้าไมล์บกก็เท่ากับหนึ่งจุดหกกิโลเมตร"

"ทำไมไมล์บกกับไมล์ทะเลถึงไม่เท่ากันหรือครับ" มาร์คยังยั่วต่อไม่เลิก ซาคริยามองหน้าคมเข้มที่เงือรอยยิ้มกระจ่างอย่างชัดใจ

"ถ้าอยากรู้มากนักก็ไปหาในอินเทอร์เน็ตไป มันยาว ซี้เกียจพูด"

ว่าแล้วสาวเจ้าก็เดินชนร่างสูงหนาจนกระเด็นไปติดข้างฝา แค่นั้นยังไม่พอเมื่อเธอหันกลับมาแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เขาก่อนจะเดินลงบันไดแล้วผลุบหายเข้าไปในห้องนอนทันที ทิ้งให้มาร์คหัวเราะกับตัวเองเบาๆ ในความมืดของยามราตรี

ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าแล้วในยามที่นักศึกษาทุกคนตื่นจากนิทรรศการด้วยเสียงเคาะระฆังสำหรับอาหารเช้า จากช่วงเช้าจนถึงเย็นเวลาบนเรือผ่านไปเรื่อยๆ เรียบๆ เหมือนท้องทะเลในวันนี้ ไม่มีอะไรให้ทำนอกจากกินแล้วก็นอน กับออกมาสวมวิวของท้องทะเลกว้างที่ไม่มีอะไรจริงๆ นอกจากทะเลและนางนวลที่บินอยู่เหนือผิวน้ำคอยมองหาอาหารจนลวงเข้าเวลาค่ำ ท้องทะเลและท้องฟ้ากลายเป็นสีเดียวกันคือมืดสนิท

ยามเมื่อจันทร์เสี้ยวสีซีดลอยคว้างอยู่ต่ำกว่ากลางฟ้า เรือก็จอดทอดสมออีกครั้ง การเก็บตัวอย่างของมาร์คและยามาตะก็เริ่มเหมือนเมื่อคืนวาน หากวันนี้ตัวอย่างที่เก็บไม่มากนักจึงใช้เวลาไม่นานเหมือนเมื่อวาน หลังจาก

เสรีจจากการเก็บตัวอย่างสองหนูมาก็เข้ามาร่วมวงกับเจ้าหน้าที่บนเรือตกหมึก
เนื่องเพราะวันนี้เรือจะจอดทอดสมอที่นี่จนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนจะออก
เดินทางไปยังจุดหมายต่อไป

ตกหมึกจนได้เกือบเต็มถังไปกลาง สาวๆ ที่คงเพิ่งลุกจากเตียงหลัง
ทานอาหารเย็นก็เดินออกมาจากตัวเรือ มีคนเดินนำหน้าเป็นสาวร่างบาง
ผมขอยล้นปลิวกระจายตามแรงลมยามค่ำคืน และไม่เดินมาเปล่าๆ เพราะ
ชาคริยาถือมีดเล่มใหญ่คมกริบจนคมมีดต้องกระทบแสงไฟแวววาว มาร์ค
ลอบสะดุ้ง เมื่อเห็นว่าเขากำลังเป็นเป้าสายตาเหยี่ยวๆ ของเธอ ด้วยเพราะ
แม้แต่ใจหายใจคว่ำกับสายตาของสาวไทย เขาเลยไม่ทันได้มองว่าสามสาว
ที่เดินตามหลังชาคริยามานั้นคนหนึ่งถือเชียง และอีกสองคนถือจานมา
คนละใบ

"จะกินชาชิมิหมึก"

เสียงใสส่ง มีดถูกยื่นพรวดมาตรงหน้าเขา มาร์คถอยหลังโดยอัตโนมัติ
หน้าเขาคงจะแสดงอาการตกใจออกไปกระมัง หน้าใสของเธอถึงได้ดูพอก
พอใจขนาดนั้น

"มาร์คจัดการให้หน่อยได้มั๊ยคะ" มาริโกะอ้อนถามเสียงหวาน จัดแจง
วางเชียงลงกับพื้น และรับมีดที่ยื่นค้างจากมือชาคริยามาวางไว้ข้างๆ มาร์ค
ไม่ตอบอะไร หากทรุดตัวลงนั่งยองๆ ตรงหน้าเชียง แล้วเอื้อมมือลงไป
ในถังพลาสติกสีฟ้าคว่ำหมึกทะเลชะตาขาดตัวเป้งขึ้นมาตัวหนึ่ง จับมัน
วางนอนลงไปบนเชียง ก่อนจะหยิบมีดขึ้นมาจ่อ...

"ฆาตกร"

มาร์คแทบจะส่ายหัวออกมากับถ้อยคำกล่าวหา

...ไปจำมาจากไหนกันนะ ศัพท์ภาษาญี่ปุ่นแต่ละคำ

คำพูดราวกับตอกอกตกใจเสียเต็มประดาของชาคริยาเรียกเสียงหัวเราะ
ได้จากทุกคน มาร์คพยายามทำหูทวนลม แล้วบรรจงกดมีดลงไปบน

ผิวมันลื่น...

"ฆาตกร คนใจโหด คนใจร้าย"

เสียงบ่นว่ายดังมาเบาๆ หากทั้งที่บ่นว่าไม่ขาดปากขนาดนั้น มือเรียวของคนบ่นก็หยิบเอาชิ้นปลาหมึกขาวใสชิ้นใส่ปากชิมเป็นคนแรก

"หวาน กรอบ อร่อย" ซาคริยาพูดพร้อมกับการทำท่าตาลอยราวกับกำลังกินอาหารทิพย์เข้าไปเป็นการเชิญชวนให้เพื่อนๆ มาร่วมวง มาร์คที่เสิร์จสันจากการหันหมึกตัวที่สีถ่อมืดเดินไปล้างมือที่ก๊อกน้ำอีกด้าน แต่หูก็ยังได้ยินคำสนทนาชัดเจน

"คนอะไรใจร้ายจริงๆ สงสัยชาติก่อนคงเคยเป็นฆาตกรใจโหด"

นั่น...กินเหยื่อที่เขาลงมือฆาตกรรมเข้าไปเป็นชิ้นที่สามแล้วก็ยังไม่วายว่าเขาอีก ทั้งๆ ที่ตามกฎหมาย ผู้บงการฆ่าจะต้องได้รับโทษเท่ากับผู้ลงมือฆ่าไม่ใช่หรือ

"ซาลัง มาร์คคุตสำหรับจัดการให้แล้วยังว่าเขาอีก" มาริโกะปรามเบาๆ ซาคริยายักไหล่ ใช้ตะเกียบที่ทาเอโกะส่งให้คิบหมึกตรงส่วนครีบจิ้มโชยุผสมวาซาบิที่มากเป็นพิเศษสำหรับเธอเข้าปาก

"แหม พุดเล่นน่า มาริโกะจัง ใครจะกล้าไปว่าหวานใจมาริโกะได้ละจ๊ะ"

มาริโกะอายม้วนไปแล้วกับคำพูดหยอกเข้าของซาคริยา

"ตรงนี้อร่อยดีนะอาเคมิ กรอบอร่อยกว่าตรงตัวเยอะเลย" ซาคริยาหันบอกกับสาวน้อยที่กำลังเมามันกับการกินไม่แพ้เธอ

"หนวดก็อร่อยซาลัง ดูลิยังดีนอยู่เลย" อาเคมิชี้ชวนให้ดูหนวดหมึกที่ถูกหั่นเป็นสองท่อน แต่ยังคงดีนกระดุกกระดิกราวกับมีชีวิต ซาคริยามองเจ้าหนวดน่าสงสารตาละห้อย ก่อนจะใช้ตะเกียบหนีบมันขึ้นมา

"โอ้ๆ น่าสงสารจริงๆ คงนึกว่าตัวเองยังไม่ตาย ไม่เป็นไร เดี่ยวจะช่วยสงเคราะห์ให้"

ว่าแล้วก็ส่งเจ้าหนวดที่ยังดีนอยู่เข้าปากเคี้ยวทันที และคราวนี้มาร์ค

ก็อดไม่ได้จริงๆ ที่จะปล่อยเสียงหัวเราะดังออกมา

"เป็นอะไร ใครเอากัญชาให้กินหรือไง" ซาคริยาเลิกคิ้วถาม มาร์คพยายามกลืนหัวเราะจนหน้าแดง

"ซัจจ ดุ..." มาริโกะผู้กลายเป็นสาวกของซามูไรตาฟ้าไปเรียบร้อยแล้วแย้งเสียงอ่อย เพราะยังเกรงบาร์มีรุ่นพี่อย่างซาคริยาอยู่บ้าง เธอยกไหล่ไม่ใส่ใจคำว่า ปล่อยให้มาร์คตกอยู่ในวงล้อมสาว ๆ ที่พากันป้อนซาซิมิหมึกสดให้ถึงปาก ร่างบางถือจานซาซิมิหมึกอีกใบไปกินในห้องอาหารพร้อมกับหนุ่มคนอื่น ๆ ที่สามสาวไม่เคยสนใจแทน

• บทที่ 7

ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มของปลายวันที่สี่หลังจากเรือออกจากท่าเริ่มดูเหงา และเหมือนจะหงอยๆ เพราะขาดปุยมะขามลอยเป็นเพื่อน อีกทั้งน้ำทะเลสีครามจัดก็ยังไม่คลื่นขามาแต่มีสีส้ม ซาคริยานอนแผ่เผชิญหน้ากับท้องฟ้าอยู่บนผ้าพลาสติกสีฟ้าสดที่ปูอยู่บนพื้นไม้ท้ายเรือ

หลังจากออกเรือมาได้สี่วัน เธอก็เข้าใจคำว่า 'ล่องเรือเที่ยว' ได้เป็นอย่างดี...

...วันๆ ไม่มีงานอะไรหนักหนานอกจากการกินแล้วก็นอน บวกกับออกมายืนชมวิว แล้วก็พูดคุยกับสาวๆ หนุ่มๆ จนแทบจะหมดเรื่องคุย

...อ้อ ยกเว้นเอาไว้หนึ่งหนุ่มที่เธอไม่ค่อยอยากจะเสวนาด้วย สาเหตุก็อาจเป็นเพราะดวงตาสีฟ้าสดที่พิกหลังๆ ดูระยิบระยับเกินเหตุ จนทำให้เธอไม่อยากจะพูดคุยกับพ่อซากุระดอกโตนั้นสักเท่าไร...

"ไว้อยู่เมื่อไหร่จะได้ทำงานสักที" อดไม่ได้ที่จะร้องโวยวายออกมาเป็นภาษาไทย เพราะเมื่อใครมาได้ยินจะได้ไม่เข้าใจความหมายว่าเธอพูดอะไร แต่ก็คงจะไม่มีใครได้ยิน เพราะป่านนี้สาวๆ ทั้งหมดคงไปนั่งล้อมวงเฝ้าซามูไรตาฟ้าอยู่ในห้องอาหาร ส่วนหนุ่มคนอื่นๆ รวมทั้งอาจารย์ก็คง

จะกำลังนอนกลางวันหลังมือเที่ยงกันอยู่

"กินแล้วก็นอนจนจะอ้วนเป็นหมูน้ำ* อยู่แล้ว" ลองได้บ่นโว้ยวายออกมา ประโยคหนึ่งโดยไม่มีเสียงตอบโต้ของคนนี้อาจจะบังเอิญได้ยินแล้ว เสียงบ่นอย่างไร้สาระประโยคต่อไปก็ตามออกมาอย่างยามใจ "ถ้าเกิดกลายเป็นหมูน้ำไป จะหาหญ้าทะเลที่ไหนกินล่ะนี่"

"บ่นอะไรครับ" เสียงทุ้มหัวดำตังมาเบาๆ แบบที่ทำให้คนได้ยินสะดุ้งเฮือก แล้วสปริงตัวลุกขึ้นนั่งในทันที พอมองเห็นคนบุกรุกที่ทำให้ลายความเงียบหน้าใสก็คิดว่าราวกับม้าหมากรุก

"เรื่องของฉัน" เธอตัวตึงเสียงตอบ แถมยังสลับตบหน้ามองไปทางอื่นที่ไม่มีลูกตาวิบๆ นั้นอยู่ด้วย แต่แล้วสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเธอให้กลับมายังคนที่ถือวิสาสะนั่งลงบนพื้นเรือข้างๆ ก็คือกระป๋องสีชาวลายดอกไม้ไม้เล็กลงสีน้ำเงินเข้มของ Royal Milk Tea เครื่องดื่มแสนโปรดของเธอที่ถูกยื่นมาตรงหน้า แถมยังมีการเขย้านิดๆ ราวกับการเดินย้วยวน เธอหันขวับไปมองเจ้าของมือใหญ่ทันที มาร์คก็มร่ออยู่แล้ว ซาคริยานึกอยากจะเคื่องรอยยิ้มนั้น แต่กระป๋องเครื่องดื่มในมือเขามันช่วยกลบรอยเคื่องได้จนหมดสิ้น

...ก็เธอไม่ได้ดื่มเจ้าชาใส่นมแบบร่อยล้นนี้มาสี่วันแล้วนะ

"ดื่มมั๊ยครับ" มาร์คถามเรียบๆ พยายามกลั้นเสียงหัวเราะยามเมื่อเห็นแววตาเธอ

"เอามาจากไหน" ทั้งๆ ที่อยากดื่มขนาดนั้น หากซาคริยาก็ยังคงเป็นซาคริยาที่ฟอร์มจัดคนเดิม

"เพื่อนๆ ให้มาก่อนขึ้นเรือ นะครับ" เขาบอก ไม่ได้ลงรายละเอียดไปว่าเพื่อนๆ ที่เอ่ยถึงเป็นเพื่อนสาวเสียส่วนใหญ่ หากซาคริยาก็พยักหน้ารับอย่างรู้ทัน

"แล้วนายไม่ดื่มเหรอ"

* หมูน้ำ คือพะยูน กินหญ้าทะเลเป็นอาหาร

"ผมมีนี่ครับ" เขาขยับกาแฟกระป๋องในมืออีกข้างให้เธอดู "ผมไม่ค่อยชอบดื่มชาเท่าไร" เขาบอกพร้อมกับยื่นกระป๋องชานมแบบพิเศษส่งมาให้เธออีกครั้ง ชาครियाเอี่ยมมีรับอย่างเสียไม่ได้ ช้อนความดีใจไว้ได้เท่าที่เนือยๆ ได้มิดชิด

...หากแต่ในดวงตาเธอนี่สิ ช้อนอะไรไม่ได้เลย...

มาร์คคิดอย่างขำๆ มองหญิงสาวที่กำลังยกกระป๋องชานมขึ้นดื่มด้วยความเอ็นดู

"ว่าแต่เพื่อนนายเจ้าของชามนี่สงสัยเพิ่งจะเป็นแฟนคลับนายใช่ปะ ถึงได้ไม่รู้ว่านายชอบกาแฟมากกว่าชา" คำพูดประโยคนั้นของชาครियाทำมาร์คแทบจะสำลักกาแฟที่กำลังดื่ม และเขาก็เลือกที่จะนิ่งแทนการต่อปากต่อคำ เพราะจะให้เธอรู้ไม่ได้...

...ใช่ ให้เธอรู้ไม่ได้หรอกว่า *Royal Milk Tea* กระป๋องนั้นเขาซื้อ
มาเอง...ซื้อมาให้เธอ

จากการที่ต้องเป็นสารถึงจำเป็นขี่จักรยานไปมหาวิทยาลัยพร้อมกับเธอมาหลายวัน ทำให้เขารู้ว่าเธอชอบเครื่องดื่มอะไร เพราะสาวจอมบงการคนนี้จะต้องสั่งให้เขาจอดจักรยานตรงหน้าตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติที่ตั้งอยู่หน้าประตูทางเข้ามหาวิทยาลัยทุกวัน แล้วก็วิ่งจนผมสั้นๆ บลิวู่งไปกดชานมกระป๋องก่อนจะวิ่งกลับมาซ้อนท้ายจักรยานเขาต่อทุกครั้ง บางวันที่เธออารมณ์ดีก็จะมีกาแฟกระป๋องยี่ห้อที่เขาชอบติดมือกลับมาฝากด้วย

มาร์คเองก็บอกตัวเองไม่ได้ว่าทำไมถึงซื้อชานมกระป๋องมาให้เธอ อาจเป็นเพราะวันที่ไปซื้อบั้งก่อนวันออกเรือเขาบังเอิญหันไปเห็นชานมกระป๋องยี่ห้อที่เธอชอบเข้า แล้วหน้าเธอก็ลอยมา คงจะเป็นเพียงแค่นั้นเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรมากกว่านี้เลย...ไม่เลยจริงๆ

เช้าวันที่ห้าของการออกเรือเป็นวันที่มีการเก็บตัวอย่างของแล็บ

ซาคริยา การเก็บตัวอย่างเริ่มตั้งแต่เวลาแปดโมงเช้า โดยมีแรงงานของ ซามูไรตาฟ้าและยามาตะมาคอยช่วยเหลือด้วย การเก็บตัวอย่างเริ่มจาก เก็บตัวอย่างน้ำทะเลทุกระดับความลึกสิบเมตรไปจนถึงพื้นทะเลที่มีความลึกถึงสองร้อยเมตร ซึ่งไม่มีปัญหาอะไรให้หนักใจ แต่การเก็บตัวอย่าง ตะกอนดินกลับไม่เป็นไปตามที่คาดหมาย เพราะลักษณะของพื้นทะเล แถบนี้เป็นทรายร่วนแทบทั้งหมด ทำให้เครื่องมือเก็บตะกอนชนิดที่เตรียมมา ไม่สามารถเก็บได้ตามที่ตั้งเป้า หลังจากลองพยายามอยู่ถึงสี่ครั้งในแต่ละ สถานีเก็บตัวอย่าง การเก็บตัวอย่างตะกอนก็ถูกยกเลิกไปท่ามกลาง ความเสียดายของอาจารย์ทามูระ แต่เด็ก ๆ พวกมันโล่งใจ เพราะไม่ต้อง วิเคราะห์ตัวอย่างแล้ว กว่าจะกรองน้ำเสร็จเรียบร้อยก็ล่วงเข้าเวลาอาหาร กลางวันพอดี หลังอาหารกลางวันต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไปนอนเพราะ ตื่นกันแต่เช้ามีดแกมยังไม่ได้นอนหลังอาหารเช้าอีก ความม่งวงก็เลยมาเยือน อย่างที่ไม่เคยเป็น ซาคริยาอดประหลาดใจไม่ได้...ทำไมถึงได้ดวงมากมายนัก ...หรือว่าเจ้าหน้าที่บนเรือวางยานอนหลับไว้ก็ไม่รู้

เธอคิดอย่างแผลงๆ ก่อนจะหลับสนิทไปบนเตียงแคบๆ ที่นอนมาแล้ว หลายคืน

เย็นวันนั้นเรือเข้าจอดเทียบท่าเรือของเมืองวัคกะในเมืองเหนือสุดของ เกาะฮอกไกโด และเป็นเมืองเหนือสุดของประเทศญี่ปุ่นเช่นกัน หลังจาก ซาคริยาก้าวเท้าลงเหยียบพื้นแผ่นดิน เธอรู้สึกได้ถึงความรู้สึกโคลงเคลง ของพื้นที่เหยียบ

...เปล่า...ไม่ใช่แผ่นดินไหว และไม่ใช่เธอเกิดอาการหน้ามืดตาลาย คล้ายจะเป็นลม หากแต่เป็นอาการ 'เมาบก' ต่างหาก

ซาคริยาเคยเกิดอาการแบบนี้ครั้งหนึ่งเมื่อตอนไปออกเรือช่วงฝึกงาน ซึ่งอาการนี้เกิดจากการอยู่บนเรือนานจนชินกับความโคลงเคลงของเรือ

แล้วพามาเจอกับพื้นหนึ่งๆ ก็เลยต้องใช้เวลาปรับตัวอยู่นานกว่าจะชิน

"คุณลุงจะไปไหนกันคะ" ทาเอโกะตะโกนถามเจ้าหน้าที่บนเรือที่พากันเดินห่างออกไปจากเรือที่จอดเทียบท่า คุณลุงคนหนึ่งที่ยืนหันหน้าดีเพราะชอบมาคุยกับพวกเธอบ่อยๆ หันมายิ้มให้ก่อนจะตอบ

"ไปหาอะไรอร่อยๆ กินนะ ตรงโน้นมีร้านสะดวกซื้ออยู่" ว่าแล้วก็ชี้มือไปทางเบื้องหน้าที่กำลังเดินไป แต่สาวๆ ที่เพ่งมองตามมือของคุณลุงก็ยังไม่เห็นหัวแววของร้านสะดวกซื้อที่เอ่ยถึงแม้แต่นิด

"ก็ไกลอยู่" อาจารย์ทามุระที่มาหยุดยืนอยู่ข้างหลังบอก

"เดินตรงไปข้างหน้านั่น แล้วก็เลี้ยวซ้าย พอถึงไฟเขียวไฟแดงก็เลี้ยวขวา แล้วก็เดินตรงไปอีกประมาณสามร้อยเมตร จะเจอทางแยก พอมองไปทางขวาก็จะเห็นป้ายร้านค้า แล้วก็เดินต่อไปอีกประมาณสี่ร้อยเมตรจะเจอร้าน"

ฟังอาจารย์บอกเส้นทางสาวๆ ก็ทำหน้าเมื่อยกับการที่จะต้องเดินไปเสียแล้ว มองสบตากันไปสบตากันมาให้อาจารย์ทามุระหัวเราะ ก่อนจะตกลงใจกันว่า

"ไปก็ไป ดีกว่านั่งอยู่บนเรือเฉยๆ"

ซาคริยานั่นเองที่เป็นคนบอก เพราะเมืองเล็กๆ เหนือสุดของประเทศคงไม่มีร้านค้าใหญ่โตเหมือนเมืองใหญ่ ได้แต่หวังว่าร้านสะดวกซื้อจะมีอะไรพอประทังความอยากขนมของสาวๆ ได้บ้าง

"ไปโรงอาบน้ำสาธารณะกันดีกว่า เดินไปทางโน้น" อาจารย์ทามุระเสนอทางเลือกอีกข้อพลางชี้มือไปคนละด้านกับร้านสะดวกซื้อ

"อยู่ไม่ไกลเท่าไร" พออาบน้ำกันเสร็จก็ไปหาอะไรอร่อยๆ ทานกัน แล้วก็ดื่มกันเล็กน้อย ขากลับค่อยเดินไปที่ร้านสะดวกซื้อก็ได้ เพราะร้านที่จะไปดื่มอยู่ไม่ไกลจากกันเท่าไร"

เสียงตอบรับสนับสนุนดังมาอย่างไม่ขาดปากจากสาวๆ ทั้งหมด

ไม่เว้นแม้แต่ซาคริยา

...โรงอาบน้ำสาธารณะ

แรกๆ ที่มาถึงญี่ปุ่นซาคริยายอมรับว่าการแก้ผ้าแล้วไปอาบน้ำร่วมกับคนอื่นๆ ที่แม้จะเป็นผู้หญิงด้วยกันก็ตามที่นั่น เป็นอะไรที่ทำให้ใจลำบาก แต่หลังจากที่อยู่มาได้สักพัก เส้นห้ของออนเซ็นหรือบ่อน้ำร้อนก็ทำเอาเธอติดใจ พร้อมทั้งทำใจได้ด้วยว่า...สังขารเป็นของไม่เที่ยง หลังจากเห็นหุ่นคุณป้าคุณยายจนปลง ดังนั้นหากมีการจัดทริปไปลงออนเซ็นที่ไหน ซาคริยาเป็นต้องไปด้วยเสมอไม่เคยขาด

...ไม่ใช่โรครจิต เพียงแค่...เข้าเมืองตาหลิ่วก็ต้องหลิ่วตาตาม...
เท่านั้นเอง

สี่สาวสะพายกระเป๋าที่ใส่อุปกรณ์อาบน้ำและผ้าขนหนูเดินลงมาสวมทับกับอาจารย์ที่ยืนรออยู่กับหนุ่มๆ อีกสี่คนบนท่าเรือด้วยความแปลกใจ

"มาร์คไปด้วยหรือคะ"

...ทำไมไม่ถามยามาตะ ไช้ได้ ซาซากิด้วยน้ำ

ซาคริยาคิดอย่างขบขันแกมสงสารชายหนุ่มผู้ถูกลืมทั้งหมด

"ไปด้วยครับ อยากอาบน้ำสบายๆ บ้าง เห็นว่าห้องอาบน้ำที่นี่กว้างมาก"

มาร์คตอบพร้อมกับเริ่มออกเดิน

"แล้วหลังจากนั้นจะไปทานข้าวกับดื่มด้วยกันหรือเปล่าคะ" มาริโกะถามอย่างมีความหวัง ซึ่งคำตอบของมาร์คก็ไม่ทำให้สาวฯ ผิดหวัง

"ไปแน่นอนครับ"

"ดีจังเลย"

ไม่ต้องให้เตาซาคริยาก็รู้ว่าแผนผังการนั่งดื่มคินนี้จะเป็นอย่างไร

...นายซามูไรตาฟ้าเป็นไข่แดงอีกตามเคย

โรงอาบน้ำสาธารณะที่อาจารย์ทามุระพามาที่นี่ใหญ่กว่าที่ซาคริยากาคิดไว้มาก ห้องอาบน้ำแยกออกเป็นห้องหญิงชาย ด้านนอกมีโตะญี่ปุ่นหลายตัวตั้งไว้สำหรับคนนั่งรอ รวมทั้งยังมีของขบเคี้ยวไว้ขายอีกด้วย คนทั้งหมดแยกกันเข้าไปยังห้องอาบน้ำแต่ละฝั่ง โดยนัดแนะว่าอีกสี่สิบห้านาทีค่อยออกมาเจอกัน พอเข้าไปถึงข้างใน ซาคริยากิจัดการปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกแล้วเดินเข้าไปยังห้องอาบน้ำที่เป็นฝักบัวก่อน อาบน้ำขัดสกินวีรรมแบบที่นานกว่าปกติ แต่ก็ยังเร็วกว่าสาว ๆ ชาวญี่ปุ่น เธอเดินไปแช่ในบ่อน้ำร้อนขนาดใหญ่ต่อ โรงอาบน้ำแห่งนี้มีบ่อน้ำร้อนหลากหลายแบบ อย่างเช่นบ่อน้ำร้อนที่มีกระแสไฟฟ้าอ่อน ๆ คอยกระตุ้นปลายประสาท ลงไปแล้วเหมือนกำลังถูกไฟดูดอยู่นิด ๆ ตลอดเวลา ทำให้ซาคริยาผละลุกไปลงบ่อน้ำร้อนอันต่อไปที่มีน้ำพุ่งออกมาสำหรับนวดตัว เดินขึ้นบ่อโน้นลงบ่อนี้ แล้วยังเดินออกไปลงบ่อด้านนอกตัวอาคารจนพอใจและร้อนได้ที่จนเกือบจะหน้ามืด ซาคริยาก็โบกมือให้สามสาวที่ยังรำเริงแช่อยู่ในบ่อนวดเป็นเชิงลาแล้วเดินไปล้างตัวด้วยน้ำฝักบัวอีกรอบ ก่อนแต่งเนื้อแต่งตัวแล้วเดินออกไปรอทุกคนที่ด้านนอกห้องอาบน้ำอย่างสบายตัว

ซาคริยาเดินตรงรี่ไปยังร้านขายขนมขบเคี้ยวโดยไม่เหลียวมองอะไรทั้งสิ้น เพราะตู้ไอศกรีมที่ตั้งวางเด่นอยู่ในร้านเป็นสิ่งที่เธอเล็งเอาไว้ตั้งแต่เข้ามาถึงแล้ว จัดการซื้อไอศกรีมรสชาเขียวมายืนกินหนึ่งแท่ง ก่อนจะสอดส่ายสายตาคาหาที่นั่งรอ เพราะยังมีเวลาอีกราวสิบห้านาทีกว่าจะถึงเวลานัดหมาย แล้วสายตาชน ๆ ก็ไปปะทะเข้ากับร่างสูงที่นั่งหลังพิงผนังอยู่บนเบาะรองนั่งหน้าโตะญี่ปุ่นมุมห้อง

มาร์คจ้องมองซาคริยาอยู่นานแล้ว นับตั้งแต่ตอนที่เธอก้าวเท้าออกจากห้องอาบน้ำ มองแล้วก็เห็นชัดว่าเป่าสายตาอันดับแรกหลังจากออกมาของเธอคืออะไร เห็น... แล้วก็ผลอหิวเราะอย่างเอ็นดู เขาก็มั่วให้ยามเมื่อเธอเห็นเขาแล้ว นามิลูกโตสะบัดหน้าหนีคล้ายกับไม่สบอารมณ์

อะไรสักอย่าง ก่อนจะหันกลับมาแล้วเดินตุ้มๆ มานั่งลงบนเบาะรองนั่งอีกฟากหนึ่งของโต๊ะตรงข้ามกับเขา

"คนอื่นยังไม่เสร็จหรือ" ซาคริยามหลังจากที่จัดการกับไอศกรีมในมือจนหมดแท่งไปอย่างรวดเร็ว เขาสายหน้าเป็นคำตอบ "ทำไมเสร็จเร็วล่ะ"

"คุณก็เสร็จเร็วเหมือนกันนะครับ"

"ก็อาบน้ำเสร็จแล้ว ไม่อยากแช่นานๆ เดี่ยวตัวเปียๆ" เธอตอบพร้อมก้มบ๊ักไหล่ สายตาเริ่มสอดส่ายหาของกินอันดับต่อไป

"ผมก็เหมือนกัน ไม่อยากแช่นานๆ เดี่ยวตัวเปียๆ" เขาตอบเลียนแบบเธอด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ซาคริยาหันกลับมามองตาเขียว

"ไม่ต้องมาเลียนแบบเลย อย่างนายต้องแช่สักสามวันตัวถึงจะเปียได้"

เขาหัวเราะอย่างขบขันกับคำพูดนั้น ซาคริยามองค้อนก่อนจะคว้ากระบี่ตักแล้วเดินแกมวิ่งไปยังร้านขายขนมอีกครั้ง ก่อนจะเดินกลับมาพร้อมกับขวดแก้วบรรจุนมสีชาสองขวด เธอวางขวดหนึ่งลงตรงหน้าเขา

"เอาไป ตอบแทนคราวก่อนที่ให้ซากระป๋องมา จะได้ไม่ต้องมีบุญคุณติดค้างกัน"

เธอบอกแล้วเปิดฝายกขวดนมขึ้นดื่มโดยไม่สนใจเขาอีก มาร์คเอ่ยขอบคุณเบาๆ ตีมนมจนหมดขวดหนุ่มๆ อีกสามคนรวมทั้งอาจารย์ทามุระก็พากันเดินออกมาสมทบจากห้องอาบน้ำ จึงทำให้การสนทนาระหว่างคนสองคนต้องหยุดไปโดยปริยาย

ร้านอาหารที่อาจารย์ทามุระพาลูกศิษย์ทั้งหมดมาฝากท้องในมื้อค่ำและฝากความมีสติไว้เป็นร้านตีมเหล้าสไตล์ญี่ปุ่น บรรยากาศดีด้วยแสงสลัวเลือนราง ซาคริยาหนักกินอาหารและกับแกล้มมากกว่าจะหันน้ำเหมือนอย่างคนอื่นๆ อีกทั้งยังหนักฟังมากกว่าพูด เพราะกลัวขาดตอนในการกินนั่นเอง และแน่นอน...ไม่ต้องหันไปมองเลยเธอก็รู้ได้ว่าซามูไรตาฟ้า

ที่นั่งเป็นไขแดงกลางวงสาว ๆ ที่ขนาบข้างสองคน กับนั่งฝั่งตรงข้ามอีกคน จะอิมหมีพื้มันขนาดไหน เพราะจานอาหารของเขาไม่เคยว่าง และ แก้วเครื่องดื่มก็ไม่เคยพร่องอีกเช่นกัน ทว่าดื่มมากขนาดนั้นก็ยังไม่เห็น ทำที่เมามายของชายหนุ่มเลยสักนิด ผิดกับสาว ๆ ที่หนักไปทางรินเหล้า เติมให้ชาบูโรหนุ่มกับอาจารย์กลับมาแดงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์กันทุกคน

จบจนเวลาล่วงเลยเข้าเที่ยงคืนกว่า ๆ งานเลี้ยงจึงเลิกราด้วยขวดเบียร์ เกือบสองโหล และเหล้าญี่ปุ่นขวดใหญ่อีกหนึ่งขวด พร้อมกับอาการเมา จนไม่อาจนั่งตัวตรงได้ของคนเกือบทั้งหมด รวมทั้งชาคริยาที่ต้องนั่งเอนตัว ไปข้างหลัง เปลา...ไม่ใช่เพราะเมาเหล้า หากจะให้เรียกว่าเมา...คงจะเป็น 'เมากับ' มากกว่า เพราะอาหารที่เห็นหมดเกลี้ยงอยู่นั้นเป็นฝีมือเธอเกือบ ึ่งนั้น

"ไป ไป กลับกัน" อาจารย์ทามุระร้องบอกเด็ก ๆ หลังจากเดินไป จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

"เดินกันไหวหรือเปล่า" อาจารย์อดถามเด็ก ๆ ไม่ได้ เมื่อเห็น ต่างคนต่างเดินแบบต้องกอดประคองกันออกจากร้าน "แล้วแบบนี้จะไป ซื้ของที่ร้านสะดวกซื้อได้หรืือนี้"

มองสภาพแล้วแค่เดินกลับเรือได้โดยไม่ต้องมีใครแบกใครก็เก่งมาก แล้ว

"ปายหวายค่า อาจานนน ซาบายอยู่แล้วว" อาเคมิพูดเสียงยานคาง ภาพเบื้องหน้าพร่า ๆ มัว ๆ หากก็ยังไม่พอเดินได้ แถมยังกอดประคองเพื่อน เอาไว้อีกข้าง

"แต่อาจารย์ว่าไม่ไหว กลับเรือกันดีกว่า" อาจารย์ทามุระส่ายหัว มองภาพเด็ก ๆ แล้วก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้คิดจะตำหนิ หรือว่ากล่าวอะไร เพราะตอนหนุ่ม ๆ อาจารย์ก็เมาหัวราน้ำอย่างนี้เหมือนกัน

"ไม่เอา หนูจะกินซึ้อกโกแลต ไม่ได้กินมาตั้งหลายวันแล้ว จะกินจจจ"

ทาเอโกะไวยวาย เพราะว่าขนมโปรดหรือก็คือช็อกโกแลตที่ขนมามากมาย นั้นเธอและเพื่อนๆ ช่วยกันกวาดจนเกลี้ยงเร็วไปตั้งแต่สามวันแรกแล้ว

"หนูจะปายยย" มาริโกะสับสนุน ซาคริยามองภาพต่างๆ ด้วยรอยยิ้มสนุกสนานที่มีมากกว่าทุกที่ เนื่องเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่เติมเข้าไป นิดหน่อยเมื่อตอนหัวค่ำ

"หนูจะกินช็อกโกแลต"

"จะกินไอติมด้วย"

"ขนมเค้กๆๆ อยากกินขนมเค้ก"

สามสาวประสานเสียงให้อาจารย์ทามุระและซาคริยาต้อนรับหนวกหูกัน สองคน เพราะหนูๆ สามคนเดินกอดคอกันล่วงหน้าไปก่อนแล้ว โดยมี มาร์คเดินตามคอยระวังอยู่ข้างหลัง ทั้งๆ ที่มาร์คเป็นคนที่ดื่มมากที่สุด เพราะมีสาวๆ คอยรินให้อยู่ไม่ขาด หากเขาก็ดูเหมือนจะเป็นคนที่เมาน้อยที่สุดในกลุ่มสี่หนุ่มที่เดินอยู่ข้างหน้า

"เตี้ยวหนูไปซื้อให้คะ" ซาคริยายกมือชนอาสา

"จะไปคนเดียวหรือ" อาจารย์อดห่วงไม่ได้ หนึ่งในเพราะไม่ใช่ถิ่นคุ้นเคย และสองคือมันตึกมากแล้ว "ไม่ต้องไปหรอก พวกคุณก็ไม่ต้องกินกันแล้ว ตึกแล้ว กลับไปถึงเรือก็หมดแรง หัวถึงหมอนหลับกันเป็นตายแน่ๆ เมาแบบนี้"

อาจารย์ปราม แต่สามสาวที่เมาได้ที่ก็องแงไม่ยอมพั่ง ซาคริยาเลย ตัดบทย่างเริ่มรำคาญขึ้นมานิดๆ

"หนูไปเองคะอาจารย์ ไม่มีปัญหาหรอกคะ หนูเอามือถือไปด้วย ถ้ามีอะไรเตี้ยวโทรขอความช่วยเหลือเองคะ ร้านก็เห็นอยู่ลิบๆ นั้นแล้ว อาจารย์ล่วงหน้าไปก่อนเลยคะ หนูซื้อเสร็จแล้วจะวิ่งตามไป อาจะทัน พวกอาจารย์ก่อนถึงเรือด้วยก็ได้"

พูดรวดเดียวจบแล้วไม่รอพั่งเสียงค่านหรือสับสนุน ซาคริยาก็

ออกวิ่งไปยังร้านค้าที่เห็นป้ายสว่างอยู่ลิบๆ ทางซ้ายมือทันที

ร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงมีของน่าสนใจเกินกว่าที่ ซาคริยาคาดไว้ ดังนั้นกว่าจะเลือกซื้อช็อกโกแลตให้ทาเอโกะ ไอศกรีม รสตรอเบอร์รี่ให้มาริโกะ ซีสเค้กให้อาเคมิ รวมทั้งขนมของตัวเอง และ ไม่ลืมซื้อขนมของกินเล่นไปฝากคนอื่นๆ บนเรือเรียบร้อย ซาคริยา ก็ใช้เวลาไปพอสมควร ก่อนจะเดินออกจากร้านค้าพร้อมด้วยถุงขนม เต็มมือ

เดินย่ำมาถึงขนมในมือไปได้ไม่เท่าไรก็เลื้อยไปเห็นร่างสูงเดิน ก้มหน้าก้มตาจำพรวดมาทางนี้ เธอขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

...ซามูไรตาฟ้ามาซื้ออะไร

สงสัยจะมัวแต่ก้มมองทาง เขาเลยมองไม่เห็นที่กำลังเดินผ่านเธอไป ซาคริยาก็คงไม่ได้เรียกให้เขาหยุด ด้วยเพราะนึกว่าชายหนุ่มคงจะรีบไป ซื้ออะไรเร่งด่วนที่ไม่อยากบอกหากว่าเธอจะเรียกถาม ซาคริยาเลยออกเดิน ต่ออย่างสบายอารมณ์โดยไม่สนใจเขาอีก หากร่างสูงของคนที่ก้าวเดิน เร็วๆ ไปอีกทางกลับชะงักก็ ด้วยนึกคิดว่าเมื่อครูเดินผ่านใครบางคนที ความรู้สึกคั่นๆ อยู่ในใจ มาร์คหันหลังกลับไปเพ่งมองร่างบางนั้นอีกครั้ง ดวงตาที่มัวไปนิดเพราะฤทธิ์เบียร์คอนโหลกับเหล้าญี่ปุ่นอีกหลายแก้ว ที่กรอกเข้าปากทำให้เขาต้องตั้งใจมองอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะรู้ว่าใช่แน่แล้ว คนที่เขาตามมาด้วยความหวังใยมาร์คจึงสาวเท้าเร็วๆ เดินตรงไปหาเธอทันที

"ซาคริยา ซาคริยา"

เสียงร้องเรียกหยุดฝีเท้าที่กำลังก้าวให้ชะงัก เธอหันไปมองคนเรียก ที่เดินเข้ามาใกล้อย่างประหลาดใจ

"ลืมเอากระเป๋าตั้งค์มาเธอ" เธอถาม และเขาก็ทำหน้างงๆ กับ

คำถามนั้น

"ทำไม..."

"ทำไมไม่รู้นะเธอ ก็คนมันเก่ง" เธอยิ้มอย่างภาคภูมิใจ หากเขากลับ
สายหัวปฏิเสธ

"ไม่ใช่ ทำไมไม่เรียกผม แล้วทำไมถึงคิดว่าผมลืมหักกระเป๋าดังค์"

"อ้าว ไม่ใช่หรือ ก็เห็นเดินจ้ำพรวดๆ นึกว่าจะรีบไปซื้ออะไร แล้ว
พอเห็นเดินย้อนกลับมาก็นึกว่าลืมหักกระเป๋าดังค์"

เขาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจกับข้อสันนิษฐานของเธอ "ไม่ใช่ครับ ผม
มาตามคุณนั่นล่ะ เห็นหายไปนาน นึกว่าเป็นอะไรไป"

"เปล่า สวยดี มาซื้อขนม" เธอตอบหน้าตาเฉย แถมยังยกถุงขนม
ให้เขาดูเป็นการยืนยัน "อุตุสำหรับมาตาม ขอบคุณนะ"

ดูเหมือนฤทธิ์เปียร์สองแก้วที่เธอกินเข้าไปจะทำให้ทะเลวันนี้เงียบสงบ
เขายิ้มรับรอยยิ้มกว้างขวางของเธอ

"ไม่เป็นไรครับ"

"แล้วไม่ซื้ออะไรหรือ จะซื้ออะไรหรือเปล่า นี่ซื้อกาแฟแบบที่ฮายาโตะ
ชอบมาฝากด้วยนะ"

...อยากให้เธอกินเปียร์แค่สองแก้วอย่างนี้ทุกวันเลย

มาร์คคิดกับตัวเองในใจ หุ่ยยิ้มไม่ได้เลยกับความใจดีของเธอที่ไม่ค่อย
มีให้เห็นบ่อยนัก

"ขอบคุณมาก ผมช่วยถือนะ" เขาบอกแล้วเอื้อมมือหยิบถุงขนาดใหญ่
ที่ใส่ขนมไว้เต็มในมือเธอมาถือไว้ แล้วยังไม่ลืมที่จะช่วยถือกระเป๋าสี
อุปกรณ์อาบน้ำที่เธอสะพายเอาไว้ให้ด้วย ซึ่งเธอก็ปล่อยให้เขาถือแต่โดยดี
เพราะไม่รู้จะขัดไปทำไมให้ลำบากตัวเอง

เดินกันไปเงียบๆ ท่ามกลางความมืดสนิทบนถนนที่ไร้ผู้คนและ
เสียงรบกวน มีเพียงแค่แสงดาวพรราวฟ้าคอยส่องให้เห็นทาง บรรยากาศ

โรแมนติกจนมาร์ครู้สึกถึงความหวานที่ค่อยๆ ผ่านเข้ามาเจอในหัวใจ หากเสียงจามสนั่นจากหญิงสาวที่เดินเคียงข้างกลับทำลายบรรยากาศซึ่งๆ เสียหมดสิ้น เขาก็มองคนข้างตัวอย่างห่วงใย

"หนาวหรือครับชา"

แม้จะเป็นหน้าร้อน แต่หน้าร้อนของเมืองเหนือสุดของญี่ปุ่นก็ยังไม่ทิ้งความหนาวฝากเอาไว้ในยามค่ำคืน เสื้อยืดแขนสั้นสีฟ้าตัวเดียวที่ชาคริยาใส่จึงไม่พอที่จะให้ความอบอุ่นอะไรได้

"อืม หนาว อากาศยังกะหน้าหนาวเมืองไทย หน้าร้อนอะไรเนี่ย" เธอบ่นออกมา สองมือยกขึ้นกอดอกบรรเทาความหนาวจากลมเย็นที่พัดผ่าน มาร์ควางของต่างๆ ที่ถือไว้ลงกับพื้นแล้วถอดเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายสก๊อตสีน้ำเงินออกยื่นส่งให้หญิงสาวที่ยืนมองการกระทำเขาอย่างงงๆ

"ถ้าไม่รังเกียจใส่ไว้ดีกว่านะครับ เดี่ยวไม่สบายไปละแยะเลย"

ชาคริยามองเสื้อในมือชายหนุ่มอย่างขังใจ นึกอยากจะแก้มองตอบว่า รังเกียจแล้วเม็นใส่ หากความจริงใจในดวงตาสีฟ้าที่ต้องกระทบแสงดาว ทำให้คำตอบกวนๆ ไม่หลุดออกจากปาก นอกจากเอื้อมมือไปรับเสื้อตัวนั้น มาใส่ทับราวกับเด็กว่าง่าย

...หน้าแปลก...เสื้อเชิ้ตตัวบาง แต่ทำไมทำให้รู้สึก 'อุ่น' ได้ขนาดนี้

มาร์คลอบถนหายใจที่ไม่เห็นท่าที่ชัดเจนหรือไวววายของเธอ เขาก็ลงหยิบข้าวของต่างๆ มาถือแล้วออกเดิน

"ไม่หนาวเหรอ" เธอถามออกมาเบาๆ อย่างเป็นทางการเมื่อเห็นว่าเขามีเพียงเสื้อยืดแขนกุดโครว์กล้ำสีขาวยาวๆ เพียงตัวเดียว

"ไม่ครับ ไม่หนาว แค่นี้เอง เท่านั้นเอง คุณอยู่เมืองร้อนยังไม่ชินกับความหนาวเท่าไร ผมอยู่ฮอกไกโดมาหลายปี...ปีนี้ที่เจ็ดได้ ชินแล้วครับ"

เขาตอบด้วยรอยยิ้ม นึกปลื้มใจว่าอย่างน้อยเธอก็ยังห่วงใย เรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์มองเห็นอยู่ไกลๆ ตรงเบื้องหน้า หากเป็นครั้งแรกที่มาร์ค

นี่ก็อยากให้ทางข้างหน้าทอดยาวให้ไกลออกไปอีก ทางที่ยาวไกล... แต่ถ้ามีเธอเคียงข้างไปแบบนี้ มันคงจะดีไม่น้อยเหมือนกัน

•
บทที่
8

กลับจากออกเรือเก็บตัวอย่างช่วงฤดูร้อนมาได้สองอาทิตย์กว่าแล้ว และเป็นสองอาทิตย์กว่าที่ซาคริยาไม่ได้เจอเพื่อนข้างห้องเลย เพราะอาทิตย์แรกที่เขาหายหน้าไปมีสายมารายงานพร้อมกับบ่นออดๆ เกือบทุกวันว่าเขายุ่งกับการจัดการกับตัวอย่างที่ไปเก็บมา จนไม่มีเวลาไปทำงานพิเศษ คินวันศุกร์กับเสาร์ที่บาร์ในตัวเมือง ทำสาวๆ ถึงกับรอเก้อไปตามๆ กัน ส่วนอาทิตย์ที่สองมาร์คกลับบ้านเกิดที่เกาะทางใต้ เธอรู้โดยที่สายไม่ต้องรายงาน เพราะซามูไรหนุ่มมาเคาะประตูห้องบอกด้วยตัวเอง

คินวันอาทิตย์ของสัปดาห์ที่แล้ว เสียงกอดอดดั่งปลุกเธอให้ลุกออกจากหน้าจอทีวีที่กำลังฉายการ์ตูนเรื่องโปรดที่มีตัวเอกเป็นโจรสลัด หลังจากส่องดูกับตาแมวแล้วว่าคนที่มารบกวนความบันเทิงไม่ใช่คนแปลกหน้า เธอก็เปิดประตูห้องออกไป ร่างสูงของซามูไรตาฟ้ายื่นรออยู่หน้าห้อง เธอเลิกคิ้วเป็นเชิงถามเมื่อไม่เห็นเขาพูดอะไร มีโอใหญ่พลันยื่นออกมาตรงหน้าพร้อมกับพวงกุญแจจักรยานวางอยู่บนนั้น

'พรุ่งนี้ผมจะกลับบ้าน เอาจักรยานผมไว้ใช้นะครับ'

'จะดีหรือ' เธอแก้มองตามมารยาท แต่วางแผนจะปั่นจักรยานไป

กินแมคฯ ในวันพรุ่งนี้เรียบร้อยแล้ว ซามูไรตาฟ้ายิ้มให้จนตาสีฟ้าสด
สว่างไสว

'ดีครับ ให้คุณเอาไปใช้ดีกว่าจอดไว้เฉยๆ ล้อตาพวกหัวขโมย'

คำพูดเขาแทงใจเธอดังปึก หลังจากที่พยายามทำใจลึ้มๆ ว่าจักรยาน
หายไปแล้วสองคัน ก็ดันมีคนมาสะกิดแผลให้เจ็บๆ คันๆ อีกจนได้ และ
เขาก็คงจะรู้ว่าปรอทอารมณ์เธอเริ่มพุ่งอีกแล้ว รอยยิ้มอ่อนๆ แบบรู้ตัวว่า
พูดผิดไปจึงถูกส่งมา

'เอาไว้ใช้เถอะนะครับ ผมขอรับรอง'

'ก็ได้' เธอตอบอย่างไว้เชิง ก่อนจะเอื้อมไปหยิบกุญแจในมือเขา
มาเก็บไว้

'แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่หรือ'

เขายิ้มราวกับโล่งอก เหมือนกลัวว่าเธอจะไม่ถามถึงอย่างไรอย่างนั้น

'อาทิตย์หนึ่งครับ กลับมาเย็นวันอาทิตย์หน้าครับ'

'แล้วจักรยานจะคืนให้ยังไง'

'กลับมาถึงแล้วผมจะเคาะห้องบอกครับ'

เธอพยักหน้ารับ ทำท่าจะปิดประตูเพราะหมดเรื่องคุย ทั้งการ์ตูน
เรื่องโปรดกำลังเล่นอย่างไม่รอกอยู่ในจอโทรทัศน์ หากรอยบางอย่าง
ในดวงตาสีฟ้าสดก็ทำเธอปิดประตูไปโดยไม่กล่าวอะไรสักคำไม่ได้

'เดินทางโดยปลอดภัยนะ'

ดูเหมือนเขาจะรอคำนั้นของเธออยู่ เพราะเพียงพูดออกไปแค่นั้น
รอยยิ้มกว้างก็เต็มเต็มดวงหน้าคม และเมื่อเขายิ้ม เธอก็ยิ่งตระหนักชัด

...ไม่แปลกเลยที่สาวๆ จะหลงเป็นแฟนคลับของเขาไปหลายคน

วันนี้แล้วที่มาร์คจะกลับมาจากบ้านที่เกาะใต้ นำแปลกเหมือนกันที่
ชาคริยาต้องรีบกลับจากการซื้อปิ้งมานั่งรอเขาที่บ้านตั้งแต่บ่ายแก่ๆ

...ไม่สิ ไม่ได้รอ แต่ข้อปึงตั้งตั้งแต่เข้าต่อน้ำงเปิด เดินเกือบหกชั่วโมง
มันก็เหนื่อยจนอยากจะกลับมาพักที่บ้านแค่นั้นเอง

เธอปฏิเสธกับตัวเอง แต่หูก็คอยฟังเสียงตลอดเวลาว่าเมื่อไหร่
คนข้างห้องจะกลับมาเสียที จนการ์ตูนเจ้าประจำที่ติดตามดูทุกอาทิตย์
กำลังร้องเพลงนำจะเริ่มฉาย เสียงกตอดกตั้งขึ้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจ
หากซากริยากี่วิ่งพรวดเดียวไปถึงประตูทันที เปิดประตูออกไปหลังจาก
มองจนแน่ใจแล้วว่าเป็นเขาไม่ใช่เซลส์มาขายของ รอยยิ้มกว้างบนใบหน้า
ชวนมองของคนที่ยืนอยู่หน้าประตูก็ทำให้เธอต้องยิ้มตาม ไม่ได้เจอกันมา
หนึ่งสัปดาห์ ดูเหมือนผิวขาวจะคล้ำแดดลงไปอย่างเห็นได้ชัด

"ทะโดมะ"*

"โอคาเอรินาไซ"**

ซากริยาพูดตอบรับเขาไปอย่างลึ้มตัว มาเน็กได้ก็ตอนที่เห็นรอยยิ้ม
ซึ่งกว้างอยู่แล้วกว้างขึ้นไปอีก หน้าเธอก็เริ่มร้อนๆ อย่งไรพิกล

...ก็พูดตอบรับการกลับมาของเธออย่างกับเป็นอะไรกันมากกว่า
แค่เพียงเพื่อนข้างห้อง

...ไม่น่า เพื่อนกันเขาก็พูดอย่างนี้เหมือนกัน อย่งน้องๆ ที่แล็บ
ก็ยังพูดกันนอกบ่อย

สองเสียงโต้แย้งกันเองในใจ ในที่สุดซากริยาก็ตัดความขัดแย้งไร้สาระ
นั้นให้ละลายหายไป แล้วหันไปสนใจกับกล่องขนมหลายสวยที่ถูกยื่นออกมา
ตรงหน้าแทน

"ของฝากครับ" เขาบอกพลางส่งขนมของฝากมาให้ ซากริยารับไว้
ไม่เกีย่งนอน

"นี่กุญแจรถ ขอขอบคุณมาก ทั้งเรื่องรถทั้งของฝาก" เธอส่งกุญแจรถ

* ทะโดมะ (Tadaima) แปลว่ากลับมาแล้ว คนที่เพิ่งกลับมาถึงจะเป็นคนพูดตอนกลับมาถึงบ้านแล้ว

** โอคาเอรินาไซ (Okainerinasai) แปลว่าขอต้อนรับการกลับมา คนที่อยู่บ้านจะเป็นฝ่ายพูดต้อนรับ

คืนให้เขา มาร์ครับมาถือไว้แล้วต่างคนก็ต่างเจียบ หากยังไม่ทิ้งคำลา และคำไล่จากปากของคนทั้งคู่ จนในที่สุดมาร์คก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาก่อน

"ทานข้าวเย็นหรือยังครับ ไปทานด้วยกันมั๊ย"

นัยน์ตาโตของหญิงสาวเงยมองเขาอย่างไม่แน่ใจ มาร์คยิ้มก่อนจะ พักพืดไปยังร้านโชบะข้างๆ อพาร์ทเมนต์

"ร้านโชบะตรงนี่เอง ไปด้วยกันนะครับ"

"แต่..."

รอยยิ้มบนหน้าคมซึกเริ่มจาง เมื่อพบว่าในดวงตาคู่สวยของหญิงสาว กำลังฉายรอยลั้งเล

"หากว่ารังเกียจ..."

น้ำเสียงซึกเริ่มจะน้อยใจ ซาคริยาเลยต้องรีบปฏิเสธก่อนที่คนตัวโต แถมหัวก็ยังไม่ลั่นจะน้อยใจมากไปกว่านี้

"ไม่ใช่ว่ารังเกียจ แต่การตุ๋นกำลังฉายอยู่ อีกสักครึ่งชั่วโมงได้มั๊ย เตี๋ยวดูเสร็จแล้วจะไปเคาะห้องเรียก"

รอยยิ้มกลับมาแต่งแต้มหน้าคมอีกครั้ง เขารับคำเบาๆ ก่อนจะเป็นฝ่ายปิดประตูห้องให้หญิงสาวเองอย่างเบามือ

...น่าแปลก นับวัน...นามิ...คลิ่นข้างห้องยิ่งวิ้งพัดเข้ามาโถมหัวใจเขา ให้สั่นไหวได้มากขึ้นทุกที

ฤดูใบไม้ร่วงของฮอกไกโดล่องผ่านเข้ามาแล้วผ่านออกไปอย่างรวดเร็วจนซาคริยาไม่รู้ตัว ด้วยมัวแต่คร่ำเคร่งอยู่กับการวิเคราะห์ตัวอย่าง ที่มีมากมายจนเธอไม่อยากจะนับ พอเงยหน้าออกจากห้องทดลอง หลังจากกวาดวิเคราะห์ตัวอย่างน้ำทั้งหมดที่มีเรียบร้อย ใบไม้สีแดง ใบสุดท้ายก็ร่วงลงมาจากต้นพร้อมๆ กับลมหนาวที่ทวีความหนาวรุนแรง จนไม่น่าเชื่อว่าเป็นเพียงแค่ปลายฤดูใบไม้ร่วงไม่ใช่หน้าหนาวอย่างที่

อากาศหนาวจัดกำลังเป็น

"มันแดงแล้วก็ร่วงเร็ว" ซาคริยาบ่นเป็นรอบที่ลืบทับเด็กสาวๆ ในليب
ตอนกำลังนั่งจิบน้ำชาช่วงบ่ายหลังจากที่ห่างหายไปเพราะการทำแล็บ

"ไปไม่แดงแล้วก็ร่วงเป็นปกตินะซางัง" ทาเอโกะบอกหลังจากหยิบ
ขนมหวานไส้ถั่วแดงขึ้นทาน

"ปกติที่ชิโกกุกว่ามันจะเปลี่ยนสีกว่าจะร่วงก็เข้ากลางจนเกือบๆ
จะปลายเดือนธันวาคมโน่นแหละ"

เธอบอก ไปไม่เปลี่ยนสีของเมืองที่เคยอยู่มันช้ากว่าที่นี้เดือนครึ่ง
เกือบสองเดือนได้ เพราะอย่างนั้นจึงไม่แปลกเลยที่เธอจะพลาดมันไป
อย่างน่าเสียดายเพราะความชะล่าใจ

"ก็ทางใต้หนาวช้ากว่านี่ซางัง" อาเคมิบอก ไม่รู้สิกร่วมเสียดายไปกับ
หญิงสาวด้วย เพราะไปไม่เปลี่ยนสีสำหรับเธอนั้นเป็นเรื่องปกติที่เห็นได้ทุกปี
ไม่มีความน่าตื่นเต้นมากอะไรขนาดนั้น

"ไว้รอดูปีหน้าก็ได้ คราวนี้จะไม่ยอมพลาดอีกแน่ อ้อ เย็นวันจันทร์หน้า
ว่างมั๊ย จะทำอาหารไทยเลี้ยง"

คำถามนั้นจุดประกายตาแวววาวจากสาว ๆ ทั้งสามคน

"จริงหรือซางัง ซางังจะทำอาหารไทยให้กินจริงๆ หรือ" มารีโกะ
ถามย้ำให้แน่ใจ ซาคริยาพยักหน้ารับ

"จริงสิ จะทำให้กินฉลองวิเคราะห้ตัวอย่างเช็ตแรกเสร็จ ว่าแต่
กินเผ็ดกันได้ไหมมั๊ย"

"เราสองคนกินได้นะซางัง แต่ว่ามารีโกะกินเผ็ดไม่ได้เลย" ทาเอโกะ
บอกโดยมีอาเคมิพยักหน้ารับ

"อย่างนี้ก็อดกินอาหารไทยนะสิ" มารีโกะพูดเสียงอ่อยอย่างเสียใจ
ซาคริยาหัวเราะเบาๆ

...คนญี่ปุ่นนี่นึกว่าอาหารไทยมีแต่เผ็ดๆ อย่างเดียวหรือไงนะ

"เดี่ยวทำอาหารที่ไม่เผ็ดให้สักอย่างสองอย่างแล้วกัน ส่วนพวกเผ็ดๆ จะทำให้ไม่เผ็ดมาก ถ้ากินแบบเผ็ดคนไทยนะ ตาย...ตายแน่ๆ ตายยกเล็บ"

ซาคริยาจบคำพูดด้วยเสียงหัวเราะเขย่าขวัญราวกับกำลังวางแผน ก่อการร้ายฆ่าข้ามชาติอย่างไรอย่างนั้น สามสาวหันมองสบตากันเอง ซักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าอาทิตย์หน้าจะสามารถมีชีวิตรอดผ่านพ้นไปถึง วันอังคารได้หรือไม่

เย็นวันอาทิตย์ซาคริยาเดินไปกดออกดเรียกคนข้างห้องหลังจากส่องดู แน่แล้วว่าเขาไม่ได้ออกไปไหน เพราะรถจักรยานสีฟ้าคันเก่ายังจอดอยู่ หน้าห้อง รอเพียงครู่เดียวมาร์คก็เดินมาเปิดประตู รอยยิ้มกว้างฉายชัด บนหน้าคมเมื่อเห็นว่าคนที่ยืนรอคือใคร

"มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ"

เจอคำถามของซามูไรตาฟ้าเข้าให้ ซาคริยาก็อดค้อนใส่ไม่ได้ "ทำอาหารไทยมาให้กิน"

เธอยกจานในมือให้เขาดู ปลาโทหรือเรียกได้ว่าปลากะพงของไทย ขนาดกำลังพอดีนอนไว้วิญญูณอยู่กลางจานพร้อมด้วยเครื่องปรุงหลาย ชนิด เขาเงยมองหน้าเธอราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่ได้รับฟัง

"อะไรนะครับ"

"อาหารไทย กินมัย อย่าซักช้า เดี่ยวเปลี่ยนใจ"

"กินครับกิน แล้ว..."

"กินห้องนายนั่นละ" เธอสั่งด้วยมาดจอมบงการ ซึ่งเขาเองก็ไม่อยากขัดอะไร เลยเบี่ยงตัวหลบให้เธอเดินเข้าไปในห้องแต่โดยดี พร้อมกับนึกโล่งใจที่เมื่อเช้าเกิดขยันทำความสะอาดห้องเรียบร้อยแล้ว

"โห ห้องน่าอยู่มาก"

ตาโตกวาดมองรอบกายอย่างสนใจใคร่รู้ ผังห้องเหมือนกับห้องเธอ

อย่างกับแกะ ที่เมื่อเดินผ่านประตูเข้าไปก็เจอห้องอาบน้ำที่แยกออกจากห้องสุขาต่างหาก ส่วนห้องกลางถูกจัดเป็นห้องครัวที่มีอุปกรณ์ทำครัวพร้อมสรรพ ด้านในสุดเป็นห้องนอนที่รวมห้องนั่งเล่นสารพัดประโยชน์เข้าไว้ด้วยกัน มุมหนึ่งของห้องมีเตียงตั้งไว้ ส่วนอีกมุมหนึ่งมีโต๊ะโคทส์* วางตั้งอยู่พร้อมเบาะรองนั่งสีน้ำเงินเข้ม ดูขริมเข้ากันกับผ้าปูที่นอนและม่านหน้าต่างสีเดียวกัน

...ห้องของชาмуไรตาฟ้าดูสะอาดเรียบร้อยกว่าที่คิด และถ้าเป็นการไม่หลอกตัวเอง มันสะอาดเรียบร้อยมากกว่าห้องเธอด้วยนั่นล่ะ

ซาคริยากวาดสายตาไปอีกมุมหนึ่งของห้องที่มีโทรทัศน์ขนาดกะทัดรัดตั้งอยู่บนตู้หนังสือขนาดกลางที่เต็มไปด้วยหนังสือการ์ตูน เธอวางจานปลาลงบนโต๊ะอย่างไม่ไยดี แล้วร่างบางก็กลาไปนั่งอยู่หน้าตู้หนังสือทันที

"การ์ตูนเพียบเลย ใ่วมายืมอ่านบ้างได้มั๊ย"

เมื่อมาร์คมองสบตาโตที่เฝ้ารอคอยคำตอบ เขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะกลัวจะเจอคลื่นลูกใหญ่พัดเข้าใส่ให้สลักน้ำทะเลตาย

"ได้ครับ อยากอ่านเรื่องไหนก็ยืมไปอ่านได้เลย ว่าแต่ซาอ่านคันจิได้หรือ"

"ปกติอ่านไม่ได้ แต่ถ้าเป็นการ์ตูนจะมีเขียนอธิราคะนะกำกับไว้ข้างบนด้วยไง แบบนั้นอ่านได้ แต่ความหมายจะรู้เรื่องหรือเปล่าต่อกันอีกที"

เธอบอก มือเรียวเปิดตู้หยิบการ์ตูนเรื่องที่สนใจออกมาเปิดดูทันที ดูเหมือนเธอจะตกอยู่ในมนตร์เสน่ห์ของการ์ตูนเรื่องนั้นจนลืมเขาไปเสียสิ้น มาร์คเลยต้องกระแอมกระไอเตือน

"ก้างปลาติดคอหรือ" ซาคริยาถามโดยไม่หันมามอง เขาหลบถอนหายใจเบาๆ มองสบตาปลาที่เบิกค้างอยู่ในจานตรงหน้าอย่างหมดแรง

...ตกลงเขาน่าสนใจน้อยกว่าเจ้าการ์ตูนในมือเธอใช่มั้ยนั้น

* โคทส์ (Kotatsu) คือโต๊ะเตี้ยๆ แบบโต๊ะญี่ปุ่น แต่จะมีที่ทำความร้อนอยู่ข้างใต้ ไว้ใช้ในฤดูหนาว

"ผมยังไม่ได้กินปลาเลย" เขาบอกอ่อยๆ และนั่นก็ทำให้เธอละสายตาจากหนังสือการ์ตูนได้

"อ้าว ทำไมไม่กิน หรือว่ากลัวไม่อร่อย" สายตาที่มองจ้องมามีรอยคาดคั้น เขารีบละล้าละลักปฏิเสธ

"เปล่าครับ ไม่ใช่ ผมรอคุณต่างหากล่ะ ไม่กินด้วยกันหรือ"

ซาคริยาระบายลมหายใจ รอยรีนรมย์ก็กลับมาเจอบนหน้าใสตามเดิม "ไม่ล่ะ เพิ่งกินมาเมื่อกี้เอง อิ่มแล้ว"

"แล้ว...จะให้ผมกินคนเดียวหรือ" เขาถามอย่างไม่แน่ใจ

...ถ้าเธอจะไม่กินกับเขา แล้วเข้ามาในห้องเขาทำไมกัน

"อ้อ ใช่สิ กินคนเดียวจะดีแล้ว ว่าแต่มีข้าวหรือเปล่า ถ้าไม่มีเดี๋ยวจะไปเอาที่ห้องให้ เมื่อก็ถือมาไม่หมด"

"ไม่เป็นไรครับ มีเหลือจากเมื่อตอนกลางวัน" เขาบอกแล้วเดินไปตักข้าวใส่ถ้วยพร้อมถือตะเกียบมาสองคู่กับจานเล็กๆ อีกหนึ่งใบ เพื่อคนที่บอกว่าอิ่มแล้วจะเปลี่ยนใจ

"อิตะตะคิมัส" เขาบอกก่อนลงมือ นำแปลกที่คราวนี้ซาคริยาวางหนังสือการ์ตูนลงข้างตัว แล้วหันมาจ้องเขารับประทานอาหารไม่วางสายตาแทน ตาโตที่มองจ้องเขาไม่กะพริบทำมาร์คเขินถึงกับกลืนอะไรไม่ลง

"กินมั๊ยครับ" เขาถามออกมาเบาๆ หลังจากที่ตีบเนื้อปลาสีขาวเข้าปากแล้วตามด้วยข้าวเปล่าไปอีกสามคำติดๆ กัน เธอส่ายหน้าแทนคำตอบ

"นี่เขาเรียกว่าอะไรหรือครับ" เขาเพิ่งได้ฤกษ์เอ่ยถามชื่ออาหารที่ลงไปอยู่ในท้องเรียบร้อยแล้ว

"ปลานึ่งบ๊วย เป็นไง อร่อยมั๊ย" เธอถามอย่างรอคอยคำตอบ มาร์คนิ่งไปนิด ก่อนจะฝืนยิ้มออกมา

"อร่อยครับ...แต่..."

"แต่อะไร" เสียงใสซึกจะเข้มนั้นมาทันใด เขาซึ่งใจหนักจะตอบเธอ

ไปตามตรงดีหรือไม่ ดูเหมือนซาคริยาก็มองเห็นความลั้งเลในดวงตาเขาได้ดี

"บอกมาเลยตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม ไม่ต้องโกหก"

"ครับๆ" เขารีบรับคำ กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก "มันก็... อร่อยนะครับ แต่ว่า... เติมไปหน่อย คือก็... ไม่หน้อยหรือครับ เติมไป... มากเลยทีเดียว"

ซาคริยามองเขาอย่างเคลือบแคลง ก่อนจะหยิบตะเกียบที่วางอยู่ตรงหน้ามาคีบอาหารในจานชิมดู เพียงเนื้อปลาและกระดูกชิ้นเธอก็แทบจะคายออกมาทันทีถ้าไม่คิดว่าตาสีฟ้าสดมองจ้องเธออยู่อย่างสนใจ

"เค็มจริงๆ ด้วย สงสัยจะใส่บ๊วยมากไปหน่อย อ๊ะ ไซ้แล้ว ผลอไล้เกลือลงไปด้วย แถมยังเติมโซยุลงไปตั้งเยอะ"

ฟังเธอพูดแล้วเขาก็นึกสยงในใจ นี่เขากำลังเป็นหนูทดลองอยู่หรือเปล่านี้ ซาคริยาเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มกว้างให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้า

"ขอโทษนะ หนักมือไปหน่อย ทำครั้งแรกก็แบบนี้ล่ะ"

"อะไรนะครับ ครั้งแรก?" เขาร้องถามเสียงหลง เธอพยักหน้ารับ

"ไซ้ครั้งแรก ไม่เคยทำเลย เพิ่งโทรไปถามสูตรจากแม่เมื่อวานขึ้นเองด้วย โชคดีที่มีบ๊วยอยู่ แม่ส่งมาให้ตั้งแต่คราวก่อน"

เขาฟังเสียงแจ้วๆ ของเธอที่อธิบายแล้วก็ซักมีน

...ทำครั้งแรก แถมยังเรียนรู้โดยการโทรไปถามแม่ ตกลงนี่เขาเป็นหนูทดลองตัวจริงเลยไซ้มีน

"พรุ่งนี้จะทำอาหารไทยเลี้ยงพวกน้องๆ ที่เล็บใจ แล้วมารีโกะกินอาหารเผ็ดๆ ไม่ได้ ก็เลยว่าจะทำปลากะพงนึ่งบ๊วยให้กิน เพราะว่ามันไม่เผ็ด" เธอยังอธิบายต่อ

"แต่ผมว่ามันเผ็ดขิงไปหน่อยหนึ่งนะครับ" เขาบอกเสียงอ่อย จริงๆ แล้วสำหรับเขามันก็ไม่เผ็ดมากเท่าไร แต่กับคนญี่ปุ่นที่ไม่สามารถลิ้มรสความเผ็ดได้ก็เผ็ดอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

...ไหนๆ ก็หลวมตัวไปเป็นหนูทดลองแบบไม่ทันได้เตรียมทั้งตัวเตรียมทั้งใจแล้ว เขาก็ขอทำหน้าที่ให้ดีที่สุดก็แล้วกัน

"อ้าวเธอ สงสัยใส่ซิงเยอะไปหน่อย พอตีชื้อมาเยอะนะ กลัวว่าถ้าใส่ไม่หมดเหลือไว้จะเสีย นี่ขนาดกันเอาไว้สำหรับทำอาหารปรุงนี้แล้วนะเนี่ย" เธอบอกพร้อมกับพยักหน้าเข้าใจ "เอาละ รู้แล้วว่าต้องใส่ส่วนผสมประมาณไหน ขอขอบคุณมากนะฮายาโตะ"

เธอบอกด้วยรอยยิ้มกว้างอย่างพอใจ ก่อนจะลุกยืน เขาเงยหน้ามองอย่างงงๆ

"ขอตัวกลับห้องก่อนนะ จะไปจดอัตราส่วนเครื่องปรุงนะ เดี่ยวจะลืมกินให้หมดนะ ปลาตัวนั้นตั้งแพง เค็มไปนิดก็กินข้าวตามไปเยอะๆ แล้วก็ดื่มน้ำตามมากๆ แล้วกัน ส่วนจาน...ยังงี๋ล้างแล้วเอามาคืนที่ห้องด้วยนะ" คนที่สั่งรวดเดียวจบกำลังจะเดินผละจากไป หากแล้วก็หันกลับมาอย่างนี้ก็ได้

"อ้อ การ์ตูนเรื่องนี้ขอยืมก่อนนะ ขอยืมตั้งแต่เล่มหนึ่งเลย อยากอ่านทวนตั้งแต่ต้นนะ"

พูดแล้วก็ไม่รอคำอนุญาต เพราะเธอก็มองกวาดการ์ตูนสิบแปดเล่มจบของเขาขึ้นมาถือไว้ในอ้อมแขน แล้วเดินจากไปราวกับพายุ ทั้งให้มาร์คมองตามอย่างงงงไม่หาย

...คลื่นลูกโตถูกพัดออกไปแล้ว

เสียงปิดประตูที่ตั้งมาตั้งเขากลับมาสู่ความจริงตรงหน้า ปลาไทผู้นำสงสาร...แต่อาจจะน้อยกว่าเขานิดหนึ่ง...นอนส่งยิ้มเค็มๆ มาให้มาร์คคลื่นน้ำลาย ก่อนจะหุบตะเกียบขึ้นมาเตรียมพร้อมลงมือจัดการกับอาหารไทยตรงหน้าตามคำสั่งของเธอ...จอมบงการ

• บทที่ 9

ลมต้นฤดูหนาวเริ่มทวีความหนาวรุนแรงขึ้นกว่าเดือนก่อน ทำให้ชาคริยาเริ่มจะรู้ซึ่งถึงความหนาวของฮอกไกโดที่แตกต่างจากความหนาวของเกาะทางใต้ขึ้นมาหรือไม่ หญิงสาวเดินทอดอกฝ่าลมหนาวไปตามทางที่มีตสนิทด้วยว่าเป็นช่วงเวลาสามทุ่มที่ทั้งถนนและทางเดินแทบจะร้างทั้งรถยนต์และผู้คน เธอเดินด้วยอารมณ์เหงาที่ต่อเนื่องมาจากเมื่อตอนเย็น

เย็นวันศุกร์แบบนี้ห้องแล็บกลายเป็นห้องร้างตั้งแต่ห้าโมงเย็น เพราะทั้งอาจารย์และลูกศิษย์ต่างเก็บของกลับบ้านตั้งแต่ยังไม่ถึงเวลาเลิกงาน เลิกเรียนดี ส่วนเธอไม่ได้ขยันหรืออะไรหรอก ก็แค่เกลียดเล่นเน็ต คลายเหงากับเพื่อนๆ ที่เมืองไทย และเพื่อนบางคนก็เรียนอยู่ญี่ปุ่น แต่คนละเมือง คุยเล่นจนเพื่อนๆ ออฟไลน์หนีไปกินข้าวบ้าง กลับบ้านบ้าง เธอถึงปิดจอกอมฯ ปิดไฟ ล็อกห้อง แล้วเดินฝ่าลมหนาวยามค่ำคืนกลับบ้านคนเดียวแบบนี้

ฟ้ามืดๆ ถนนว่างๆ และทางไร้ผู้คนทำชาคริยาโหวงๆ อยู่ในใจเหมือนกัน เพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไรโผล่ขึ้นมาหลอกหลอนหรือเปล่าวรรยากาศยามดึกของญี่ปุ่นยิ่งน่ากลัวกว่าปกติอยู่ด้วย แล้วเมื่อคืนก็เพิ่งดู

หนังผีมา ภาพยังติดตาอยู่เลย ผีสาวผมยาวเพื่อยลื้อยระหน่ำ กับเลือดแดงท่วมจอกที่โผล่มาแต่ละทีทำเอาต้องคว้าผ้าห่มขึ้นมาคลุมหน้าขจัดความกลัว
"อู"

หญิงสาวสะดุ้งเฮือกกับเสียงตะโกนดังแหวกความคิดวิตกจริต ไม่อยากหันไปมองต้นเสียงเลยจริงๆ แต่สมองมันบังคับดวงตาไม่ได้นี่สิ... แยะเลย

...เปล่า... ไม่ใช่ผีสาวที่เต็มไปด้วยแรงอาฆาตหรืออะไรก็ตามที่สยดสยอง แต่ถ้าให้คิดดูจริงๆ แล้วมันก็น่ากลัวไม่แพ้กัน

ลุงอ้วนท่าทางเมาได้ที่เพราะกลิ่นแอลกอฮอล์หึ่งย่นหนึ่นตาออกมาจากรถยนต์สีเทาที่จอดติดไฟแดงอยู่ คนเมาส่องเสียงพูดอะไรลึ้งลึ่งแบบที่คนมั่นใจในภาษาญี่ปุ่นอย่างเธอยังฟังไม่ออก ไม่เพียงเท่านั้น มือใหญ่หยาบกร้านยังทำท่าจะยื่นมาจับตัวเธอไว้ด้วย ซาคริยากระโดดถอยหลังให้พ้นรัศมีมือโดยอัตโนมัติ สายตากวาดมองหาทางหนีที่โล่ง อีกทั้งยังนึกหาคำพูดร้องเรียกขอความช่วยเหลือเอาไว้ด้วย ลุงจอมโวยวายคนนั้นไม่ได้เปิดประตูลงมาจากรถอย่างที่เธอหวัง หากเสียงพูดยังคงดังอยู่ไม่ขาด หญิงสาวไม่สนใจอะไรอีกแล้วนอกจากตัดสินใจในทันที... วิ่ง

ร่างบางวิ่งแบบที่เรียกได้ว่าหัวซุกหัวซุนตรงมายังร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ซาคริยาตัดสินใจวิ่งกลับบ้านตัวเองเพราะไม่รู้ว่าจะมีคนนั้นจะขับรถตามมาหรือไม่ ถ้าให้คนไม่น่าไว้วางใจรู้จักบ้านมันคงไม่ปลอดภัยแน่ เพราะอย่างนั้นเธอก็เลือกร้านสะดวกซื้อที่ผู้คนพลุกพล่านมาเป็นกระแกำบังแทน วิ่งหลบเข้ามายืนหัวใจเต้นระทึกเกือบอยู่ตรงข้างประตูพร้อมกับจ้องไปที่ถนนด้านนอกเพื่อสำรวจความเป็นไป เธอเฝ้ามองจนแน่ใจอีกหลายครั้งก่อนจะปล่อยลมหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อรถยนต์สีเทาคันนั้นไม่ตามมาอย่างที่นึกกลัว หากโล่งอกได้ไม่นานนักเมื่อเงาร่างสูง

ของใครบางคนมาหยุดยืนด้านข้างในระยะประชิด ซาคริยาสะดุ้งแล้ว
กระโดดถอยหลังอย่างต้องการตั้งหลัก คราวนี้กะว่าเจ้าโจรหรือคนโรคจิต
ที่มาคุกคามต้องได้ล้มลงรสชาติจะเซ่ฟาดหางของแม่ไม้มวยไทยแน่
"ซาคริยา"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/3szqtWS>